Έτος ΣΤ'

Τεύχος 120ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια).. 5815

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ ἐθνικὴ γιορτή, ἀπὸ τὸ βιβλίο «**Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**», τοῦ λογοτέχνου, Ὑπουργοῦ Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας κ. Μ. Στασινοπούλου..... 5818

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ νευρωτικὸς ἄνθρωπος τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Κ. Κωνσταντινίδου (συνέχεια καὶ τέλος) 5823

Ἀνία καὶ ἀνιαρὰ ἐργασία, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου..... 5828

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Γενικὴ ἐπισκόπησις τῆς ἐνεργείας τοῦ ἰατροδικαστοῦ ἐπὶ τραυμάτων καὶ κακώσεων ἐν γένει, ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Γρηγορίου Κάτσα 5831

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ὑπόθεσις Πετιό, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Παρισίων κ. M. Arnal 5837

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἡ ποινικὴ μεταχείρισις τῶν ἐφήβων ἄνω τῶν δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἄρθρον τοῦ κ. Aldo dell' Oro, Δικαστοῦ ἀνηλίκων εἰς Μιλάνον καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μοδένας, δημοσιευθὲν εἰς τὴν International Criminal Police Review τ. Ἰουνίου — Ἰουλίου 1957, ἀριθ. 109). Μετάφρασις Ἀστυνόμου Β' κ. Κων)νου Γιαννούλη 5843

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ζαγκενάου, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἀλεξ. Κροκίδη..... 5845

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἀπελπισία — Ἐλπίδα, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Λευτοκαριᾶ..... 5849

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Δίκαια δράσας συμμάχου τεύξει Θεοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάννου Ράϊκου. 5850

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5853

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τὰ καινούργια παπούτσια, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Δ. Σχοινῆ..... 5856

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Λῆξις μαθημάτων Εἰδικοῦ Τμήματος Δημοσίας Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων 5857

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 5860

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΜΑΪΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 120ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΗΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

189—Συνέχεια τῶν ἐπιθέσεων τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, κατὰ τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1944.

190—Μάχες κατὰ τὴν 13ην Δεκεμβρίου 1944 στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

***

189. Συνέχεια τῶν ἐπιθέσεων τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, κατὰ τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1944.

Ἀπὸ τὰ ξημερώματα (ὥρα 6 π.μ.) τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1944, ἡμέρας Τρίτης, ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, οἱ κομμουνισταὶ ἐπανέλαβαν τὴν ἐντονωτάτη ἐπίθεσί τους κατὰ τοῦ κτιρίου τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν συνεχὴς καὶ ἐγίνετο μὲ πραγματικὴ λύσσα τῶν ἐλασιτῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἔμειναν σταθεροὶ στὶς θέσεις τους καὶ ἠμύνοντο μὲ εὐστοχώτατα πυρά.

Ἡ ἀπογοήτευσις ποὺ κατέλαβε τοὺς κομμουνιστάς, γιατὶ εἶχαν ἀποκρουσθῆ ὅλες οἱ ἐπιθέσεις καὶ ἀπέτυχαν στὰ σχέδιά τους, καθὼς καὶ ἡ ἀδυναμία τους νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας, ξέσπασε σὲ ἀνατινάξεις οἰκημάτων, τὰ ὁποῖα ἐφαντάζοντο ὅτι τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ πλήξουν μὲ τὰ πολυβόλα καὶ μὲ τοὺς ὅλμους τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Ἔτσι κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀκούγονταν στὶς γύρω συνοικίες συνεχεῖς ἐκρήξεις. Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, σπίτια ποὺ ἐστεγάζοντο πολυάριθμες οἰκογένειες, σπίτια ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ προϊὸν τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγώνων ὁλόκληρης ζωῆς τιμίων βιοπαλαιστῶν, σπίτια τῶν ὁποίων οἱ ἰδιοκτῆται καὶ οἱ ἔνοικοι

δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο, κατέρρεον σὲ ἐρείπια κάτω ἀπ' τὴ μανία τῶν «ντιναμιτέρος» τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Μιὰ ἐλαχίστη πρόφασις ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ἀνατιναχθῆ ἕνα σπίτι. Π.χ. κάποιος δεινὸς σκοπευτὴς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. εἰδοποιοῦσε τοὺς δυναμιστὰς ὅτι τὸ σπίτι τῆς πλησίον γωνίας τὸν ἐμπόδιζε νὰ σκοπεύσῃ μὲ ἐπιτυχία τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Ἀμέσως ἀπεφασίζετο ἡ ἀνατίναξις καὶ οἰκογένειες ὁλόκληρες ἐξηναγκάζοντο μὲ τὴν ἀπειλὴ περιστρόφων νὰ βγοῦνε ἀμέσως στὸ δρόμο μὲ μιὰ κουβέρτα ὡς μοναδικὸ ἀγαθό, κάποτε δὲ οὔτε καὶ μὲ τὴ μιὰ αὐτὴ κουβέρτα, ἀλλὰ μὲ τὶς πυτζάμες μόνον, καὶ ὕστερα τὸ σπίτι ἐγίνετο ἐρείπια ὑπὸ τὶς ἰαχὲς καὶ τοὺς ἀλλαλαγμοὺς τῶν πρωταθλητῶν αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος.

Ἄλλωστε, κάθε ἀνατίναξις ἐπέτρεπε στοὺς περίφημους «ἐλεύθερους σκοπευτὲς» τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., στοὺς βαρυποινίτες τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὶς φυλακὲς γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσουν, νὰ λῃστεύουν προηγουμένως τὰ σπίτια καὶ νὰ φορτώνουν ὁλόκληρα καροτσάκια μὲ παντὸς εἴδους ἔπιπλα, εἴδη ρουχισμοῦ καὶ ἄλλα εἴδη. Ἔτσι ἐδημιουργήθησαν τὰ ἀπέραντα ἐρείπια, ποὺ ἀκόμη ὕστερα ἀπὸ 14 ὁλόκληρα χρόνια ὑπάρχουν στοὺς δρόμους Στουρνάρα, Σολωμοῦ καὶ σ' ὅλη τὴ συνοικία αὐτή.

Ἀλλὰ ταυτόχρονα μὲ τὴν ἐπίθεσι κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἐγένετο ἐπίθεσις καὶ κατὰ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένο στὴν ὁδὸ Πατησίων, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

Τὸ Μηχανοκίνητο πολεμοῦσε μὲ ἡρωϊσμὸ ἀφάνταστο καὶ τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνδρῶν του, τῶν περίφημων «Μπουραντάδων», ἦταν ἀκμαιότατο.

Ὅταν μάλιστα γιὰ μιὰ στιγμὴ πέρασαν δυὸ Ἀγγλικὰ τάνκς ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ οἱ κομμουνισταὶ νόμισαν ὅτι θὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἔκαμαν ἐξόρμησι, περικύκλωσαν τὸ κτίριο τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ συνέλαβαν 54 κομμουνιστάς, ποὺ εἶχαν ἐκεῖ ὀχυρωθῆ. Τοὺς ἀφώπλισαν καὶ τοὺς φρουροῦσαν γιὰ νὰ τοὺς παραδώσουν στὶς ἁρμόδιες ἀρχές.

Τότε ἀκριβῶς, ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Γεώργιος Λίναρης μὲ μιὰ ὁμάδα ἀστυνομικῶν, ἔσπευσε πρὸς τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα καὶ ἐβοήθησε γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν αἰχμαλώτων κομμουνιστῶν στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ἀπ' ὅπου τοὺς παρέλαβαν οἱ Ἄγγλοι καὶ τοὺς περιώρισαν σὲ στρατόπεδο στὸ Γουδί.

Ἡ μάχη τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἔληξε στὶς 4 μ.μ., μὲ ἀπολογισμὸ εἰς θύματα τὰ ἑξῆς:

α) Ἐτραυματίσθη ὁ ἀστυφύλαξ Κωνσταντόπουλος Ἀθανάσιος μὲ τραῦμα διαμπερὲς τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μετεφέρθη στὸ Νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός». Σημειωτέον ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ αὐτὸς ἐτραυματίσθη γιὰ δεύτερη φορά. β) Ἐτραυματίσθη ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Κομνηνὸς Ἀθανάσιος μὲ διαμπερῆ τραύματα καὶ τῶν δύο γονάτων. Ὁ Ὑπαρχιφύλαξ αὐτὸς μετεῖχε τῆς περιπολίας τοῦ κ. Γεωργίου Λίναρη καὶ ἐτραυματίσθη κατὰ τὴν ἐξόρμησι πρὸς τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα. Μετεφέρθη κι' αὐτὸς στὸ Νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμός».

Ἡ νύχτα πέρασε ἤρεμη, ἀλλὰ μὲ ἄγρυπνο φρούρησι τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας.

190. Μάχες κατὰ τὴν 13ην Δεκεμβρίου 1944 στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Τὴν Τετάρτην, 13ην Δεκεμβρίου 1944, οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὰ ξημερώματα πυρὰ παρενοχλητικά. Οἱ πράκτορες ὅμως τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας μετέδωσαν πληροφορίες, ὅτι μεγάλες δυνάμεις ἐλασιτῶν συγκεντρώνονται ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα γύρω ἀπὸ τὰ κτίριά της. Ἦταν φανερὸ ὅτι προπαρεσκευάζοντο γιὰ μεγάλη ἐπίθεσι.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἐξακρίβωσις τῶν πληροφοριῶν, ἀνετέθη στὸν Ὑπαστυνόμο τότε

(νῦν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν) κ. Ἀθανάσιον Τασιόπουλον, νὰ παραλάβῃ μιὰ ὁμάδα ἀστυνομικῶν καὶ ν' ἀνιχνεύσῃ τὸν χῶρο τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῶν γύρω δρόμων. Κατὰ τὴν ἀνίχνευσι αὐτὴ οἱ κομμουνισταὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν μὲ ὅλμους καὶ ἐτραυματίσθη ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς περιπόλου Ὑπαστυνόμος κ. Τασιόπουλος Ἀθ., ἀπὸ θραύσματα ὅλμου, στὸν ἀριστερὸ μηρὸ καὶ τὴν πτέρνα, καθὼς καὶ στὴν κροταφικὴ χώρα ἐλαφρῶς. Μετεφέρθη ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμὸς» ὅπου καὶ ἐνοσηλεύθη.

Ἡ ἀνίχνευσις ὅμως αὐτὴ ἐπεβεβαίωσε τὶς πληροφορίες περὶ προετοιμαζομένης μεγάλης ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ἀσφαλείας καὶ ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνίσχυσαν τὴ φρούρησι καὶ ἀνέμενον ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἀπόκρουσι κάθε αἰφνιδιασμοῦ.

Ἐνῷ ὅμως οἱ ἁψιμαχίες τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀσφαλείας μὲ τοὺς κομμουνιστὰς συνεχίζοντο, ἐγένετο μεγάλη πίεσις, ὅλη τὴν ἡμέρα, στὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας, οἱ ἄνδρες τοῦ ὁποίου ἠμύνοντο μὲ σθένος καὶ ἡρωϊσμό.

Κατὰ τὴν 16ην ὅμως ὥρα, διετάχθη ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο τῶν Ἀγγλων νὰ ἐγκαταλειφθοῦν τὰ οἰκήματα τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, ποὺ εὑρίσκοντο στὴν ὁδὸ Πατησίων ἀριθ. 91 καὶ 93.

Ὁ σύνδεσμος τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως ποὺ εἶχεν ἐγκατασταθῆ στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, Ταγματάρχης κ. Δημήτριος Χατζηλίας, εἶχε τὴ γνώμη ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχυθῇ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα καὶ νὰ παραμείνῃ στὴ θέσι του. Γι' αὐτὸ ἀνέφερε ἀμέσως τηλεφωνικῶς στὸ σύνδεσμο τοῦ Ἐπιτελείου μὲ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας, Ταγματάρχη κ. Παπαρόδου, νὰ σταλῇ ἂν ἦταν δυνατὸν ἐνίσχυσι, ὥστε νὰ μὴν ἀποχωρήσῃ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα. Παρὰ ταῦτα διετάχθη ἡ ἀποχώρησις καὶ ἐστάλησαν τὶς ἑσπερινὲς ὧρες Ἀγγλικὰ τάνκς, τὰ ὁποῖα ἐκάλυψαν τὴν ἀποχώρησι. Ἡ κάλυψις τῆς ἀποχωρήσεως αὐτῆς ἔγινε παράλληλα καὶ ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Μηχανοκινήτου ἔφθασαν στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πῆγαν στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησι τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος οἱ κομμουνισταὶ ἐβελτίωσαν τὶς θέσεις των καὶ ἐσχημάτισαν πλήρη κλοιὸ ἀπὸ τὴν βορεινὴ πλευρὰ τοῦ κτιρίου τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Παρὰ ταῦτα οἱ μαχηταὶ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἀμείωτο τὸ ἠθικό τους καὶ ὠχυρωμένοι καλὰ στὸ μέγαρό τους, ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσουν κάθε ἐπίθεσι ὁσοδήποτε σοβαρὴ κι' ἂν ἦταν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὰ χωνιὰ οὐρλιαζαν κυριολεκτικῶς, ἀπειλοῦντες τοὺς ἀστυνομικούς.

Οἱ ἁψιμαχίες τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἔληξαν στὶς 5.30'.

Ἡ νύχτα τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην Δεκεμβρίου 1944 πέρασε σχεδὸν ἥσυχα καὶ μόνον οἱ ἐκρήξεις ἀπὸ τὶς ἀνατινάξεις ποὺ ἐγίνοντο σὲ διάφορα κτίρια ἀκούγονταν.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «**Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**», τοῦ Λογοτέχνου, Ὑπουργοῦ Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας κ. **ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἡ ἐθνικὴ γιορτὴ τῶν Ἑλβετῶν πανηγυρίζεται τὴν 1ην Αὐγούστου. Εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς καθιερώσεως τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συντάγματος. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνδυάζεται μὲ τὴν στερέωση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, γιατὶ τὸ Σύνταγμα αὐτὸ στεφάνωσε τελικὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς προσπάθειες γιὰ ἕναν πραγματικὰ ἐλεύθερο ἐθνικὸ βίο. Καὶ δημιούργησε τὸ Σύνταγμα αὐτὸ τὴν ἔννοια τῆς πατρίδας, ποὺ προέκυψε ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν ὁριστικὴ ἕνωση γύρω στὰ κοινὰ πεπρωμένα.

Στὴν πλατεῖα τῆς Ὁμοσπονδίας, στὴ Βέρνη, ὅπου δεσπόζει τὸ σοβαρὸ καὶ ἀρχαϊκὸ μέγαρο τῆς Ὁμοσπονδίας, ἕδρα τοῦ βουλευτηρίου καὶ τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ κυβερνητικοῦ συμβουλίου, θὰ γιορτάζοταν τὸ ἀπόγευμα ἡ ἐθνικὴ γιορτή. Ψιλὴ καὶ περαστικὴ βροχή, ἀπ' αὐτές, ποὺ εἶναι συνηθισμένες καὶ καθημερινὲς σχεδὸν ὅλο τὸ καλοκαῖρι καὶ μοιάζουν μὲ τὶς δικές μας ἀνοιξιάτικες μπόρες, εἶχε δροσίσει καὶ φρεσκάρει ὅλο τὸ εὐρύχωρο τετράγωνο τῆς πλατείας.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ εἶχε μοιραστεῖ τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα τῆς γιορτῆς, ἕνα ὡραῖο τετρασέλιδο φύλλο, μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα, τυπωμένο μὲ φροντίδα τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἑορτασμοῦ. Ἐνόμισα ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν ἑορτασμὸς τῆς πρωτεύουσας, ἀπὸ τὶς κεντρικὲς Ὁμοσπονδιακὲς Ἀρχές. Ἀλλὰ μοῦ εἶπαν ὅτι θὰ ἦταν ὁ τοπικὸς ἑορτασμὸς ἀπὸ τὸ καντόνιο τῆς Βέρνης. Κάθε καντόνιο γιορτάζει τὴν ἐθνική ἐπέτειο ἀνεξάρτητα, μὲ τὸ δικό του τρόπο καὶ μὲ τὸ δικό του πρόγραμμα. Δὲν ὑπάρχει διάκριση ἀνάμεσα στὶς ἄλλες πόλεις καὶ στὴ Βέρνη, ποὺ εἶναι ἡ ἕδρα τῶν Ὁμοσπονδιακῶν Ἀρχῶν.

Φυσικά, ἐμεῖς περιμέναμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα, παράταξη καὶ στρατό, σύμφωνα μὲ τὴν σταθερὴ παράδοση στὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Μὰ ἐδῶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη εἰρηνική, ὁ τόνος ἤρεμος κι' ἡ γιορτὴ τούτη εἶναι ἀληθινὴ γιορτὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἡ δύναμη κι' ὁ πόλεμος δὲν ἔχει κανένα μέρος στὸ ὕφος καὶ στὸ χαρακτῆρα αὐτοῦ τοῦ ἑορτασμοῦ. Ὁ κόσμος, ἄντρες καὶ γυναῖκες, εἶχαν μαζευτεῖ τὸ ἀπόγεμμα στὸ τετράγωνο τῆς πλατείας, ποὺ τὸ κρατοῦσαν χωρὶς κόπο, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀραιοὶ ἀστυφύλακες. Γέροι κάτασπροι καὶ ὥριμοι ἄντρες καὶ δροσερὰ τριανταφυλλένια κορίτσια, μὰ καὶ ζωηρὰ κι' ἀνυπόμονα παιδάκια, σχημάτιζαν γιὰ τὴ γιορτὴ αὐτὴ ἕνα πλαίσιο ποικιλόχρωμο καὶ χαρούμενο, ὅπου ἡ γιορτὴ τῆς πατρίδας θὰ γιορτάζονταν, χωρὶς τὴ βλοσυρότητα καὶ τὴ σκιὰ τοῦ πολέμου, σὰ χαρὰ πραγματική, σὰ χαρὰ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Κι' ὅμως, στὶς 4 ἀκριβῶς, ἔπεσε ἄξαφνα τὸ πρῶτο κανόνι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἕνα δεύτερο. Ὕστερα τρίτο... Μετρήσαμε εἰκοσιπέντε κανονιές. Μὰ δὲν ἦταν κανονιὲς πολεμικές. Δὲν ἤθελαν νὰ θυμήσουν τὴν πολεμικὴ δύναμη καὶ τὰ ὅπλα. Ἦταν, ὅπως ἔγραφε τὸ πρόγραμμα, ὁ χαιρετισμὸς τῆς Βέρνης πρὸς τὰ 25 καντόνια τῆς Ὁμοσπονδίας. Ἔτσι, ἐδῶ κι' οἱ κανονιὲς ἀκόμα εἶχαν ἕνα ἀγαθὸ ὕφος. Ἦταν ἕνα φιλικὸ μήνυμα, ἕνας ζεστὸς χαιρετισμὸς πρὸς τ' ἀδέλφια, ποὺ γιόρταζαν τὴν ἴδια ὥρα.

Κι' ἀληθινά, τὰ καντόνια ὅλα ἀντιπροσωπεύονταν ἐδῶ καὶ γέμιζαν τὴν πλατεῖα μὲ τὴν παρουσία τους. Ψηλά, ἀπάνω ἀπὸ τὴ μετώπη τοῦ Κυβερνείου, κυ-

μάτιζε ἡ ὁμοσπονδιακὴ σημαία, τὸ γνωστὸ κόκκινο τετράγωνο μὲ τὸν ἄσπρο σταυρό. Πιὸ κάτω, ἦταν στὴ σειρὰ εἰκοσιπέντε διαφορετικὲς σημαῖες τῶν 25 καντονίων. Ποικιλόχρωμες καὶ χαρούμενες, κάθε μιὰ μὲ τὰ συμπαθητικά σύμβολά της: ἡ Γενεύη μὲ τὸ χρυσὸ κλειδί, ἡ Βέρνη μὲ τὴν ἀρκούδα, ἡ Νεσατὲλ μὲ τὸν ἀετό, ἡ Βασιλεία μὲ τὸ παράξενο κέρας, κι' ἡ κάθε μιὰ μὲ τὰ δικά της χρώματα καὶ τὶς παραστάσεις, ποὺ θύμιζαν τοπικὲς παραδόσεις, ἔθιμα καὶ μακρυνοὺς θρύλους, εἶχαν μαζευτεῖ τώρα ἐδῶ, στὸν κοινὸ αὐτὸ χῶρο, νὰ τὸν γεμίσουν μὲ τὴν ἐγκάρδια καὶ ἀδελφικὴ παρουσία τους.

Κάτω ἀπὸ τὴν πρόσοψη τοῦ Κυβερνείου, μιὰ μακρυὰ σειρὰ ἀπὸ παράξενους σημαιοφόρους, ποὺ κρατοῦσαν ἄλλες σημαῖες, πάλι, ποικιλόχρωμες κι' αὐτὲς κι' ἰδιότροπες, καὶ σχημάτιζαν ἕνα καταπληκτικὸ μωσαϊκό. Μὰ κι' ὁ κάθε σημαιοφόρος φοροῦσε διαφορετική, χρωματιστὴ στολή, ἄλλος μαύρη, ἄλλος χτυπητή, ἄλλος πολύχρωμη, κεντητή. Οἱ στολὲς αὐτὲς θύμιζαν παληοὺς ἱστορικοὺς καιρούς, λίγο μεσαίωνα, λίγη φεουδαλικὴ ἐποχή. Φυσικά, ρώτησα μὲ περιέργεια, ποῖοι ἦταν αὐτοὶ οἱ σημαιοφόροι. Μοῦ εἶπαν λοιπὸν ὅτι ἦταν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν συντεχνιῶν, μὲ τὶς σημαῖες τους. Οἱ παληὲς αὐτὲς συντεχνίες, ποὺ διατηροῦν τὰ ἱστορικά τους ἐμβλήματα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔπαιξαν πρωταρχικὸ ρόλο στὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἐδῶ κῦρος καὶ σημασία, γιατὶ ἐδῶ δὲν ἦρθε ἡ δράση τοῦ ἰσχυροῦ κράτους νὰ σβύσῃ κάθε δράση καὶ κάθε δύναμή τους. Ἡ διατήρηση τῆς τοπικῆς αὐτονομίας στὰ καντόνια, ἄφησε καὶ τὴ δύναμη τῶν συντεχνιῶν νὰ ἐπιζήσῃ. Κι' ἔτσι ἔπερναν τώρα τὸ μέρος τους στὴν ἐθνικὴ γιορτή, ὄχι μόνο σὰν ἱστορικὸς διάκοσμος, ἀλλὰ καὶ σὰν ζωντανὸ ἀκόμα κοινωνικὸ στοιχεῖο, ποὺ συνεχίζεται μὲ τὴ σωματειακὴ δράση. Ὡστόσο δοκίμασα ζωηρὴ ἔκπληξη ὅταν εἶδα καὶ δυὸ τρεῖς σημαιοφόρους μὲ στρατιωτικὴ στολὴ καὶ κράνος. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἦταν ἀντιπρόσωποι τῆς συντεχνίας τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ. Ἰδιαίτεροι σημαιοφόροι γιὰ τὸ πεζικό, γιὰ τὸ πυροβολικό, γιὰ τὸ ἱππικό... Χαριτωμένα καὶ μακάρια ἤθη...

***

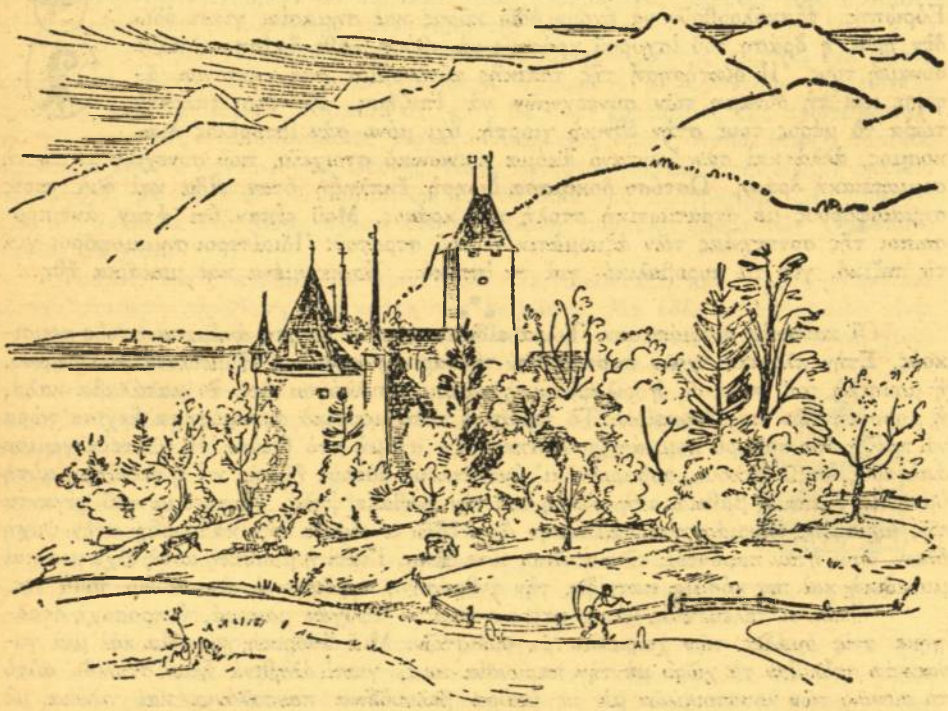
Οἱ κανονιὲς σταμάτησαν. Τώρα εἴδαμε κάποια κίνηση ἀνάμεσα στοὺς μουσικούς. Στὴν πλατεία ἔχουν παραταχθεῖ τέσσαρες μουσικές. Ἡ μπάντα τοῦ δήμου, ἡ μουσικὴ τοῦ ἱππικοῦ, ἡ φιλαρμονικὴ κάποιου συλλόγου καί, ἂν κατάλαβα καλά, ἡ μουσικὴ τῶν ταχυδρομείων. Τὸ τεράστιο αὐτὸ μουσικὸ συγκρότημα ἄρχισε τώρα νὰ παίζῃ ἕνα σοβαρὸ κομμάτι τοῦ Μπετόβεν. «Τιμὴ στὸ Θεό». Ἡ πλατεῖα γέμισε ἀπὸ τοὺς ἐπιβλητικούς, σοβαροὺς κι' ὑμνητικοὺς αὐτοὺς ἤχους, κι' ἡ πάνδημη αὐτὴ ὑμνῳδία ἔμπαινε βαθειὰ στὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀνέβαζε ψηλά. Τὸ πνεῦμα τοῦ γίγαντα τῆς μουσικῆς ἐκυριάρχησε κάμποσην ὥρα ἐδῶ κι' ἔφερε τὴν κατάνυξη στὴν ψυχὴ ὅλων, ὅσοι ἦταν παρόντες, εἴτε ντόπιοι εἴτε ξένοι. Γιατὶ ἡ μουσικὴ αὐτὴ εἶχε μιὰ καὶ μοναδικὴ καὶ παγκόσμια πατρίδα, τὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ καὶ τὸν αἰώνιο πόθο της.

Ὅταν οἱ τελευταῖες νότες φτερούγισαν κι' ἔφυγαν μακρυά, ἡ προσοχὴ στράφηκε στὶς ὁμάδες τῶν χωρικῶν τραγουδιστῶν. Μιὰ ἀνδρικὴ χορῳδία καὶ μιὰ γυναικεία στόλιζαν τὸ χῶρο μὲ τὴν παρουσία τους, γιατὶ ἀληθινὰ ἦταν στολίδι αὐτὸ τὸ σύνολο τῶν κουστουμιῶν μὲ τὰ μαῦρα βελουδένια πανταλόνια καὶ γιλέκα, μὲ τὰ χρυσᾶ κεντήματα, μὲ τὶς ζωγραφιστὲς φοῦστες, μὲ τὰ κεντητὰ πουκαμισάκια καρφωμένα μὲ τὶς ἀσημένιες πόρπες καὶ προπάντων μὲ τὰ ὡραῖα κολλαριστὰ ἄσπρα καλύμματα, ποὺ στεφάνωναν ἀχτινωτὰ τὰ γλυκὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν. Οἱ νέοι ἦταν ὅλοι ψημένοι καὶ γεροὶ κι' οἱ νέες εἶχαν ὅλες τὸ ρόδινο χρῶμα τοῦ φρέσκου τριαναταφύλλου καὶ στὰ μάτια, τὸ βαθὺ γαλάζιο χρῶμα ἀπὸ τὶς λίμνες τῆς χώρας τους.

Τὰ λαϊκὰ τραγούδια ποὺ εἶπαν, μὲ τὶς παιγνιδιάρικες τυρολέζικες νότες, ποὺ ἐναλλάσσονταν μὲ τὸ νοσταλγικὸ βουκολικὸ τόνο, μᾶς ἔφεραν κοντὰ στὶς χιονισμένες κορυφὲς τῆς πατρίδας τους, τοὺς ἀντίλαλους τῶν Ἄλπεων, στὴ μυστικὴ ψυχὴ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ τοπίου, ὅπου ἡ ἀνήσυχη σκιὰ τοῦ βουνοῦ σμίγει μὲ τῆς λίμνης τὴ χαρούμενη καὶ ξένιαστη ψυχή. Τὰ δροσερὰ αὐτὰ ἀλπικὰ τραγούδια, τραγουδημένα ἀπὸ τὰ ὄμορφα νειᾶτα, γέμιζαν τὸ χῶρο τοῦτο ἀπὸ βουνό, ἀπὸ ἔλατο, ἀπὸ χιόνι, μὰ κι' ἀπὸ πράσινη χλόη καὶ ποταμάκι κι' ἀκρολιμνιά. Εὐλογία Θεοῦ ἄπλωναν στὴν ψυχή μας ἐπὶ μία σχεδὸν ὥρα. Κι' ὅλοι ἐλέγαμε, νὰ μὴν τελείωναν ποτέ.

Κάποτε ὅμως τελείωσαν. Καὶ τότε ἀνέβηκε στὸ ψηλὸ ὑπαίθριο βῆμα, στημένο μπροστὰ στὸ Κυβερνεῖο, ἕνας ἀπὸ τοὺς συμβούλους τοῦ καντονίου, νὰ μιλήσῃ. Τὸ θέμα του ἦταν, μιὰ προσφώνηση πρὸς τοὺς νέους καὶ τὶς νέες, ποὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐνηλικιώνονταν κι' ἔπερναν τὸ δί-

Ὁ πύργος τοῦ Σπίεζ, στὴν ὀρεινὴ περιοχὴ τοῦ Καντονίου τῆς Βέρνης.

πλωμα τοῦ πολίτου. Ἦταν μιὰ σοβαρὴ καὶ ἐμπνευσμένη παραίνεση, νὰ νιώσουν οἱ νέοι πολῖτες, κι' οἱ νέες πολίτιδες, τὸν ἀληθινὸ προορισμό τους, τὰ καθήκοντά τους στὴν κοινωνία καὶ στὴν πατρίδα, νὰ γίνουν ἄνθρωποι ἄξιοι τῆς ἐποχῆς τους.

Ὕστερα, ἕνας λεπτὸς καὶ ζωηρὸς νέος ἀνέβηκε στὸ βῆμα ν' ἀπαντήσῃ ἀπὸ

μέρους τῆς νεολαίας. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν ζωηρὴ καὶ μεστή, γεμάτη ἀπὸ ὡραῖο νεανικὸ ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ ἀξιοσημείωτη σοβαρότητα. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἀντιπροσώπευε μιὰ νεολαία ἥρεμη καὶ σοβαρή, γεμάτη ἀπὸ τὴν παράδοση τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης, μὰ ποὺ στὴν ψυχή της φτερούγιζε μαζὶ μὲ τὴ χαρὰ γιὰ τὴν θριαμβευτικὴ αὐτὴ εἴσοδο στὴ ζωή, κι' ἡ δημιουργικὴ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον.

Οἱ σοβαροὶ καὶ παλλόμενοι λόγοι τῆς παληᾶς καὶ τῆς νέας γενεᾶς διασταυρώθηκαν μὲ μιὰν ἁπλότητα, ποὺ θύζιμε ἀνάλογες σκηνὲς στὴν ἀρχαία Σπάρτη. Ἕνας δωρικὸς ρυθμὸς κυριαρχοῦσε στὸ χῶρο αὐτό, ποὺ τὸν ἐστεφάνωναν ἀπὸ μακρυά, οἱ χιονισμένες κορυφὲς τῶν μακρυνῶν Ἄλπεων.

Ὕστερα οἱ νέοι κι' οἱ νέες πέρασαν μὲ τὴ σειρὰ καὶ πῆραν τὸ «δίπλωμα τοῦ πολίτου». Ἐζήτησα κι' εἶδα αὐτὴ τὴν ὡραία περγαμηνή. Μὲ τὸ ἐθνικὸ ἔμβλημα ἀπὸ πάνω, ἡ πόλη τῆς Βέρνης δήλωνε ὅτι ὁ τάδε νέος (ἢ ἡ τάδε νέα), θεωρεῖται ἐνήλικος καὶ γίνεται δεκτὸς ὡς πολίτης τοῦ καντονίου, μὲ ὅλα τὰ νόμιμα δικαιώματα καὶ καλεῖται νὰ ἐκπληρώσῃ τίμια κι' εὐσυνείδητα τὰ καθήκοντά του ὡς πολίτου καὶ ὡς ἀνθρώπου.

Δὲν ξέρω ἂν σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου εἶναι καθιερωμένη μιὰ ἀνάλογη συμβολικὴ γιορτή. Ὅμως κατάλαβα ἐκείνη τὴν ὥρα ὅτι ἔχει μεγάλη ψυχολογικὴ σημασία γιὰ τοὺς νέους. Σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ζωῆς, ὅπου ἡ νεανικὴ ψυχὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ λεπτὴ κι' εὐαίσθητη στὴν ἔννοια τοῦ καθήκοντος, ἡ συμβολικὴ αὐτὴ εἴσοδος τοῦ νέου στὴν ζωὴ τῆς πολιτείας ἔρχεται νὰ τονίσῃ ὄμορφα κι' ἐπίκαιρα ἕνα σοβαρὸ γεγονὸς στὴ ζωή του καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἐξετάσῃ βαθειὰ τὴ σημασία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν νέων του ὑποχρεώσεων.

Εἶδα τοὺς νέους νὰ κρατοῦν μὲ χαρὰ κι' ἀξιοπρεπῆ ὑπερηφάνεια τὴν περγαμηνή τους. Τὰ κορίτσια ὅμως, ποὺ γιὰ τὸ ἐπίσημο τῆς ἡμέρας εἶχαν βάλει τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες τους, φρέσκες, ἄσπρες καὶ χρυσοκέντητες, ἔδειχναν μὲ παιδιάτικη ἀφέλεια τὰ συναισθήματά τους. Τὰ γαλανά τους μάτια καὶ τὰ χρυσᾶ τους μαλλιὰ ἀχτινοβολοῦσαν ἀπὸ ἀπερίγραπτη χαρά, κι' ἡ χαρὰ αὐτὴ ἦταν κοινὴ σὲ ὅλες, εἴτε ἦταν φοιτήτριες, εἴτε νοικοκυροπούλες τῆς πόλης, εἴτε χωρτκὲς ἀπὸ τὰ περίχωρα. Καὶ τὰ χρυσᾶ κεντήματα κι' οἱ ἀσημένιες σκαλιστὲς πόρπες στὸ βελουδένιο σκορσάζο τους ἀχτινοβολοῦσαν κι' αὐτές, θἄλεγε κανείς, ἀπὸ χαρά, μαζὶ μὲ τὰ καθάρια αὐτὰ παιδιάτικα μάτια. Πόσο πρόθυμα μᾶς ἔδιναν πληροφορίες γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ χαρτιοῦ, γιὰ τὴ σημασία του, γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ τοὺς ἔδινε. Κι' ὅταν μερικοὶ ἀπὸ τὴ συντροφιά μας, θέλησαν νὰ τὶς φωτογραφήσουν, στάθηκαν πρόθυμα, κρατῶντας στὸ χέρι ἀνοιχτὸ τὸ δίπλωμά τους. Καὶ σκέπτομαι τὴν καινούργια χαρά τους, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μῆνες, θὰ ἔλαβαν τὶς φωτογραφίες αὐτὲς ἀπὸ τοὺς περαστικοὺς αὐτοὺς ἐπισκέπτες.

***

Μιὰ σάλπιγγα σαλπίζει τώρα προσοχή. Σταματάει ἡ κίνηση κι' οἱ ὁμιλίες. Ἡ ἐθνικὴ γιορτὴ τώρα θὰ τελειώσῃ. Οἱ τέσσαρες φιλαρμονικὲς κι' οἱ δύο χορῳδίες ἑτοιμάζονται, καὶ σὲ λίγο ὅλος ὁ χῶρος γεμίζει πάλι ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς ὑμνῳδικοὺς ἤχους τῶν ὀργάνων καὶ τῶν νεανικῶν φωνῶν. Μουσικὲς καὶ χορῳδίες ψέλνουν μαζὶ ἕναν πατριωτικὸ ὕμνο τοῦ Μπάουμγκάρτνερ, «Στὴν πατρίδα μου». Ὁ τόνος του εἶναι βαρύς, ὑψηλός, σοβαρός, μὰ ἔχει συχνὰ πολλὴ τρυφερότητα. Στὸ τυπωμένο πρόγραμμα ἔχει καὶ τοὺς γερμανικούς του στίχους:

Ὦ πατρίδα μου, ὦ πατρική μου χώρα, πόσο βαθειά, πόσο θερμὰ σ' ἀγαπῶ!
Ὡραιότατο ρόδο, κι' ἂν ὅλα μαραθοῦν καὶ σβύσουν,
ὅμως ἐσὺ εὐωδιάζεις στὴν ἔρημή μου ἀκρογιαλιά.
Ὦ πατρίδα μου, ὦ γῆ τῶν πατέρων μου, πόσο βαθειά, πόσο θερμὰ σ' ἀγαπῶ!
Ὡραιότατα ρόδο, κι' ἂν ὅλα μαραθοῦν καὶ σβύσουν,
ὅμως ἐσὺ εὐωδιάζεις στὴν ἔρημή μου ἀκρογιαλιά.
Πατρίδα μου, Ἑλβετία μου, πατρική μου γῆ!

*

Καθὼς φτωχός, μὰ ξένιαστος, ξένες χῶρες περνοῦσα, τὴ βασιλικὴ λάμψη τῶν βουνῶν σου ἀντίκρυζα κι' ἤμουν περήφανος γιὰ σένα. Ὅσο ἤμουν μακρυά σου, ὦ πατρίδα μου, πόσο βαθειὰ σὲ ποθοῦσα! Καὶ γνώρισα πάλι τὴ χαρά, καθὼς εἶδα τὸν χρυσό σου τὸν ἥλιο. Ὡραιότατο ρόδο, πατρίδα μου πατρική μου, χώρα!

*

Ὦ Ἑλβετία μου, σύ'σαι ὅλη ἡ ζωή μου κι' ἡ χαρά μου!
Ὅταν ἡ σκληρὴ ὥρα θε νἄρθῃ, ὅταν δὲ θὰ μπορῶ πιὰ νὰ δουλεύω γιὰ σένα, μὴ μοῦ ἀρνηθῇς ἕναν ἥσυχο τάφο. Καὶ δέομαι πάντα στὸ Θεὸ καὶ Κύριό μου, νὰ λάμπῃ πάντα τὸ χρυσό του ἄστρο, πάνω στὴν ἐπίγεια πατρίδα μου—πάνω στὴν Ἑλβετία, τὴν γῆ τῶν πατέρων μου.

Εἶν' ἕνα ἀληθινὸ ποίημα πίστης, τρυφερότητας καὶ ἀγάπης.

Εἶχε ἀρχίσει τὸ σουρούπωμα, ὅταν ἡ κατανυχτικὴ αὐτὴ προσευχὴ πρὸς τὴν πατρίδα τελείωσε.

***

Πιὸ ἀργά, τὸ βράδυ, οἱ μεγάλες τοξωτὲς γέφυρες τοῦ Ἄαρ, τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τῆς Βέρνης, ἦταν λαμπρὰ φωταγωγημένες. Κι' ἀπὸ κεῖ πάνω πέρασε ἡ «λαμπαδηφορία τῶν παιδιῶν». Τὰ φαναράκια τὰ κρατοῦσαν μόνον παιδιά, ἀκόμα καὶ πολὺ μικρά, πού τὰ συνόδευαν γονεῖς. Ἦταν ἡ γιορτὴ τῶν παιδιῶν. Εἶδα ἀκόμη καὶ καροτσάκια μὲ νήπια, μὲ τὰ φαναράκια κρεμασμένα ἀπ' ἔξω, νὰ μετέχουν στὴ λαμπαδηφορία. Ὅλα ἁπλᾶ καὶ χαρούμενα.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΝΕΥΡΩΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΠΟΧΗΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐκτ. Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
κ. **ΚΩΝΣΤ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ θεραπεία τῆς ἀγωνίας εἶναι ἡ κατάργησις τῶν αἰτίων αὐτῆς. Ὡς εἶναι προφανὲς τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Ἀταραξία καὶ ἡσυχιότης ψυχῆς (τὸ στωϊκὸν τοῦτο παράγγελμα) δύνανται νὰ ἀντιταχθοῦν ἔναντι τῆς ἀγωνίας, ὡς καὶ πρὸς πολλὰ ἄλλα τῆς ζωῆς.

Αἱ συνήθεις ἄλλαι θεραπεῖαι τῆς ἀγωνίας (διὰ τῆς παρηγορίας, τῆς λογικῆς, τῆς προσωρινῆς συγκαλύψεως διὰ μέθης, διὰ τῆς ἀποσπάσεως τῆς προσοχῆς, διὰ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων τῆς ζωῆς ἔναντι τυχαίων γεγονότων (δυστυχήματος, νόσου), δὲν εἶναι ἐπαρκῆ μέσα καταπολεμήσεως τῆς ἀγωνίας.

Πέραν ὅλων αὐτῶν τὴν συνήθων μέσων προφυλάξεως καὶ καταπολεμήσεως τῆς ἀγωνίας, μέσον πραγματικῆς προστασίας καὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν εἶναι ὁ θρησκευτικὸς δεσμὸς καὶ τὸ θρησκευτικὸν βίωμα. Δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς τόπος, ἀντικείμενον ἢ ἄνθρωπος ὅπου θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐναποθέσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἄνευ ἄγχους τὸν ἑαυτόν του. Ἡ μόνη δυνατὴ ἀσφαλὴς καὶ κεκαθαρμένη ἄγχους ἐναπόθεσις εἶναι ἡ ἐναπόθεσις εἰς τὸν Θεόν.

Ὡς ὁμαδικὸν παράγοντα ἰσχύοντα διὰ τοὺς εἰς τὰς πόλεις κατοικοῦντας, πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἐπίσης τοὺς ἐντόνους καὶ συχνοὺς ἐρεθισμοὺς τῶν αἰσθητηρίων τῆς ὁράσεως καὶ ἀκοῆς, τῆς ὁράσεως μὲν τοὺς ἐρεθισμοὺς λόγῳ τῶν ἐκτυφλωτικῶν διαφημιστικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἰσχυρῶν φωτισμῶν, τῆς ἀκοῆς δὲ λόγῳ τῶν ὀξέων θορύβων. Τὰ ἐρεθίσματα ταῦτα τραυματίζουν ἐπίσης τὸ νευρικὸν σύστημα.

Δυσμενεῖς κλιματολογικοὶ ὅροι, π.χ. οἱ κλιματολογικοὶ ὅροι τῶν τροπικῶν κλιμάτων, ἀποτελοῦν ἐπίσης παράγοντας δυσμενοῦς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ταῦτα περὶ τῶν ὁμαδικῶν παραγόντων.

Οἱ ἀτομικοὶ παράγοντες ἔχουν ὡς ἀκολούθως.

Ἔχομεν ἐν πρώτοις τὸν ὑπέρμετρον μόχθον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τῆς σημερινῆς περιπλόκου, ἀσταθοῦς καὶ πλήρους ἀπαιτήσεων ζωῆς, ἀπαιτεῖται ἔντονος ἐργασία καὶ προσπάθεια. Αὕτη, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς τάσεως τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀπόκτησιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ὑλικῶν ἀγαθῶν, καθίσταται καταναγκασμὸς ὑπερμέτρου προσπαθείας καὶ συνεπάγεται ἔντονον καταβολὴν νευρικῆς ἐνεργείας, ἔντασιν νευρικήν, κατατριβήν, κόπωσιν, ἐξάντλησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, μὲ ἐπακόλουθον νευρωτικὰς διαταραχάς.

Σημαντικὸν ἀτομικὸν παράγοντα ἀποτελοῦν αἱ πολλαπλαῖ ψυχικαὶ συγκρούσεις τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι εὔλογον, ὅτι εἰς μίαν ζωὴν μὴ ἁπλῆν, ἀλλὰ πολυσύνθετον καὶ περίπλοκον, εἰς μίαν ζωὴν ἄνευ μέτρου, αἱ ψυχικαὶ συγκρούσεις εἶναι πολλαὶ καὶ παντοειδεῖς, διότι τὰ ποικίλα προβλήματα δὲν εὑρίσκουν εὔκολον λύσιν καὶ ἱκανοποίησιν. Ἔχει δὲ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος πλεῖστα προβλήματα ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τῆς ἐνεργοῦ οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς ἐπαγγελματικῆς, τῆς ἐρωτικῆς καὶ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς.

Τὰ προβλήματα ταῦτα, ὡς ψυχοδυναμικοὶ παράγοντες συνειδητοὶ ἢ ἀσυνείδητοι, δημιουργοῦν ψυχικὰς συγκρούσεις μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διερέθισιν τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, διατάραξιν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ καὶ δημιουργίαν νευρωτικῶν διαταραχῶν (ψυχοσωματικὴ ἰατρική).

Ὡς ἰδιαιτέραν δὲ πηγὴν ψυχικῶν συγκρούσεων τονίζομεν τὴν ἀνώμαλον συζυγικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ζωήν.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἥρεμος καὶ γαλήνιος, διότι εἶναι συχναὶ αἱ προστριβαὶ καὶ συγκρούσεις μεταξὺ συζύγων μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων καὶ τέκνων πρὸς ἄλληλα. Δὲν ἐξετάζω ἐνταῦθα τὰς αἰτίας τοῦ φαινομένου τούτου, εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι εἶναι συχνὸν τὸ φαινόμενον τῆς τοιαύτης οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ ὅτι τοιαύτη ζωὴ πλήρης ἐκνευρισμῶν, στερουμένη γαλήνης, δημιουργεῖ ψυχικὴν ἀναταραχὴν καὶ διαταραχὰς τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἡ εἰς πολλὰς χώρας χαλάρωσις τοῦ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ, ἡ πρόωρος ἔξοδος τῶν νεαρῶν ἀτόμων εἰς τὴν ἐνεργὸν ζωὴν καὶ ἡ στέρησις αὐτῶν τῆς οἰκογενειακῆς προστασίας, δημιουργεῖ δι' αὐτὰ προϋποθέσεις ψυχικῶν συγκρούσεων καὶ νευρωτικῶν ἐνοχλημάτων, ὡς καὶ ἀντικοινωνικῶν ἐκδηλώσεων.

Ἀξιοσημείωτος παράγων ἐκ τῶν ἀτομικῶν εἶναι ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων, ἥτις ἀποτελεῖ συχνὸν φαινόμενον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὴν ἐπιβολὴν τῆς βίας, εἴτε τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων (στρατόπεδα συγκεντρώσεως), εἴτε κατακτήσεως τοῦ ἑνὸς λαοῦ ὑπὸ ἄλλου, ἤσκησε βαρεῖαν ψυχοτραυματικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων ὑποστάντων τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας των. Ἡ τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας συνοδεύουσα μαζοποίησις τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἐκμηδένισις καὶ ὁ μὴ σεβασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ ἀξίας, εἶναι συναφῆ ψυχοτραυματικὰ ἐπακόλουθα γεγονότα. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς π.χ. ὑπέστη ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς καὶ τοὺς συμμορίτας κομμουνιστὰς τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ τὴν μείωσιν τῆς προσωπικότητός του μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα δεινὰ (ἀγωνίαν ζωῆς, στερήσεις, πεῖναν κ.λ.). Πολλοὶ λαοὶ ζοῦν σήμερον ὑπὸ καθεστῶτα ἀπολύτου στερήσεως ἐλευθερίας, ὅπου ἔχει ἐκμηδενισθῇ ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης. Ἡ ζωὴ ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις καταθλίβει καὶ κατατρίβει τὸ νευρικὸν σύστημα, μὲ κατὰ κανόνα ἀποτέλεσμα πολλὰς βαρείας νευρωτικὰς διαταραχὰς τύπου ἀγχώδους νευρώσεως.

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι αἱ διαταραχαὶ ἀναφαίνονται πολλάκις μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἐποχῆς τῶν δεινοπαθημάτων, δηλαδὴ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Κοινωνικὸν φαινόμενον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὴν ἐνεργὸν ἔξω τοῦ οἴκου ζωὴν (κυρίως ἐπαγγελματικήν).

Ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς συνετέλεσεν πιθανῶς εἰς τὴν κατά τινα τρόπον ἐξύψωσιν τῆς προσωπικότητος αὐτῆς, συνεπέφερεν ὅμως ἔκθεσιν ταύτης εἰς τοὺς παράγοντας ἐκείνους τῆς ζωῆς, οἵτινες βλάπτουν τὸ νευρικὸν σύστημα. Δι' ὃ συχναὶ αἱ νευρωτικαὶ διαταραχαὶ τῶν γυναικῶν, ὡς δὲ κατωτέρω ἐκ στατιστικῆς τινος θὰ ἴδωμεν εἶναι αὗται εἰς ὡρισμένην ἡλικίαν συχνότεραι τῶν τοῦ ἀνδρός. Τοῦτο συμβαίνει λόγῳ τῆς εὐαισθητοτέρας καὶ ἀσθενεστέρας κατασκευῆς τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῆς γυναικός. Ἡ οὕτω πως δημιουργουμένη νευρικότης τῆς γυναικὸς ἐπιδρᾷ ἐν συνεχείᾳ δυσμενῶς ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων.

Δὲν πρέπει ἐν συνεχείᾳ νὰ παραλείψωμεν τὴν μνείαν ἑνὸς παράγοντος, ὅστις ἐκτιμώμενος ἐν τῇ πραγματικῇ του σημασίᾳ δὲν εἶναι ἀμέτοχος τῆς νευρικότητος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Οὗτος εἶναι ἡ μὴ θρησκευτικὴ διαβίωσις αὐτοῦ. Ἡ θρησκευτικότης μειωμένη οὖσα σήμερον καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς στροφῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, ἀποτελεῖ ἐπίσης παθογόνον παράγοντα διὰ τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ ἱκανοποίησις τῶν ὑλικῶν μόνον ἀναγκῶν, ἐφ' ὅσον δὲν συνοδεύεται καὶ ὑπὸ ἱκανοποιήσεως τῶν πνευματικῶν, ὁδηγεῖ εἰς ἀνίαν, δυσφορίαν, ἀπογοήτευσιν, εὐερεθιστότητα καὶ νευρικότητα. Διὰ τὴν γαλήνευσιν τῆς ψυχῆς καὶ ἠρέμησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἶναι ἐν τῷ προκειμένῳ ἐνδεδειγμένος ὁ προσανατολισμὸς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀξίας

καὶ ἰδίως τὴν θρησκευτικότητα, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὡς γνωστόν, εὑρίσκει τὴν ἀπόλυτον ἐπανάπαυσιν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἕτερος ἀτομικὸς παράγων, ἐν τῷ προκειμένῳ σωματικός, εἶναι αἱ λοιμώδεις καὶ τοξικαὶ βλάβαι τοῦ σώματος.

Λοιμώδεις καὶ τοξικαὶ οὐσίαι ὡς ἐρεθίσματα κυρίως ὅταν εἶναι ἔντονα καὶ διαρκοῦν ἐπὶ μακρόν, ἔχουν δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ καὶ νευροφυτικοῦ συστήματος καὶ δύνανται νὰ μειώσουν τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ καὶ νὰ διαταράξουν τὴν λειτουργίαν του (χρόνιαι λοιμώξεις, δηλητηριάσεις δι' ἀλκοόλ, διὰ ναρκωτικῶν, εἶναι οἱ τοιοῦτοι παράγοντες).

Συναφεῖς εἶναι ἐπίσης αἱ ἑστίαι λοιμώξεως ἐν τῷ ὀργανισμῷ, ὡς εἶναι αἱ χρόνιαι ἀμυγδαλίτιδες, αἱ τερηδόνες ὀδόντων, αἱ χρόνιαι σκωληκοειδίτιδες, ἐν γένει βακτηριδιακή τις ἑστία (ἤπατος, χοληδόχου κύστεως κ.τ.λ.). Διὰ τῶν ἐξ αὐτῶν τοξινῶν ἐρεθίζεται τὸ νευροφυτικὸν σύστημα, ὥστε διὰ τῆς μειώσεως τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ καὶ τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων παθογόνων αἰτίων (νόσου τινος, ψυχικῆς καταπονήσεως, σωματικῆς κοπώσεως, ψύξεως), δημιουργοῦνται νευρικαὶ διαταραχαί.

Εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις τραύματα κρανίου μετὰ διασείσεως τοῦ ἐγκεφάλου ἐπιφέρουν μόνιμον μείωσιν τῆς ἀντοχῆς τοῦ νευρικοῦ καὶ νευροφυτικοῦ συστήματος, βλάβην τοῦ διεγκεφάλου καὶ λειτουργικὰς διαταραχὰς αὐτοῦ, ὥστε τελικῶς τὸ νευρικὸν σύστημα καθίσταται ἀνεπαρκὲς εἰς τὰς καθ' ἡμέραν ἀπαιτήσεις τῆς ἐργασίας, τῶν μεταβολῶν τοῦ κλίματος, τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταπονήσεων.

Οὕτως ἔχουν οἱ κυριώτεροι παθογόνοι παράγοντες, ὁμαδικοὶ καὶ ἀτομικοί, τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων μικροτέρας σημασίας καὶ περιωρισμένης ἐντοπίσεως. Ἕκαστον ἄτομον ἔχει τοὺς ἰδιαιτέρους ἀτομικοὺς παθογόνους παράγοντας (ἀτομικὰς περιπετείας καὶ ἀντιξοότητας, ἀνεργίαν κ.τ.τ.). Ἡ ζωὴ ὅμως τοῦ πλείστου τῶν ἀνθρώπων χαρακτηρίζεται, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, ὑπὸ πολλῶν φροντίδων, ψυχικῶν καταπονήσεων, ἐλλείψεως ψυχικῆς γαλήνης καὶ διασφαλίσεως τῆς ὑπάρξεως καὶ πρὸ παντὸς γέμει ἀγωνίας.

Ὁ ἄνθρωπος ζῇ σήμερον ζωὴν μαζοποιημένην, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν κατ' ἰδίαν ζωήν του. Εἰδικῶς ὁ ἄνθρωπος τῶν μεγαλοπόλεων ζῇ μακρὰν τῆς φύσεως, σωματικῶς καὶ κυρίως ψυχικῶς. Δὲν ζῇ ἐν τῇ φύσει, διότι ζῇ μακρὰν τῆς φύσεως, δὲν ζῇ ὁμαλῶς ἐν τῷ κοινωνικῷ περιβάλλοντι, διότι εὑρίσκεται ἐν δυσαρμονίᾳ πρὸς τοὺς συνανθρώπους του εἴτε τοῦ στενοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου, εἴτε τοῦ εὐρυτέρου (τοῦ ἐπαγγέλματος), εἴτε τῆς κοινωνίας (ταξικὸς ἀγών), εἴτε τῶν ἐθνῶν (διαφοραὶ καὶ πόλεμοι μεταξὺ αὐτῶν). Ἂς προστεθῇ εἰς πάντα τ' ἀνωτέρω ἡ ἐν πολλοῖς ἐσφαλμένη διατροφή, ἡ κατάχρησις οἰνοπνεύματος καὶ νικοτίνης, ἵνα ἀπαρτισθῇ ὁ συναστερισμὸς τῶν παθογόνων παραγόντων.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων παραγόντων ἀποτελοῦν ἐρεθίσματα ἀπηχοῦντα ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ προκαλοῦντα συγκινήσεις. Εἶναι τοὐτέστι συναισθηματικά, συγκινησιακὰ ἐρεθίσματα.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι αἱ συγκινήσεις ἐρεθίζουν τὸ νευροφυτικὸν σύστημα καὶ μετατρέπονται μέσῳ αὐτοῦ εἰς σωματικὰς ἐκδηλώσεις, π.χ. τὸ ἄγχος μετατρέπεται εἰς τρόμον τοῦ σώματος, ταχυκαρδίαν, ὠχρότητα τοῦ προσώπου κ.τ.τ. Ὅταν αἱ συγκινήσεις εἶναι ἰσχυραὶ καὶ συνεχεῖς, ἐρεθίζουν ἐντόνως τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα καὶ τὸ νευροφυτικὸν σύστημα καὶ ἀναγκάζουν αὐτὸ νὰ ὑπερλειτουργῇ καὶ νὰ ἐργάζηται ὑπὸ ἔντασιν, δημιουργουμένου ἠὐξημένου τόνου (συμπαθητικοτονίας, παρασυμπαθητικοτονίας, ἀμφιτονίας). Οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἀντιρρόπησις τῶν ἐρεθισμάτων καὶ διατήρησις τῆς ὁμοιοστασίας τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο γιγνόμενον ἐπὶ μακρὸν ἄγει, ὡς ἤδη ἐλέχθη, εἰς κόπωσιν καὶ ἐξάντλησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, μείωσιν τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ πρὸς περαιτέρω ὁμαλὴν ἀντίδρασιν, διαταραχὴν τῆς λειτουργίας του καὶ δημιουργίαν παθολογικῶν σωματικῶν ἐκδηλώσεων, δηλαδὴ διαταραχὴν τῆς λειτουργίας τῶν ποικίλων ὀργάνων, οἵας ὡς συμπτώματα ἐγνωρί-

σαμεν ἀνωτέρω καὶ τὰς ὁποίας ἀπεκαλέσαμεν νεύρωσιν ἢ νευροφυτικὴν δυστονίαν. Ἐν ἄλλοις λόγοις αἱ ἰσχυραὶ μακρᾶς διαρκείας συγκινήσεις μετατρέπονται τελικῶς εἰς νευρικὰς καὶ σωματικὰς ἀνωμαλίας καὶ ἐνοχλήματα.

Ἡ μετατροπὴ τῶν συγκινήσεων εἰς σωματικὰς ἀνωμαλίας εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένη καὶ ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς λεγομένης ψυχοσωματικῆς ἰατρικῆς, ἡ ὁποία περιλαμβάνει κυρίως ἐκείνας τὰς ἀνωμαλίας τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, αἵτινες προκύπτουν ἐκ τῶν διαταραχῶν τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, ἐπιτελοῦντος ὡς γνωστὸν ὅλας τὰς ἔξω τῆς ἐκουσίας θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου λειτουργίας, π.χ. τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, τῆς ἀναπνοῆς, τοῦ ἀγγειοκινητικοῦ συστήματος, τοῦ στομάχου καὶ ἐντέρων, τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης, τῶν ἐνδοκρινικῶν ἀδένων, τῆς θερμοκρασίας κ.ἄ. Αἱ σχετικαὶ διαταραχαὶ τῶν ὀργάνων φέρονται ὑπὸ τὸν ὅρον νεύρωσις τῶν ὀργάνων, π.χ. νεύρωσις τῆς καρδίας, νεύρωσις τοῦ στομάχου, νεύρωσις τοῦ ἀγγειακοῦ συστήματος κ.ο.κ.

Αἱ νευρικαὶ διαταραχαὶ εἶναι κατ' ἀρχὰς λειτουργικαί, δύνανται ὅμως ἐν τέλει νὰ ἐπιφέρουν μόνιμους ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις ἀνεξαρτήτους, πλέον αὐθυπόστατους καὶ ἀφ' ἑαυτῶν περαιτέρω ἐξελισσομένας.,

Ἡ κλινικὴ καὶ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα ἀποδεικνύει οὕτω πως δημιουργηθείσας ὀργανικὰς σωματικὰς διαταραχάς, π.χ. τῆς καρδίας, τοῦ στομάχου, τῶν ἐνδοκρινικῶν ἀδένων καὶ ἐκ τούτων κυρίως τῶν ἐπινεφριδίων, καὶ τῆς ὑποφύσεως, ἐπίσης τοῦ διεγκεφάλου. Ἡ καρδία καὶ τὸ ἀγγειακὸν σύστημα ὑφίστανται κατ' ἐξοχὴν τὴν περισσότερον δυσμενῆ ἀπήχησιν. Δι' ὃ ἡ μεγάλη συχνότης τῶν παθήσεων καὶ βλαβῶν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν, μὲ τὰ συνεπαγόμενα τῆς ἐγκεφαλικῆς αἱμορραγίας, τῶν ἐμφράξεων τῆς καρδίας καὶ τῶν θανάτων ἐξ αὐτῶν.

Τοιουτοτρόπως οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες ὁμαδικοὶ καὶ ἀτομικοὶ παράγοντες, ἀποτελοῦντες οἱ πλεῖστοι στοιχεῖον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄντες κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα συγκινησιακοί, ἀπεργάζονται τραυματικοὺς διὰ τὸ νευρικὸν σύστημα ἐρεθισμούς, συνεπαγομένους τὰ νευροψυχικὰ συμπτώματα τῆς νευρώσεως.

Σχετικῶς πρὸς τὴν διατάραξιν τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος δέον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι αὕτη ἄρχεται ἀπὸ τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἐρεθίζεται κατὰ πρῶτον, ἐπειδὴ εἶναι τὸ νευρικὸν σύστημα τὸ δημιουργοῦν ἐνέργειαν καὶ ἔργον (ἐργοτρόπον σύστημα). Ὁ ἐρεθισμὸς ὅμως, ὅταν εἶναι ἔντονος, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς αὐτό, ἀλλὰ διαχέεται περαιτέρω καὶ εἰς ἄλλας νευρικὰς περιοχὰς π.χ. τὸ παρασυμπαθητικὸν ἢ ἄλλα νευρικὰ κέντρα καὶ νεῦρα ἄσχετα πρὸς τὴν λειτουργίαν τοῦ πρώτου, ὥστε τελικῶς ἔχομεν διαταραχὰς καὶ τῶν δευτεροπαθῶν καὶ κατ' οὐσίαν ἀσκόπως ἐρεθιζομένων νευρικῶν τούτων στοιχείων. Τελικῶς ὅλον τὸ νευρικὸν σύστημα ἐν τῇ ὁλότητί του ἐρεθίζεται, διεγείρεται καὶ καταπονεῖται.

Εἶναι δ' ἀξία σημειώσεως ἡ ἀκόλουθος ἰδιότης τοῦ νευρικοῦ συστήματος, βάσει τῆς ὁποίας γίγνονται νοηταὶ πολλαὶ διαταραχαὶ αὐτοῦ, ἐπακόλουθον τῆς διεγέρσεως καὶ καταπονήσεως αὐτοῦ. Ὅταν ἓν νευρικὸν κέντρον κατόπιν ἐρεθισμοῦ τίθεται εἰς λειτουργίαν, π.χ. ὁ ἰνιακὸς λοβὸς ὡς κέντρον τῆς ὁράσεως κατόπιν ἐρεθισμοῦ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ἡ λειτουργία τοῦ κέντρου δὲν καταπαύει ἀμέσως μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ καὶ διατηρεῖται, αὐτομάτως οὕτως εἰπεῖν, ἐπί τι χρονικὸν διάστημα.

Εὐνόητον ὅτι ὅσον ἐντονώτερος καὶ διαρκέστερος εἶναι ὁ ἐρεθισμὸς τοσούτῳ ἐντονωτέρα καὶ διαρκεστέρα ἡ συνέχισις τῆς διεγέρσεως τοῦ νευρικοῦ κέντρου μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ ἐρεθισμοῦ.

Βάσει τῆς λειτουργικῆς ταύτης ἰδιότητος τοῦ νευρικοῦ συστήματος συμβαίνει, ὥστε τὸ ἐντόνως ἐρεθιζόμενον νευρικὸν σύστημα καὶ μεταπίπτον εἰς κατάστασιν διεγέρσεως δὲν ἠρεμεῖ ἀμέσως, ἀλλ' εὑρίσκεται ἐπὶ μακρὸν ἐν διεγέρσει, δηλαδὴ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναπαύσεως καὶ ἠρεμίας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἵνα ἠρεμήσῃ τὸ ἐντόνως διεγερθὲν νευρικὸν κέντρον ἀπαιτεῖται μακρὸς χρόνος ἀναπαύσεως. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀφήνομεν λόγῳ τῶν ἀσχολιῶν τῆς ζωῆς ἥρεμον τὸ νευρικὸν σύστημα, τοῦτο καταλήγει νὰ εὑρίσκεται εἰς συνεχῆ διέγερσιν. Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκεται εἰς συνεχῆ δόνησιν. Οὕτω γεννᾶται ἡ κινητικὴ ἀνησυχία τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων μικρῶν καὶ μεγάλων, ἡ νευρικότης, ἡ εὐερεθιστότης αὐτῶν, αἱ συχνόταται ἀϋπνίαι, ἡ μὴ ἀναζωογόνησις μετὰ ἀνάπαυσιν καὶ μικρὰν διακοπὴν τῆς ἐργασίας.

Ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω τὰς ποικίλας νευρωτικὰς διαταραχάς. Παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ στατιστικά τινα δεδομένα κατὰ ἡλικίας. Συμφώνως τῇ στατιστικῇ τοῦ Birkmayer, αἱ περιπτώσεις ἀτόμων μὲ νευρωτικὰς διαταραχάς, ἡλικίας ἀπὸ τοῦ 20-30 ἔτους, εἶναι 17% γυναῖκες καὶ 14% ἄνδρες, ἀπὸ τοῦ 30-40 ἔτους 35% γυναῖκες καὶ 18% ἄνδρες, ἀπὸ τοῦ 40-50 ἔτους 32% γυναῖκες καὶ 38% ἄνδρες, ἀπὸ τοῦ 50-60 ἔτους 16% γυναῖκες καὶ 30% ἄνδρες. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου βλέπει τις πρῶτον ὅτι σχεδὸν τὸ $^1/_3$ τῶν ἀνθρώπων παρουσιάζει νευρωτικὰς διαταραχὰς ἐλαφρὰς· ἢ ἐντόνους καὶ δεύτερον, ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν 20-40 ἐτῶν αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦν εἰς συμμετοχὴν εἰς τὴν νεύρωσιν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἡλικίας συμμετέχουν σημαντικῶς. Τὴν ἐξήγησιν τῆς ηὐξημένης ταύτης ἀναλογίας τῶν γυναικῶν, δέον νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν ἐνεργοτέραν συμμετοχὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὴν ζωὴν καθόλου καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἔξω τοῦ οἴκου ἐργασίαν. Ἡ γυναίκα ἔχει τὸ νευρικὸν σύστημα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴπομεν, πλέον εὐαίσθητον, λεπτόν, ἀσταθὲς καὶ εὐκόλως χάνον τὴν ἰσορροπίαν του. Διὰ τοῦτο οἱ γυναῖκες παρουσιάζουν ταχυτέραν καὶ συχνοτέραν τὴν διατάραξιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἢ οἱ ἄνδρες.

Βάσει στατιστικῆς τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως (Birkmayer) κατὰ ἐπαγγέλματα ἡ κατανομὴ ἔχει ὡς ἑξῆς: ἐργάται 6%, ὑπάλληλοι 35%, ἄτομα ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων 30,5%, οἰκιακὰ 28,5%. Ἐκ ταύτης προκύπτει ὅτι οἱ ἐκτελοῦντες χειρωνακτικὰς ἐργασίας παρουσιάζουν ὀλιγώτερον ποσοστὸν νευρικῶν ἀνωμαλιῶν, ἀντιθέτως ἐπαγγέλματα ἀπαιτοῦντα διανοητικὴν προσπάθειαν ἐνέχουσαν εὐθύνην καὶ πολλὰς φροντίδας συμμετέχουν περισσότερον (ἰατροί, δικηγόροι, ἐμπορευόμενοι, πολιτικοί, διευθυνταὶ ἐπιχειρήσεων κ.ο.κ.).

Οὕτως ἔχουν αἱ νευρωτικαὶ διαταραχαί, αἵτινες πολλαπλῶς παρατηροῦνται εἰς τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον, ἐξ οὗ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ὡς νευρωτικοῦ.

Λέγοντες ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος εἶναι νευρωτικός, δὲν νοοῦμεν ὅτι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι νευρωτικός, ἀλλ' ὅτι κατ' ἀναλογίαν ὑπάρχουν πολλοὶ ἐκδήλως νευρωτικοί, ἄλλοι μὲ διαταραχὰς τινὰς νευρωτικὰς καὶ ἄλλοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐλαφρῶς νευρωτικοί. Ἂς τονισθῇ καὶ πάλιν ὅτι ὁ νευρωτικὸς εἶναι κυρίως ὁ ἄνθρωπος τῶν μεγαλοπόλεων, πολὺ δ' ὀλιγώτερον τῶν ἐπαρχιῶν.

Εἰς τὴν νεύρωσιν ὑπάγεται καὶ ἡ νόσος τῶν ἰθυνόντων (διευθυνόντων) μεγάλας ἐπιχειρήσεις, ὀργανώσεις ἢ ἐν γένει τῶν ἐχόντων τὴν ἡγεσίαν (ἡ νόσος τῶν manager). Οὗτοι ζοῦν ἐν διαρκεῖ ἐντάσει ψυχῆς καὶ νεύρων, ὑποβάλλονται εἰς ὑπερκόπωσιν χάριν μεγαλυτέρας ἀξιοποιήσεως καὶ ἀποδόσεως τοῦ ἔργου καὶ ἀποκτήσεως ὀφελῶν, ἐκτελοῦν ταχέως καὶ βεβιασμένως τὴν ἐργασίαν των, ζοῦν ὑπὸ τὸ κράτος πολλῶν εὐθυνῶν καὶ φροντίδων καὶ δὲν ἀναπαύονται ἐπαρκῶς. Ἀποτέλεσμα ἐν τῷ προκειμένῳ εἶναι ἡ νευρικὴ ἐξάντλησις καὶ αἱ νευροψυχικαὶ διαταραχαί, ἡ νεύρωσις αὐτῶν.

Τὸ γεγονὸς τῆς αὐξήσεως τῶν διαταραχῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἰς τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον, σημαίνει ὅτι οὗτος ζῇ ὑπὸ ὅρους καταθλιπτικοὺς διὰ τὸ νευρικόν του σύστημα, δημιουργοῦντας ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν συνεχὲς stress τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τὸ νευρωτικὸν ἄτομον ὡς τύπον τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς.

Ἐν ἀρχῇ ἐλέχθη ὅτι ἑκάστη ἐποχὴ ἔχει τὴν ἰδίαν αὐτῆς μορφὴν καὶ τὸν ἴδιον αὐτῆς τύπον ἀνθρώπου. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐποχή, εἶχε τὸν τύπον τοῦ φιλοσοφοῦντος καὶ καλλιτεχνοῦντος ἀνθρώπου, ἡ ρωμαϊκὴ τὸν πρακτικόν, ὀργανωτικὸν καὶ κυ-

ΑΝΙΑ ΚΑΙ ΑΝΙΑΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄
κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικὰ
2. Τί εἶναι ἀνία.
3. Ἀνία λόγῳ ἀργίας.
4. Ἀνία λόγῳ ὑπερβολικῆς ἐργασίας.
5. Ἀνία ὅταν δὲν μᾶς εἶναι εὐχάριστος ἡ ἐργασία μας.
6. Ἀνία ὅταν δὲν μᾶς εἶναι εὐχάριστον τὸ περιβάλλον, κ.λ.π.

*
* *

1. Γενικά.

Πολλάκις ἀκούομεν διαφόρους συναδέλφους ἢ καὶ φίλους μας νὰ λέγουν «β α ρ υ έ μ α ι», «β α ρ έ θ η κ α τ ὴ ζ ω ή μ ο υ», συνοδεύοντες τὰς ἐκφράσεις των ταύτας μὲ ἀναλόγους κινήσεις τοῦ σώματος καὶ τῶν ἄκρων, δι' ὧν ἐκδηλοῦται δυσφορία, κόπωσις ἢ νευρικότης κ.λ.π.

Παρόμοιαι ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς συνέπειαν τὴν ἀνάσχεσιν τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν πολλοῖς τὴν φθοράν τούτου, ὀφείλονται εἰς τ ὴ ν ἀ ν ί α ν, τ ὴ ν π λ ῆ ξ ι ν.

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς διαφόρους περιπτώσεις ἀνίας θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν μίαν ἐξήγησιν τῆς σημασίας τῆς ἀνίας.

2. Τί εἶναι ἀνία.

Ἡ ἀνία εἶναι ἕνα συναίσθημα λύπης, πλήξεως ἢ ψυχικῆς κοπώσεως, τὸ ὁποῖον ἐπέρχεται μετὰ ἀπὸ τὴν διανοητικὴν ἀργίαν, τὴν ἔλλειψιν πάσης ἀποσχολήσεως, τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς καὶ τὴν συνεχῆ ἐπανάληψιν τῶν ἰδίων ἐντυπώσεων. Κατὰ κύριον λόγον, ἡ ἀνία προσβάλλει τοὺς νευρασθενεῖς καὶ τοὺς ὑστερικούς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὅλας τὰς ἀνέσεις τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ἔχουν κανένα σκοπὸν νὰ ἐκπληρώσουν καὶ δὲν παρουσιάζουν κάποιαν δρᾶσιν.

Ἐνῷ, κατ' ἀρχήν, εἶναι ἁπλοῦν συναίσθημα, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου μεταβάλλεται εἰς μόνιμον ψυχοδιανοητικὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία οὐχὶ σπανίως ὁδηγεῖ εἰς αὐτοκτονίαν. Ἐμφανῆ σημεῖα τῆς ἀνίας εἶναι τὰ χασμήματα, οἱ μορφασμοί, αἱ μυϊκαὶ συσπάσεις, αἱ διαταραχαὶ τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς θρέψεως, μὲ ἐπακόλουθα τὴν ἀηδίαν, τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν κόπωσιν καὶ ἄλλα.

3. Ἀνία λόγῳ ἀργίας.

Εἰς τὴν πολυτάραχον ἐποχήν μας, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, κάμνουν κάποιαν ἐργασίαν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐργάζονται, εἴτε διότι δὲν ἔχουν ἐργασίαν, εἴτε διότι δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἢ δὲν μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν. Αὐτοὺς ὅλους τοὺς παραμονεύει ἡ ἀνία καὶ ἡ πλῆξις.

Διὰ ν' ἀποφύγουν, ὅλοι αὐτοί, τὴν ἀνίαν, ἤτοι τὸ συναίσθημα τῆς πλήξεως, πρέπει νὰ εὕρουν κάποιαν ἀπασχόλησιν. Ὁ κινηματογράφος, τὸ θέατρον καὶ τὸ ραδιόφωνον εἶναι ἕνας τρόπος νὰ διασκεδάσουν τὴν ἀνίαν των.

βερνητικὸν τύπον, ὁ μεσαίων τὸν θρησκευτικὸν ἄνθρωπον, ἡ ἐποχὴ τῆς διαφωτίσεως τὸν ὀρθολογιστήν, ἡ σημερινὴ τὸν τεχνικὸν καὶ μηχανικὸν ἄνθρωπον.

Ἂς προστεθῇ ὡς γνώρισμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ ὁ νευρωτικὸς τύπος ἀνθρώπου.

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

'Αλλὰ καὶ ἡ ἀπασχόλησίς των μὲ ἔργα Κοινωνικῆς Προνοίας θὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσουν τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. 'Η μελέτη διαφόρων βιβλίων, ἡ ἐκμάθησις μιᾶς ξένης γλώσσης, αἱ ἐκδρομαὶ καὶ τὰ ταξίδια καθιστοῦν εὐχάριστον καὶ ἐνδιαφέρουσαν τὴν ζωήν. Κίνδυνον ἐπίσης διατρέχουν νὰ καταληφθοῦν ἀπὸ ἀνίαν καὶ οἱ ἀνάπτηροι καὶ συνταξιοῦχοι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἀντιλαμβανόμενοι τὰς ἐπικινδύνους συνεπείας τῆς ἀνίας ἐπιδίδονται εἰς κοπιώδεις διὰ τὴν ἡλικίαν των ἐνασχολήσεις. Δὲν λησμονῶ ἕνα συνταξιοῦχον φιλόλογον, συμφοιτητήν μου εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν, τὸν κὺρ—Κώστα, ὅπως ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς φοιτητὰς μὲ τὸ μικρό του ὄνομα, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ εἶχεν ὑπερβῆ τὸ 80ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐν τούτοις παρηκολούθει ὅλας τὰς παραδόσεις καὶ τὰ φροντιστήρια τῶν καθηγητῶν. Ὅλοι οἱ φοιτηταὶ ἐσχολιάζον καὶ εἰρωνεύοντο τὸν κὺρ—Κώστα, λέγοντες ὅτι «ἔρχεται νὰ περνᾷ τὴν ὥραν του». 'Ο κὺρ—Κώστας ὅμως, οὐδεμίαν σημασίαν ἔδιδεν εἰς τὰ παιδαριώδη σκώμματα τῶν συμφοιτητῶν του.

'Απορῶν διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐπιμονήν του ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ 'Αστικοῦ Δικαίου κ. Μαριδάκης, τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν: Τί σοῦ χρειάζονται ἐσένα γέροντά μου τὰ νομικά; 'Εσὺ εἶσαι συνταξιοῦχος φιλόσοφος! Καὶ ὁ γέρων συνταξιοῦχος τοῦ ἀπήντησε μὲ μεγάλην ἑτοιμότητα: Θέλω νὰ δείξω στὸ χάρο ὅτι ἔχω καὶ πτυχίον Νομικῆς.

Καὶ ἡ σπουδή, λοιπόν, εἶναι ἕνας τρόπος διὰ νὰ διασκεδάσῃ κανεὶς τὴν ἀνίαν του καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶναι ἀναγκαία.

4. 'Ανία λόγῳ ὑπερβολικῆς ἐργασίας.

'Αλλὰ καὶ ἡ πολὺ ἐργασία εἶναι δυνατὸν πολλὰς φορὰς νὰ προκαλέσῃ ἀνίαν. Ἴσως σᾶς φανῇ περίεργον, ἐν τούτοις εἶναι ἀληθές. Ἔχομεν ἀκούσει φίλους μας νὰ λέγουν ὅτι εἶναι δοῦλοι τῆς ἐργασίας των, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν κεφάλι, δὲν μποροῦν κἂν ν' ἀναπνεύσουν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἔχομεν ἀνίαν, πλῆξιν, προερχομένην ἐξ ὑπερμέτρου δραστηριότητος. Διὰ νὰ προλάβωμεν καὶ θεραπεύσωμεν παρόμοια συμπτώματα ἀνίας, πρέπει νὰ ἁπλοποιήσωμεν τὸ ρυθμὸν τῆς ζωῆς μας, νὰ συστηματοποιήσωμεν καὶ ὀργανώσωμεν καλύτερον τὴν ἐργασίαν μας καὶ νὰ παραιτηθῶμεν ἀπὸ διάφορα περιττὰ πράγματα.

'Οπωσδήποτε πρέπει νὰ προλαμβάνωμεν τὴν φθορὰν τῆς ψυχικῆς διαθέσεώς μας, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀνία αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

5. 'Ανία ὅταν δὲν μᾶς εἶναι εὐχάριστος ἡ ἐργασία μας.

Ὅπως γνωρίζομεν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὴν ἐργασίαν ποὺ θὰ τοὺς ἄρεσε περισσότερον. Διάφοροι ἀντιξοότητες ποὺ παρουσιάζονται εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ἀκολουθήσουν ἕνα ἐπάγγελμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν κλίσιν.

Ἕνας νέος ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ εἰς τὸ χωρίον του καὶ νὰ ἀσχοληθῇ εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, ἐνῷ θὰ προετίμα νὰ γίνῃ ἐπιστήμων ἢ ὑπάλληλος. Ἄλλος γίνεται ἀντυνομικὸς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ καταλάβῃ ἄλλην Δημοσίαν θέσιν ἢ διότι τὰ προσόντα του καὶ αἱ ἱκανότητες του δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν ν' ἀσκήσῃ ἄλλο ἐπάγγελμα. Μία γυναῖκα γίνεται μοδίστα, ἐνῷ θὰ τῆς ἤρεσε νὰ ἦτο ὑπάλληλος Τραπέζης κ.λ.π.

'Η εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἄσκησις ἑνὸς ἐπαγγέλματος, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἢ τὰς ἱκανότητας ἑνὸς ἀνθρώπου, ἔχει ὡς ἐπακόλουθον τὴν δημιουργίαν μιᾶς συνεχοῦς δυσαρεσκείας καὶ ἀπογοητεύσεως, τῆς ὁποίας καταφανῆ σημεῖα εἶναι τὸ σκυθρωπὸν καὶ μελαγχολικὸν ὕφος.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυσαρέστων συνεπειῶν τῆς ἀνίας, ὁ κάθε ἄνθρωπος, θὰ πρέπει νὰ σκεφθῇ καλά, πρὶν ἀκόμη πάρῃ ἀπόφασιν διὰ τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὴν

ἐπιστήμην τὴν ὁποίαν θ' ἀκολουθήσῃ. Καὶ ἐφ' ὅσον τελικῶς λάβῃ ἀπόφασιν, πρέπει ν' ἀφοσιωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐργασίαν ἢ τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐκλογῆς του, διὰ νὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀξιοποιηθῇ κατὰ κάποιον τρόπον. Μόνον ὅταν μάθῃ κανεὶς νὰ κάμνῃ καλὰ τὴν ἐργασίαν του, τότε ὁπωσδήποτε θὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

6. 'Ανία ὅταν δὲν μᾶς εἶναι εὐχάριστον τὸ περιβάλλον, κλπ.

'Ως ἀστυνομικοί, ἔχομεν παρατηρήσει ὅτι, ὅταν μετατιθέμεθα εἰς μίαν νέαν ὑπηρεσίαν, στενοχωρούμεθα κάπως ἢ καταλαμβανόμεθα ἀπὸ ἕνα καταθλιπτικὸν συναίσθημα ἀνίας ἢ πλήξεως. Τὸ ἴδιον συναίσθημα καταλαμβάνει καὶ ἐκείνους ποὺ ἀλλάσσουν ἐπάγγελμα.

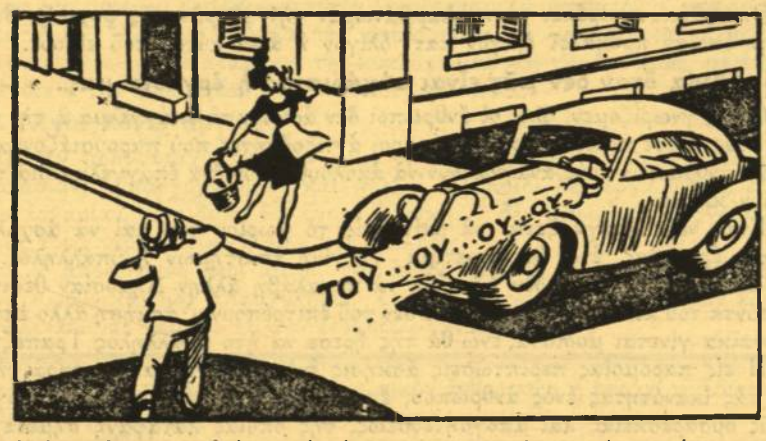
'Η ἀνία εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, προκαλεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸ νέον περιβάλλον αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτόν του ἀπομεμονωμένον. Νομίζει ὅτι ἡ ἐκεῖ παρουσία του προκαλεῖ εἰρωνικὰ σχόλια, ὅτι τὸν ζηλεύουν ἢ καὶ ἀκόμη ὅτι τὸν ἀντιπαθοῦν ἢ τὸν παρακολουθοῦν. Διὰ ν' ἀποφύγῃ ὅλα αὐτά, κλείεται, χωρὶς κανέναν λόγον, εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ ὑποφέρει. Αὐτὸ βέβαια συμβαίνει μὲ ἕναν ἄνθρωπον στερούμενον ἐπιδεξιότητος. Διότι ἕνας ἔξυπνος καὶ ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος θὰ προσπαθήσῃ νὰ δημιουργήσῃ γνωριμίας καὶ φίλους καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δύναται νὰ περνᾷ μερικὲς εὐχάριστες στιγμὲς καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὴν πλῆξιν.

'Η ἁπλότης καὶ λεπτότης εἰς τοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς μας εἶναι ἕνα ἀσφαλὲς μέσον διὰ νὰ διαθέσωμεν εὐμενῶς τοὺς περὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς ἀναγκάσωμεν νὰ τηροῦν ἀνάλογον στάσιν ἀπέναντί μας.

'Η ἀνία καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς συνέπειαι θὰ καταπολεμηθοῦν ἀσφαλῶς ἂν εὕρωμεν κάποιαν εὐχαρίστησιν καὶ εἰς τὴν μικροτέραν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ ἱκανοποίησιν εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπιτυχίαν μας. Ἂν τοῦτο τὸ ἐπιτύχωμεν, τότε θὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι καὶ ἀπὸ τὴν ζωήν μας καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας καὶ θ'ἀποφύγωμεν τὴν ἀνίαν, τὴν πλῆξιν καὶ τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπείας της.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ἔταν ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνῃ χρῆσις τῆς κόρνας, τὸ κορνάρισμα νὰ μὴ εἶναι συνεχὲς καὶ ἐκνευριστικό, διότι ἐκτὸς τοῦ θορύβου προκαλεῖται ἐκνευρισμὸς καὶ τρόμος εἰς τοὺς διαβάτες.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΟΥ ΕΠΙ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΩΣΕΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ *

Ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**

Τὰ τραύματα καὶ αἱ κακώσεις ἀποτελοῦσιν, ὡς γνωστόν, σπουδαιότατον μέρος τῆς Ἰατροδικαστικῆς, συχνότατα ἀπασχολοῦν τὸν ἰατρὸν ὡς ἰατροδικαστήν, τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων προβαλλόμενα εἰς τοῦτον πρὸς λύσιν προβλήματα εἰσὶ πολλὰ καὶ ποικίλα. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἰατροδικαστοῦ ἐπὶ τραυμάτων ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀκριβοδικαίας ἐφαρμογῆς ὡρισμένων ἄρθρων τοῦ Ποινικοῦ καὶ Ἀστικοῦ νόμου ὡς καὶ τοῦ νεαροῦ 551 νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1914, τροποποιηθέντος καὶ συμπληρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 2193 τοῦ 1920. Ὁ Ποινικὸς νόμος ἐπιζητεῖ ἐπὶ τραύματος τινος τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, ὁ δὲ Ἀστικὸς νόμος ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τοῦ παθόντος διὰ τὴν ἣν ἐκ τοῦ τραύματος ὑπέστη ζημίαν. Καὶ ἡ ἐπιβληθησομένη ὅμως τιμωρία καὶ ἡ ὁρισθησομένη ἀποζημίωσις ἐξαρτῶνται κυριώτατα ἐκ τῆς βαρύτητος τοῦ τραύματος καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενηθείσης εἰς τὸ θῦμα ζημίας, ταῦτα δὲ κατὰ κανόνα εἰς τὸν ἰατροδικαστὴν ἐναπόκειται νὰ ἐκτιμήσῃ.

Ὁ δὲ νόμος 551 ἀπηχῶν τὸ νεωτεριστικὸν καὶ ἐξόχως ἀνθρωπιστικόν, ἀλλὰ καὶ δίκαιον πνεῦμα τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀφορᾷ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν παροχὴν ἀποζημιώσεως εἰς ἐργάτας, οἵτινες κατὰ τὴν ἐργασίαν των καὶ δι' αὐτὴν ἐτραυματίσθησαν. Ἀναλόγως δὲ τῆς προσγενομένης εἰς τὸν ἐργάτην βλάβης οὗτος θὰ τύχῃ ἀποζημιώσεως ἄλλοτε ἄλλου ποσοῦ καὶ διαρκείας. Ταῦτα ὅμως μόνον ὁ ἰατροδικαστὴς θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἱκανότητος καὶ εὐσυνειδησίας αὐτοῦ στηρίζεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀναφερθέντος νόμου.

Ἐπὶ περιπτώσεων κακώσεων ἐν γένει καὶ τῶν τραυμάτων ἰδιαιτέρως, ἀναφύονται πλεῖστα ζητήματα τελείως διάφορα ἀπὸ περιπτώσεως εἰς περίπτωσιν. Ἐνταῦθα ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως ἐκθέτοντες τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἰατροδικαστοῦ θέλομεν ἀσχοληθῆ, ὑπὸ ἀπολύτως γενικὰς γραμμάς, εἰς τὴν συζήτησιν τῶν κυριωτέρων προβλημάτων τῶν ἐμφανιζομένων πρὸ τοῦ ἰατροδικαστοῦ πρὸς λύσιν.

1. Ὑπάρχει ὄντως κάκωσις;

Ἐπιλαμβανόμενος τῆς ἐξετάσεως ἀνθρώπου τινὸς ὑποστάντος δῆθεν θλάσιν τινά, δέον πρωτίστως ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ πεισθῇ ὅτι οὗτος ὄντως ὑπέστη τοιαύτην κάκωσιν. Φαίνεται ὄντως παράδοξον ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ τοιοῦτον καὶ ὅμως δὲν σπανίζουσιν αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ὑπετέθη ὅτι ἄτομόν τι ὑπέστη θλάσιν τινὰ πληγέν καὶ ἡ Ἀρχὴ ἐπενέβη, ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἰατροδικαστοῦ ἐνεργηθεῖσα ἐξέτασις οὐδεμίαν κάκωσιν ἀπέδειξεν. Συμβαίνει τὸ τοιοῦτον ἰδίως προκειμένου περὶ παίδων φερόντων ἐκχυμώσεις, ἃς ἀποδίδουσιν εἰς κάκωσιν ἐκ θλάσεως ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἢ τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ προϊσταμένου ἢ ὑπ' ἄλλου τινὸς γενομένην. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἰατροδικαστοῦ ὅμως ἐνεργουμένη ἐξέτασις εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐκχυμώσεων ἐκ κακώσεων, ἀλλὰ περὶ ὀζώδους ἐρυθήματος ἢ σκορβούτου ἢ αἱμορραγικῆς πορφύρας ἢ ἄλλης τινὸς παραπλησίου νοσηρᾶς ἐπεξεργασίας. Ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων ὁ ἰατροδικαστὴς πρέπει νὰ προσέχῃ, μήπως παρασυρθῇ ἐκ τῶν περὶ τῶν κακώσεων, ἃς ὑπέστη, διηγήσεων τοῦ παιδός. Ἡ ἐπιμελὴς ἐξέτασις τοῦ πάσχοντος θὰ προφυλάξῃ τὸν ἰατροδικαστὴν ἀπὸ τῆς συγχύσεως κοινῶν ἐκ νόσων ἐκχυμώσεων πρὸς τὰς ἐκ κακώσεων παραχθείσας.

---

* Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ παραρτήματος τοῦ περιοδικοῦ «ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ», Ὀκτωβρίου 1933.

2. Ὁποίου εἴδους εἶναι τὸ ὑπάρχον τραῦμα;

Δοθείσης τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ὄντως ὑπάρχει τραῦμα, δηλαδὴ κάκωσις μετὰ διασχίσεως τοῦ δέρματος καὶ λοιπῶν μαλακῶν μορίων, ὁ ἰατροδικαστὴς ὀφείλει νὰ καθορίσῃ τὸ εἶδος τοῦ τραύματος, ἐὰν δηλαδὴ πρόκειται περὶ τραύματος ἐκ θλάσεως ἢ ἐκ πυροβόλου ὅπλου ἢ ὑπὸ νυσσόντων ἢ τεμνόντων ὀργάνων. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τῆς διαγνώσεως ταύτης, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπίλυσιν ἄλλων τυχὸν προβλημάτων, δέον ὁ ἰατροδικαστὴς ἐπιμελῶς νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμα καὶ τὸν παθόντα.

Ἐὰν ἡ ἐξέτασις ἀφορᾷ ζῶντα ἄνθρωπον ὁ ἰατροδικαστὴς ὀφείλει νὰ καταβάλῃ πᾶσαν μέριμναν, ἵνα μὴ ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἀποβῇ αἰτία βλάβης διὰ τὸν ἐξεταζόμενον. Ἐὰν πρόκειται περὶ καταγματίου τινός, ἢ ἄλλο τι βαρὺ τραῦμα φέροντος, δέον ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ ἢ χειρουργοῦ χορηγηθησομένας πληροφορίας, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέτασιν, ὅταν ἡ κατάστασις τοῦ τραυματίου ἐπιτρέψῃ τοῦτο καὶ τῇ συνδρομῇ, εἰ δυνατόν, τοῦ θεράποντος ἰατροῦ. Ἐὰν δέ, προκειμένου περὶ τραύματός τινος, νομίσῃ ἀναγκαίαν τὴν ἐξέτασιν δέον νὰ ἐνεργήσῃ ταύτην καθοπλιζόμενος δι' ὅλων τῶν ἐνδεδειγμένων προφυλάξεων καὶ μέσων πρὸς προάσπισιν τοῦ τραύματος ἀπὸ πάσης μολύνσεως καὶ τοῦ τραυματίου ἀπὸ οἱασδήποτε ἐνοχλήσεως. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ τραυματίου ὁ ἰατροδικαστὴς πρέπει νὰ τηρῇ ἑαυτὸν τελείως οὐδέτερον, οὐδαμῶς προκαταλαμβανόμενος καὶ οὐδόλως κηρυσσόμενος σύμμαχος ἢ ἀντίπαλος ὁτὲ μὲν τοῦ θύματος ὁτὲ δὲ τοῦ ἐνόχου.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ καθορισμοῦ τοῦ εἴδους τοῦ τραύματος ἀναφέρομεν ὅτι κατὰ κανόνα οὗτος εἶναι εὔκολος καὶ ὁ ἰατρὸς θὰ κατορθώσῃ νὰ διαγνώσῃ, ἂν πρόκειται περὶ τραύματος διὰ θλάσεως ἢ διὰ τομῆς ἢ ἄλλου τινός. Οὐχὶ σπανίως ὅμως παρατηροῦνται περιπτώσεις δυνάμεναι νὰ ἀγάγωσιν εἰς ἐσφαλμένα πορίσματα. Οὕτω γωνιῶδες τι βαρὺ σῶμα (τμῆμα καθέκλας, γωνία βιβλίου κλπ.) διὰ τῆς γωνίας αὐτοῦ πλῆττον τὸ κρανίον δύναται νὰ δημιουργήσῃ τραῦμα παρέχον τὴν ἰδέαν τοῦ διὰ τέμνοντος ὀργάνου γενομένου τραύματος. Ἀλλὰ καὶ πλατύ τι σῶμα πλῆττον τὸν κόγχον τοῦ ὀφθαλμοῦ θὰ δημιουργήσῃ ἐπίσης τραῦμα ὡς ἀπὸ τέμνοντος ὀργάνου, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰ μαλακὰ μόρια ἐτάμησαν ὑπὸ τοῦ ὑπερκογχίου τόξου τοῦ ὀστοῦ, ὅπερ ὡς τέμνον ὄργανον ἐνήργησεν ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω. Σχεδὸν ὅμως κατὰ κανόνα προσεκτικὴ ἐξέτασις καὶ δὴ διὰ φακοῦ ἐνεργουμένη θὰ δείξῃ ὅτι τὰ χείλη τῶν τοιούτων τραυμάτων δὲν εἶναι τόσον ὁμαλὰ ὡς θὰ ἦσαν, ἂν διὰ τέμνοντος ὀργάνου ἐγένετο τὸ τραῦμα, εἰς δὲ τὸ βάθος οἱ ἱστοὶ φαίνονται συντετριμμένοι. Πλειστάκις ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων παρετηρήσαμεν ὅτι ἴνες λεπτόταται διέφυγον τὴν τομὴν καὶ ἐν εἴδει γεφύρας συνέδεον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ τραύματος.

Κάκωσις ἐκ θλάσεως ἄνευ τραύματος εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἐκ βλήματος πυροβόλου ὅπλου, ὅπερ, εἴτε διότι ἐκ τοῦ μακρόθεν βληθέν, εἶχε χάσει τὴν βλητικήν του δύναμιν, εἴτε διότι προσέκρουσεν ἐπὶ σκληροῦ τινος ἀντικειμένου, ὅπερ ἔφερεν ὁ τραυματισθεὶς (ὡρολογίου κλπ.), δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ παραγάγῃ κανονικὸν διὰ πυροβόλου ὅπλου τραῦμα, ἀλλὰ ἁπλῆν θλάσιν τῆς ἐφ' ἧς ἐπέπεσε χώρας. Ἡ διάκρισις ἐπὶ τοιαύτης περιπτώσεως μεταξὺ κοινῆς θλάσεως καὶ τῆς ἐκ βλήματος πυροβόλου ὅπλου ἔγκειται εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐξέτασιν τῆς κακωθείσης χώρας καὶ εἰς τὴν ἔντεχνον λῆψιν λεπτομεροῦς ἱστορικοῦ τῆς περιπτώσεως.

Δυσκολίας εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ εἴδους τραύματός τινος παρέχουσιν ἐπὶ μὲν ζώντων ἡ τυχὸν ἐπελθοῦσα μόλυνσις τοῦ τραύματος, ἐπὶ δὲ θανόντων ἡ ἐπελθοῦσα σῆψις. Προσεκτικὴ ὅμως ἐξέτασις λύει τὸ πρόβλημα.

Οὐχὶ σπανίως ἡ ἀπαίτησις τῆς Ἀρχῆς διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μέσου τῆς παραγωγῆς τραύματός τινος ἀναφαίνεται χρόνον πολὺν μετὰ τὸν τραυματισμόν, ὅταν πλέον τὸ τραῦμα πλήρως ἔχῃ ἐπουλωθῇ.

Ὡς παράδειγμα τούτου ἀναφέρομεν τὴν κάτωθι περίπτωσιν πρὸ ἐτῶν ἀνατεθεῖσαν εἰς τὸν Καθηγητὴν κ. Γεωργιάδην καὶ ἡμᾶς πρὸς ἐπίλυσιν. Κάτοχος περιπτέ-

ρου τινὸς περὶ τὴν Ὁμόνοιαν λίαν προσοδοφόρου ἀπέκτησε τοῦτο ὡς ἀνάπηρος πολέμου, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶχεν ὑποστῆ τραῦμα διὰ πυροβόλου ὅπλου κατὰ τὸν ἄκρον πόδα. Καταγγελθεὶς ὑπ' ἄλλων ὅτι ἀδίκως κατεῖχε τὸ περίπτερον, διότι οὐδαμῶς ἐν πολέμῳ εἶχε τραυματισθῆ, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸν πόδα τραῦμα ὠφείλετο εἰς πτῶσιν ἀπὸ δένδρου τινὸς εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν οὐδὲ στρατιώτης κἂν ἦτο, παρεπέμφθη ἡμῖν πρὸς ἐξέτασιν. Ἡ ἐξέτασις τῆς οὐλῆς καὶ ἐν γένει τοῦ ποδὸς ἐβεβαίωσαν ἡμᾶς ὅτι ὄντως δὲν ἐπρόκειτο περὶ τραύματος διὰ πυροβόλου ὅπλου ἀλλ' ἐκ θλάσεως.

3. Ὁποίου εἴδους ὄργανον ἐπήνεγκε τὸ τραῦμα;

Καθορισθέντος τοῦ εἴδους τοῦ τραύματος ὁ ἰατρὸς δέον νὰ καθορίσῃ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐγένετο τὸ οἱουδήποτε εἴδους τραῦμα. Προκειμένου δηλαδὴ περὶ τραύματος διὰ θλάσεως, νὰ καθορίσῃ ἂν λίθος ἢ ράβδος ἢ ἄλλο τι θλῶν ὄργανον ὑπῆρξε τὸ ἔνοχον ὄργανον. Προκειμένου δὲ περὶ τραύματος διὰ τέμνοντος ὀργάνου, νὰ καθορίσῃ ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ τέμνον ὄργανον (ξυράφιον, μάχαιρα, ἀμφίστομος, μονόστομος κλπ.) καὶ προκειμένου περὶ τραύματος διὰ πυροβόλου ὅπλου νὰ καθορίσῃ ὁποῖον ὑπῆρξε τοῦτο καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τῶν διὰ θλάσεως τραυμάτων τὸ ὄργανον πολλάκις δύναται νὰ καθορισθῇ ἐκ τῆς μορφῆς τῆς ἐκ τῆς δι' αὐτῶν πλήξεως παραχθείσης πρωτίμου ἐκχυμώσεως. Αἱ χαρακτηριστικαὶ ἐκχυμώσεις, ὡς δι' ὀνύχων παραγόμεναι, αἱ διὰ κνούτου ἢ λακτίσματος ἀποτυποῦντος τὴν ὁπλὴν τοῦ τετραπόδου ἢ τὸ ὑπόδημα τοῦ ἀνθρώπου, διευκόλυνουσι τὸν καθορισμὸν τοῦ ὀργάνου δι' οὗ ἐγένοντο αἱ ἐκ θλάσεως κακώσεις μετὰ τραύματος ἢ οὔ.

Τὰ διὰ τομῆς τραύματα δύνανται νὰ διακριθῶσιν, ἂν εἰς ἀμφίστομον ἢ μονόστομον μάχαιραν ὀφείλονται εἰς ἢ ξυράφιον ἢ εἰς ἄλλο τι ὄργανον ἐκ τῶν χαρακτήρων τῶν χειλέων τοῦ τραύματος.

Προκειμένου πτώματος, τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ὀργάνου ὁ ἰατροδικαστὴς δέον νὰ ἀναζητῇ οὐχὶ μόνον εἰς τὸ δέρμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βαθύτερα ὄργανα, ὡς περιτονίας, χόνδρους, ὀστᾶ, ἔνθα κάλλιον ἀποτυποῦνται οὗτοι. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἐνταῦθα μόλυνσις τοῦ τραύματος εἴτε ἡ σῆψις τοῦ πτώματος, μεγάλως δύναται νὰ διαστρέψωσι τοὺς χαρακτῆρας τοὺς ἐπιτρέποντας τὴν μεταξὺ διαφόρων τεμνόντων ὀργάνων διάκρισιν.

Προκειμένου περὶ τραύματος διὰ πυροβόλου ὅπλου θὰ δυνηθῇ ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ καθορίσῃ τὸ εἶδος τοῦ πυροβόλου ὅπλου, στηριζόμενος ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὰς διαστάσεις τοῦ στομίου εἰσόδου, εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἐπὶ τοῦ στομίου εἰσόδου τυχὸν ἐναποτεθείσης ἀκαύστου ὑπὸ μορφὴν κόκκων πυρίτιδος ἢ τοῦ καπνοῦ τῶν ἐκ τῆς ἀναφλέξεως ταύτης ἀερίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τῶν καταστροφῶν ἃς ἐπήνεγκε τὸ βλῆμα.

Περιπτώσεις τοιαῦται συχνάκις παρουσιάσθησαν ἡμῖν. Περιοριζόμεθα ἀναφέροντες μίαν σχετικῶς πρὸς δύο πτώματα ἀνδρῶν φονευθέντων ἔν τινι συμπλοκῇ πολιτῶν μετὰ τοῦ στρατοῦ. Ἀμφότερα τὰ πτώματα ἔφερον τραῦμα διὰ πυροβόλου ὅπλου κατὰ τὸ κρανίον καὶ εἰς μὲν τὸν ἕνα τὸ βλῆμα εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθε τοῦ κρανίου σχηματίσαν στόμια εἰσόδου καὶ ἐξόδου καλῶς διατηρούμενα, εἰς τὸν ἕτερον ὅμως τὸ βλῆμα συνέτριψε τελείως τὸ κρανίον διασκορπίσαν εἰς πολλαπλᾶ τεμάχια τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. Καὶ διὰ μὲν τὸν πρῶτον συνηγάγομεν ὅτι διὰ σφαίρας πολυκρότου ἐφονεύθη, διὰ δὲ τὸν ἕτερον διὰ σφαίρας μακροῦ πολεμικοῦ ὅπλου.

4. Ποῖον ἐπακριβῶς ὄργανον ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸν τραυματισμόν;

Καθορισθέντος τοῦ εἴδους τοῦ τραύματος καὶ τοῦ εἴδους τοῦ ὀργάνου δι' οὗ ἐπετελέσθη τὸ τραῦμα, καθῆκον τοῦ ἰατροδικαστοῦ εἶναι νὰ ὁρίσῃ ἐπακριβῶς μεταξὺ διαφόρων προσαγομένων αὐτῷ πρὸς ἐξέτασιν ὁμοειδῶν ὀργάνων, ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ ἔνοχον. Ἂν π.χ. καθωρίσθη ὅτι τὸ τραῦμα παρήχθη δι' ἀμφιστόμου μαχαίρας, δέον νὰ καθορισθῇ ἂν ἡ ἐπὶ ὑπόπτου τινὸς ἀτόμου, συλληφθέντος ὡς ἐνόχου, κατασχεθεῖσα μάχαιρα ὑπῆρξε τὸ ὄργανον τοῦ τραυματισμοῦ. Ἂν δὲ καθωρίσθη ὅτι περὶ τραύματος

διὰ πυροβόλου ὅπλου πρόκειται, δέον νὰ καθορίσῃ ὁ ἰατροδικαστὴς ἐπακριβῶς τὸ ὅπλον δι' οὗ ἐγένετο ὁ τραυματισμὸς κ.λ.π.

Σχετικῶς πρὸς τὰ νύσσοντα καὶ τέμνοντα ὄργανα, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος, δέον ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ συσχετίσῃ τὸ μῆκος καὶ τὴν διάμετρον τῆς μαχαίρας πρὸς τὸ μῆκος τοῦ τραύματος καὶ τὸ βάθος τούτου, πρᾶγμα δύσκολον ἐπὶ ζῶντος ἀτόμου. Δέον ὅμως νὰ ἔχῃ τὶς ὑπ' ὄψιν ὅτι μάχαιρά τις δύναται μὲν νὰ δημιουργήσῃ βάθος ἐντὸς τῶν ἱστῶν μεγαλύτερον τοῦ μήκους τῆς λεπίδος αὐτῆς, διότι ἀπωθήθη μετὰ βίας καὶ ἀπώθησε τὰ μαλακὰ μόρια, πρᾶγμα ὅπερ συχνότατα συμβαίνει ἰδίᾳ κατὰ τὴν κοιλίαν, δύναται δὲ εἰσέτι καὶ νὰ δημιουργήσῃ μῆκος τραύματος μεγαλύτερον τοῦ πλάτους τῆς μαχαίρας, διότι διάφοροι κινήσεις ἐδόθησαν εἰς αὐτήν.

Κηλῖδες αἵματος ἀνευρισκόμεναι ἐπὶ διαφόρων μαχαιρῶν, καθοριζόμεναι ὅτι ἐξ ἐνθρωπίνου αἵματος ἐσχηματίσθησαν, θὰ ὑποβοηθήσουν εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ὀργάνου. Ἂν δὲ περὶ τεμνόντων ἅμα καὶ θλώντων ὀργάνων πρόκειται, ὡς πελέκεων, τυχὸν ἀνευρισκόμεναι, ἐκτὸς κηλίδων αἵματος, τρίχες ἀνθρώπινοι ἢ τμήματα ἱστῶν, σαφῶς πολλάκις θὰ ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴν τοῦ ὀργάνου καὶ ἐπομένως τοῦ κτήτορος αὐτοῦ.

Ἂν δὲ πρόκειται μεταξὺ διαφόρων πυροβόλων ὅπλων νὰ καθορισθῇ τὸ ἔνοχον, θὰ ὁρισθῇ, ὡς εἴπομεν ἐν ἀρχῇ, ἂν περὶ μακροῦ πολεμικοῦ ὅπλου πρόκειται ἢ κυνηγετικοῦ ἢ μικροῦ περιστρόφου. Καταλήξαντες δὲ ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὰ περίστροφα ἢ πολύκροτα καὶ παραδιδομένων ἡμῖν τοιούτων ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς ὡς ὑπόπτων ὅτι δι' αὐτῶν ἐγένετο ὁ τραυματισμός, θέλομεν ἐπακριβῶς ἀποφανθῇ μόνον, ἂν κατέστη δυνατὴ ἡ ἐν τῷ σώματι τοῦ θύματος εἴτε ἐν ζωῇ εἴτε μετὰ θάνατον ἀνεύρεσις τοῦ βλήματος καὶ ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ὅπλου κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ι. Γεωργιάδου ἐπινοηθεῖσαν μέθοδον. Ὡς γνωστὸν κατὰ ταύτην λαμβάνομεν κατ' ἔκτασιν τὸ ἀνάπτυγμα τῆς περιφερείας τοῦ βλήματος, ὅπερ παρέχει πᾶν ἴδιον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς κάνης τοῦ ὅπλου, παραβάλλομεν πρὸς τοῦτο τὸ ἀνάπτυγμα βλημάτων ἐκπεμφθέντων διὰ τῶν ὑπὸ ἐξέτασιν πολυκρότων καὶ ἐκ τῆς ἀπολύτου ὁμοιότητος τινὸς τούτων πρὸς τὸ ἀνάπτυγμα τοῦ ἐν τῷ σώματι εὑρεθέντος βλήματος συνάγεται ἂν διὰ τούτου ἐγένετο ὁ τραυματισμός. (1)

Περιπτώσεις ἐπιλυθεῖσαι διὰ τῆς μεθόδου ταύτης συχνάκις συνέτυχον ἡμῖν. Ἐξ αὐτῶν ἀναφέρομεν τὴν ἑξῆς: Τρεῖς χωροφύλακες καταδιώκοντες νύκτα σωφὲρ τινα ἐπυροβόλησαν κατ' αὐτοῦ καὶ μία σφαῖρα εὑροῦσα αὐτὸν παρὰ τὴν καρδίαν ἀφῆκεν ἄπνουν. Ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Ἐργαστήριον καὶ τῶν τριῶν χωροφυλάκων τὰ περίστροφα συστήματος Nagan, διαφόρων ἐργοστασίων. Ἐν τῷ πτώματι τοῦ σωφὲρ εἶχεν ἀνευρεθῇ ἀκέραιον τὸ βλῆμα. Τὸ ἀνάπτυγμα τούτου παραβληθὲν πρὸς τὸ ἀνάπτυγμα βλημάτων ἐκβληθέντων διὰ τῶν ὅπλων τῶν χωροφυλάκων καθώρισε ποῖον ἐκ τῶν τριῶν ὅπλων ἦτο τὸ ἐκπέμψαν τὸ ἐν τῷ σώματι τοῦ σωφὲρ βλῆμα καὶ ἐπομένως ποῖος ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἦτο ὁ κατορθώσας τὴν ἀναίρεσιν.

Ἂν τὸ βλῆμα ἐκ τῆς προσκρούσεώς του παρεμορφώθη, ἡ ἐκτέλεσις τῆς μεθόδου Γεωργιάδου δὲν εἶναι δυνατὴ καὶ παραμένουσι κριτήρια ὁ ὄγκος τοῦ βλήματος, τὸ ἐπενδεδυμένον ἢ μὴ αὐτοῦ κλπ.

5. Ἡ κάκωσις ἢ τὸ τραῦμα ἐγένετο ἐν ζωῇ ἢ μετὰ θάνατον;

Δοθέντος τραύματός τινος ἀνάγκη παρίσταται νὰ καθορισθῇ, ἐὰν τὸ τραῦμα ἐν ζωῇ ἐπετελέσθη ἢ μετὰ θάνατον. Τοῦτο δὲ διὰ πολλοὺς λόγους. Οὕτω κακοποιοὶ στραγγαλίσαντες ἢ δι' ἄλλου τρόπου φονεύσαντες ἄνθρωπόν τινα μεταφέρουσιν αὐτὸν εἰς τὰς γραμμὰς σιδηροδρόμου, ἵνα δοθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι διὰ τῆς διόδου τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ σώματος προῆλθεν ὁ θάνατος καὶ ἀποδοθῇ τὸ γεγονὸς εἰς αὐτοκτονίαν ἢ τυχαῖον συμβεβηκός.

Ἄλλοι μετὰ τὸν ἀποπνιγμὸν ἢ δηλητηρίασιν ἀνθρώπου τινὸς καὶ τὸν ἐκ τού-

(1) Τὰ τῆς μεθόδου ἐκτίθενται λεπτομερῶς εἰς τὴν Ἰατροδικαστικὴν Γεωργιάδου Τόμος Α'.

των θάνατον αὐτοῦ πυροβολοῦσι κατὰ τοῦ κροτάφου του καὶ ἀφήνουσι παρ' αὐτῷ τὸ περίστροφον ἵνα ὑποτεθῇ ὅτι διὰ τούτου ηὐτοκτόνησεν.

Εἰς ἄλλας περιπτώσεις τὸ ἀντίθετον δύναται νὰ συμβῇ. Οὕτως ἄνθρωπός τις ἐπνίγη τυχαίως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἴτε προσκρουόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐπὶ βράχων, εἴτε περιπλεχθεὶς εἰς τοὺς τροχοὺς ἀτμοπλοίου, ἐκβράζεται που παρουσιάζων διαφόρους κακώσεις κινούσας τὴν ὑποψίαν, ὅτι ἐκ τούτων ἀπέθανε καὶ κατόπιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀνάγκη ὅθεν πλειστάκις νὰ ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τοῦ ἰατροδικαστοῦ ἐπὶ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐν ζωῇ ἢ μὴ ἐπιτελέσεως τραύματός τινος.

Γνωστὰ εἶναι τὰ σημεῖα τὰ καταδηλοῦντα ὅτι τραῦμά τι ἐν ζωῇ ἐπετελέσθη. Εἶναι ταῦτα κυρίως ἡ μετὰ τὸ τραῦμα ἐπερχομένη αἱμορραγία, ἡ πῆξις τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν ἱστῶν, ἡ διάστασις τῶν χειλέων τοῦ τραύματος καὶ ἡ μετὰ τομὴν σύσπασις τῶν ἀγγείων καὶ μυῶν. Αἱ δυσκολίαι ὅμως περὶ τὴν ἐκτίμησιν δὲν σπανίζουσιν. Οὕτως ἡ ἀπὸ τοῦ τραύματος αἱμορραγία δυνατὸν νὰ ἐλλείπῃ ἐνίοτε. Τὰ δι' ἀποσπάσεως τραύματα παρουσιάζουσι τὸ τοιοῦτο. Ἀλλὰ καὶ τραύματα ἐπενεχθέντα κατὰ συγκοπτικήν τινα κατάστασιν καὶ ἐξασθένησιν τῆς καρδίας δυνατὸν νὰ μὴ αἱμορραγῶσιν.

Τραύματα ἀμέσως ἐπακολουθήσαντα, ἄλλα τραύματα προκαλέσαντα μεγάλην αἱμορραγίαν, ἢ κλονισμὸν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, δὲν αἱμορραγοῦσιν αὐτά.

Παρὰ τὴν συνοικίαν Πετραλώνων πρὸ ἐτῶν ἄνθρωπός τις μεσῆλιξ εὑρέθη ἐν τῷ δωματίῳ του νεκρὸς φέρων 18 τραύματα διὰ μαχαίρας, ὧν τινα μέγιστα κατὰ τὸν τράχηλον διαταμόντα τὰ ἐκεῖ ἀγγεῖα προεκάλεσαν μεγίστην αἱμορραγίαν. Πέντε ἄλλα τραύματα εὑρισκόμενα κατὰ τὴν ὀσφὺν οὐδεμίαν παρουσίαζον αἱμορραγίαν, καίτοι δὲ ἐν τούτων εἶχε διατρήσῃ τὸν σπλῆνα, οὐδὲ σταγὼν αἵματος εἶχεν ἐκχυθῇ ἐκεῖθεν.

Ἀντιθέτως εἶναι δυνατὸν τραῦμά τι μετὰ θάνατον γενόμενον νὰ αἱμορραγῇ καὶ νὰ παραπείσῃ τινὰ ὅτι ἐν ζωῇ ἐπετελέσθη. Κατὰ τοὺς ἐξ ἀσφυξίας θανάτους κυρίως τοὺς ἐκ πνιγμοῦ, ὡς καὶ ὅταν ἡ σῆψις καταλάβῃ τὸ πτῶμα, δυνατὸν ἀπὸ μεταθανατίου τινὸς τραύματος νὰ ἐκρέῃ αἷμα.

Ἡ πῆξις τοῦ αἵματος συντελεῖται καὶ ἂν τραῦμα τι συντόμως μετὰ τὸν θάνατον ἐπετελέσθη, ὁ σχηματιζόμενος ὅμως θρόμβος εἶναι μικρὸς καὶ ἐλάχιστα πρὸς τοὺς ἱστοὺς προσπεφυκώς.

Ἡ διάστασις τῶν χειλέων τραύματός τινος καὶ ἡ σύσπασις διαταμέντων μυῶν, καὶ ἀγγείων δύναται νὰ συμβῇ, ἂν συντόμως μετὰ τὸν θάνατον (2—4 ὥρας) ἐγένετο τομὴ αὐτῶν, πάντοτε ὅμως οἱ χαρακτῆρες οὗτοι δὲν εἶναι τόσον ἐκσεσημασμένοι, ὡς ἐπὶ τῶν ἐν ζωῇ ἐπιτελεσθέντων τραυμάτων.

Μὴ περιοριζόμενος ὁ ἰατροδικαστὴς εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς μόνον ἐκ τῶν ἀναφερθέντων χαρακτήρων τῶν ἐν ζωῇ ἐπιτελεσθέντων τραυμάτων, ἀλλ' ἀναζητῶν καὶ ἀνευρίσκων πάντας, σπανίως θὰ ἀπατηθῇ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἂν τραῦμά τι ἐν ζωῇ ἢ μετὰ θάνατον ἐπετελέσθη.

6. Πάντα τὰ τραύματα διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου ἐπετελέσθησαν;

Ἂν ἐπὶ τοῦ τραυματισθέντος ὑπάρχουν πολλὰ τραύματα χρήζει ἐξακριβώσεως, ἂν ταῦτα δι' ἑνὸς ἢ πλειόνων ὀργάνων ἐπετελέσθησαν. Πρὸς τοῦτο χρησιμεύουσιν οἱ ἀναφερθέντες χαρακτῆρες, οἱ γενικῶς χαρακτηρίζοντες τὰ διάφορα τραύματα ἀπ' ἀλλήλων. Ἐπὶ ὁμοιογενῶν τραυμάτων οἱ χαρακτῆρες τῶν τραυμάτων, τυχὸν ἀνευρισκόμενα βλήματα διαφόρου σχήματος καὶ βάρους, θὰ διαφωτίσουν περὶ τῆς χρησιμοποιήσεως πλειόνων ὀργάνων.

Οὕτω ἐπὶ κρανίου παιδίσκης τινὸς φονευθείσης ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἀποσταλέντος ἡμῖν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ εἴδους τῶν ἐπ' αὐτοῦ τραυμάτων καθωρίσαμεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τραύματα διὰ τέμνοντος ἅμα καὶ νύσσοντος ὀργάνου γενόμενα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τραύματα δι' ὀδοντωτοῦ ὀργάνου (δρεπάνου, σβανᾶ κλπ.) γενόμενα. Τοῦτο ἐνεδείκνυε

δύο τοὺς φονεύσαντας τὴν παιδίσκην καὶ ἐπερρώννυσε τὴν κατὰ δύο συλληφθέντων ὡς ὑπόπτων κατηγορίαν.

7. Χρονολογικὴ σειρὰ ἐπιτελέσεως τῶν τραυμάτων.

Ἐπὶ περιπτώσεως πολλῶν τραυμάτων ἐπὶ ἑνὸς ἀτόμου ὑπαρχόντων, δι' ἑνὸς ἢ πλειόνων ὀργάνων δημιουργηθέντων, δέον νὰ ἐξακριβωθῇ ποῖον ἐκ τούτων κατηνέχθη πρότερον καὶ ποῖα κατόπιν καὶ ποῖον ἐξ αὐτῶν ἰδιαίτατα συνήργησεν εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ θανάτου.

Ὡς πρὸς τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῆς ἐπιτελέσεως τῶν τραυμάτων δυνάμεθα πολλάκις νὰ φθάσωμεν εἰς ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Μεταξὺ πολλῶν τραυμάτων ἐν ζωῇ γενομένων τὰ ἀσφαλῶς θανατηφόρα συνήθως τελευταῖα κατηνέχθησαν. Ἡ ἐκ τραύματός τινος συνάθροισις μεγάλης ποσότητος αἵματος ἐν κοιλότητί τινι τοῦ σώματος, ὡς τινος τῶν ἡμιθωρακίων ἢ τοῦ περιτοναίου, δεικνύει ὅτι τὸ τραῦμα τοῦτο κατηνέχθη ἐνωρίτερον ἄλλου τινὸς διασχίσαντος ἐπισήμως τὴν καρδίαν ἢ τὴν ἀορτὴν καὶ κατ' ἀνάγκην ταχύτατα ἐπενεγκόντων τὸν θάνατον.

Πρὸ ἐτῶν παράφρων τις ἀναβὰς εἰς τὴν στέγην οἰκίας τινὸς ἔβαλλε τοὺς κεράμους αὐτῆς κατὰ τῶν διαβατῶν. Ἡ προστρέξασα Ἀρχὴ ἔκρινεν ὡς συντομώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον μέσον θεραπείας τοῦ κακοῦ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ παράφρονος καὶ δι' ἀθρόων πυροβολισμῶν ἀπέκτεινεν αὐτόν. Τὸ πτῶμα προσήχθη εἰς τὸ Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον καὶ ἐξετασθὲν εὑρέθη φέρον δύο τραύματα διὰ πυροβόλου ὅπλου. Τὸ ἓν εὑρίσκετο κατὰ τὸ δεξιὸν ἡμιθωράκιον, τὸ δὲ βλῆμα εἶχε τρώσει τὰ μεσοπλεύρια ἀγγεῖα πλευρᾶς τινός, εἶχε θίξει ἐπιπολῆς τὸν πνεύμονα, ἐν δὲ τῷ δεξιῷ ἡμιθωρακίῳ ὑπῆρχε ποσότης αἵματος ὑπὲρ 1 ½ λίτρον. Τὸ δεύτερον τραῦμα εὑρίσκετο κατὰ τὸ προκάρδιον, τὸ ἐκεῖθεν δὲ εἰσελθὸν βλῆμα προὐκάλεσε μεγίστην ῥῆξιν τῆς καρδίας. Ἡ βαρύτης τοῦ δευτέρου τούτου τραύματος ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ θάνατος ἀμέσως ἢ ἐντὸς δευτερολέπτων θὰ ἐπῆλθεν. Ἡ ἐν τῷ δεξιῷ ὅμως ἡμιθωρακίῳ συναθροισθεῖσα ποσότης αἵματος ἦτο μεγίστη καὶ ἵνα τοσαύτη συντελεσθῇ ἀπῄτησεν ἱκανὸν χρόνον ἐκροῆς ἀπὸ τῶν τραυματισθέντων μεσοπλευρίων ἀγγείων, ἅτινα δὲν εἶναι καὶ μεγάλων διαστάσεων. Ἄρα τὸ τραῦμα τοῦτο ἐπετελέσθη πρῶτον καὶ μετὰ πάροδον ἀρκοῦντος χρόνου ἐπῆλθε τὸ κατὰ τὴν καρδίαν θανατηφόρον τραῦμα.

Ἐὰν ἔχωμεν τραύματα διὰ μαχαίρας γενόμενα καὶ εἰς τὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς ἓν τούτων ἐξωτερικὰ ἐνδύματα βλέπωμεν αἷμα, συνάγεται ὅτι ἡ μάχαιρα καθημαγμένη ἐκ προηγουμένου τραύματος ἐπετέλεσε τοῦτο καὶ ἑπομένως ὅτι τοῦτο ὕστερον κατηνέχθη. Ἡ ἔλλειψις αἱμορραγίας κατὰ τὴν διαδρομὴν τραύματος δεικνύει ὅτι τοῦτο ὕστερον ἄλλου κατηνέχθη.

Ἀναφέραμεν ἤδη τὴν περίπτωσιν Πετραλώνων, καθ' ἣν τραῦμα τοῦ σπληνὸς διὰ μαχαίρας ἐμαρτυρεῖτο ὅτι ὕστερον ἄλλων κατηνέχθη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἀπὸ τοιούτου τραύματος οὐδόλως αἷμα ἐξεχύθη ἐξ αὐτοῦ· προσθέτομεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἄλλην χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν ἐν τῇ περιοχῇ Γαλατσίου λαβοῦσαν χώραν. Νέος τις σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου ἀπελπισθεὶς περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμοῦ του ηὐτοκτόνησε, διαταμὼν ἀφ' ἑνὸς πολλαπλῶς τὸν τράχηλόν του διὰ ξυραφίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ περιστρόφου πυροβολήσας κατὰ τῆς κακῆς κεφαλῆς του. Τὸ τελευταῖον τοῦτο τραῦμα ἐμαρτυρεῖτο ὅτι ὕστερον τῶν διὰ τοῦ ξυραφίου διατομῶν τοῦ τραχήλου ἐγένετο, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὐδεμία σχεδὸν αἱμορραγία παρήχθη κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ βλήματος διὰ τῶν ἱστῶν.

Ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τοῦ τραύματος τοῦ ἰδιαίτατα συνεργήσαντος πρὸς πρόκλησιν τοῦ θανάτου, θὰ στηριχθῶμεν εἰς τὴν διὰ τῆς νεκροτομίας ἀνεύρεσιν τῶν τραυματισθέντων ὀργάνων καὶ τὴν σημασίαν, ἣν ταῦτα ἔχουσι διὰ τὴν ζωήν.

(Συνεχίζεται)

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΠΕΤΙΟ*

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Παρισίων
κ. **M. ARNAL**

Ἡ περίπτωσις τοῦ ἰατροῦ Πετιὸ εἶναι ἀσφαλῶς μία ἐκ τῶν προσφάτων ἐγκληματολογικῶν ὑποθέσεων, αἵτινες δύνανται νὰ διεγείρουν τὴν περιέργειαν τῶν ἀστυνομικῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, τόσον λόγῳ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων, ὅσον καὶ λόγῳ τῆς διαβολικῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ δολοφόνου.

Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον εἰς τὰς κατεχομένας χώρας τῆς Εὐρώπης, ἡ δημιουργία καὶ ἀνάπτυξις τῶν ὀργανώσεων ἀντιστάσεως, ἡ ἀντίδρασις δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ παρανόμων ἀκόμη, εἰς τὰς προσπαθείας ἐπικρατήσεως τοῦ ἐχθροῦ, ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα νὰ δικαιολογῶνται πράξεις καὶ μέθοδοι, αἱ ὁποῖαι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν θὰ ἐθεωροῦντο ὡς κοιναὶ κακουργήματα.

Αἱ ἔννοιαι καὶ ἀντιλήψεις περὶ «νομιμότητος» καὶ «παρανομίας» συνεχέοντο μεταξύ των κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ δίκαιον καὶ θεμιτὸν εἰς τὰ ὄμματα τῶν μελῶν τῆς ἀντιστάσεως ἐθεωρεῖτο πολλάκις ὡς ἐγκληματικὸν καὶ ἐτιμωρεῖτο ὡς τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων των.

Τὰ κακουργήματα τοῦ Πετιὸ παρεσκευάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἀκριβῶς ταύτῃ τῆς νομικῆς καὶ ἠθικῆς συγχύσεως, μεγάλη δὲ ἦτο ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ δολοφόνου πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐξαιρετικῶν τούτων περιστάσεων διὰ νὰ συλλάβῃ καὶ πραγματοποιήσῃ τὰ ἐγκλήματά του.

Ὁ Πετιὸ ἄλλωστε οὐδέποτε ἠρνήθη τὰ ἐγκλήματά του, καὶ ἓν τῶν παραδόξων τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἦτο νὰ βλέπῃ τις ἐγκληματίαν οὐχὶ μόνον παραδεχόμενον τὰ ἐγκλήματά του, ἀλλὰ καὶ θεωροῦντα ταῦτα ὡς τιμητικὰ δι' αὐτὸν καὶ καυχώμενον ἐπὶ πλέον ὅτι ἔχει διαπράξει πολὺ μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν ἀποδιδομένων εἰς αὐτὸν ἐγκλημάτων.

Διὰ νὰ καταστῇ τότε δυνατὸν ὅπως ὁ Πετιὸ θεωρηθῇ ὡς ἐγκληματίας τοῦ κοινοῦ δικαίου καὶ τιμωρηθῇ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τῆς χώρας του, ἔπρεπεν αὕτη νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι τὸ ἐλατήριον τῶν κακουργημάτων του δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὗτος προέβαλεν. Αἱ διαπιστώσεις αἱ γενόμεναι ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν ἐγκλημάτων ὑπεβοήθησαν ἐν προκειμένῳ σημαντικῶς τὴν κατηγορίαν.

Εἶναι διαβολικὴ ἡ ἐπιτηδειότης μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Πετιὸ συνέλαβε τὰ ἐγκληματικά του σχέδια, τὸ ὅτι δὲ τὰ κακουργήματά του ἀπεκαλύφθησαν, ὀφείλεται εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν λόγῳ ἀπρονοησίας τὴν ὁποίαν οὗτος διέπραξεν. Ἡ ἐπιτηδειότης αὕτη φωτίζει μὲ ἀποτρόπαιον φῶς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ φονέως. Τὰ κακουργήματα τοῦ Πετιὸ εἶναι ἐγκλήματα ἀνθρώπου εὐφυοῦς, διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς, ἀνήκοντος εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν καὶ λίαν εὔπορον. Εἶναι κακουργήματα ἀνθρώπου πλουσίου καὶ μορφωμένου.

Ἀλλ' ἂς μὴ ὑπεισερχόμεθα περισσότερον εἰς λεπτομερείας, διότι εἶναι ἀνωφελὲς νὰ προσθέσωμέν τι εἰς τὸ ἀξιοσημείωτον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀστυνόμος Ἀρνὰλ συνέγραψεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐγγράφων, ἅτινα φιλοφρόνως ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν του ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας τοῦ Σηκουάνα.

C. SANNIE
Ἀρχηγὸς τῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Παρισίων

Ὁ Ἄνθρωπος.

Ὁ Μαρσὲλ Ἀντρὲ Ἀνρὺ Φελὶξ Πετιὸ ἐγεννήθη τῇ 17-1-1897 ἐν Ὠξὲρ τῆς

* Ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Διεθνῆ Ἐπιθεώρησιν Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας». Τεῦχος 10 Αὐγούστου 1947 καὶ μετεφράσθη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

ΥΟΝ. Ὁ πατήρ του ἦτο ὑπάλληλος τῶν T.T.T. Ἡ μήτηρ του οὐδὲν ἐπάγγελμα ἐξήσκει καὶ ἠσχολεῖτο εἰς τὰ τοῦ οἴκου της. Ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν ἔμεινεν ὀρφανὸς μετὰ ἓν δ' ἔτος ἠκολούθησε τὸν πατέρα του εἰς τὸν νέον τόπον διορισμοῦ του, τὴν πόλιν Ζουανί. Εἰσαχθεὶς εἰς τὸ κολλέγιον τῆς πόλεως ταύτης ἀπεπέμφθη ἐξ αὐτοῦ καθὼς καὶ ἐκ τοῦ τῆς Ἀξέρ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ χαρακτὴρ τοῦ Πετιὸ ἐξεδήλωσε τὰ πρῶτα στάδια τῆς διαστροφῆς καὶ τῆς ἠθικῆς ἐκείνης ἀναισθησίας, λόγῳ τῆς ὁποίας μερικὰ ἔτη βραδύτερον θὰ ἀπέβαινεν εἷς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἐγκληματιῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος. Δὲν ἐστερεῖτο ἄλλως τε νοημοσύνης καὶ ἐμελέτησε μόνος διὰ τὸ πτυχίον του, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέτυχε νὰ λάβῃ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1915. Καταταγεὶς εἰς τὸ στράτευμα τῷ 1916 ἐτραυματίσθη εἰς τὸν πόδα καὶ ἐδέησε ἐν συνεχείᾳ νὰ ὑποστῇ ἐπὶ ἕνα μῆνα θεραπείαν εἰς ψυχιατρικὸν κέντρον ἐν Ὀρλεάνῃ διὰ «νευρασθένειαν». Δὲν εἶναι ἀνωφελὴς νὰ μνημονευθῇ ἡ λεπτομέρεια αὐτή.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυῶνος καὶ τῷ 1921 ὑπέστη τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις του. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρχισε τὴν ἀνώμαλον ζωήν, ἥτις τὸν ηὐχαρίστει λόγῳ τοῦ ὅτι ἐδοκίμαζε δημοσίαν ζωὴν πεποικιλμένην μὲ κακουργήματα, τῶν ὁποίων ὁ Πετιὸ μὲ ἀδιατάρακτον εὐτυχίαν διέφευγε ἐπιδεξίως τὰς ἑκάστοτε ποινικὰς εὐθύνας.

Καλὸς ὁμιλητής, πεπροικισμένος μὲ εὐχάριστον ἐξωτερικόν, σαγηνεύων καὶ μὲ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παράδοξα τῆς ἀπατηλότητός του, ἐγκατεστάθη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1922 ἐν Βιλνὲβ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὑόν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δέκα ἔτη. Ἡ δημοτικότης του κατέστη ταχέως μεγάλη, ἡ δὲ πελατεία του πολυάριθμος· ἡ συνείδησις του ὅμως οὐδένα τρόπον ἐνεργείας ἀπέκρουεν, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ τῷ προσπορίσῃ ὑλικὰ ὀφέλη.

Ἓν μόνον παράδειγμα ἀρκεῖ διὰ νὰ φωτισθῇ ἡ ὄψις αὐτὴ τοῦ χαρακτῆρος του: Ὁ Πετιὸ ἐκαυχᾶτο ὅτι εἶναι ὁ «Ἰατρὸς τῶν ἐργατῶν» καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπορωτέρους δὲν ἐζήτει εἰμὴ μόνον μέρος τῆς ἀμοιβῆς του. Ἐν τούτοις τοὺς ἐνέγραφε ὅλους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς «δωρεὰν ἰατρικῆς περιθάλψεως» καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιῇ τοὺς ἐνδιαφερομένους, εἰσέπραττε τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα τῷ ἐπεδικάζοντο πρὸς τοῦτο. Ἡ ρητορική του δεινότης τῷ ἐπρομήθευσε ἐντὸς ὀλίγου μίαν ἕδραν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Βιλνέβ, τῆς ὁποίας μάλιστα ἀπέβη καὶ Δήμαρχος.

Ἡ Διοίκησις του ἦτο περίεργον κρᾶμα συμβιβαστικῶν καὶ ὑπόπτων ἐνεργειῶν. Ἀφ' ἑτέρου αἱ ὑπερβολαὶ τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς ἤρχιζον νὰ παρακαλοῦν τὰς ὑπονοίας καὶ τῶν ὀλιγώτερον προσεκτικῶν.

Ὁ Πετιὸ εἶχε τότε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του μίαν ὑπηρέτριαν ὀνομαζομένην Λουϊζέτ, ἡ ὁποία προηγουμένως εἶχεν ἐργασθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ζεύγους Φλερύ. Πρωΐαν τινὰ ἡ οἰκία Φλερὺ ὑπέστη διάρρηξιν καὶ κατόπιν ἐνεπρήσθη, ἡ δὲ Λουϊζέτ, ἡ ὁποία ἦτο ἐνοχλητικὴ μάρτυς καὶ ταυτοχρόνως παλλακὶς τοῦ ἰατροῦ ἐξηφανίσθη «ὁριστικῶς». Ἡ δικογραφία ἡ σχηματισθεῖσα ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων τούτων παρέπεσε καὶ ἀπωλέσθη.

Μετά τινα χρόνον, κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1930, ἡ Κα Ντεμπώβ, διευθύντρια γαλακτοπωλείου, εὑρέθη δολοφονημένη. Αὕτη εἶχε εἰς τὴν κατοχήν της ἀπὸ 24ώρου ποσὸν 280.000 φράγκων ἅτινα καὶ ἐξηφανίσθησαν. Τὸ ὄνομα τοῦ Πετιό, ὅστις ἐφέρετο ὡς γνωρίζων καλῶς τὸν ἐγκληματίαν, ἐμνημονεύθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ἕνεκα ἀνεξηγήτων περιστατικῶν, ἡ δικογραφία ἀπωλέσθη. Κάποιος δὲ κύριος Φρασκό, ὅστις εἶχε δηλώσει εἰς κύκλον γνωρίμων του ὅτι «ἐγνώριζε πολλὰ» ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐπλήρωσε τὴν ἀπρονοησίαν ταύτην μὲ τὴν ζωήν του. Οὗτος συναντήσας ἡμέραν τινὰ τὸν Πετιό, συγκατετέθη νὰ ὑποστῇ παρακέντησιν, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἰατροῦ, θὰ τὸν ἀνεκούφιζε ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς του. Ὁ Πετιὸ ἐνήργησε τὴν παρακέντη-

σιν, ὁ δὲ Φρασκὸ ἀπεβίωσε μετά τινας ὥρας, ἐκ θανάτου τὸν ὁποῖον ὁ δημοτικὸς ἰατρὸς ἔκρινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην φυσικόν.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ποιοῦ τοῦ ἀναμεμειγμένου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην προσώπου, δύναταί τις ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ ἀμφιβάλῃ ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο.

Τὰ ἀνωτέρω γεγονότα ἐξήγειρον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Βιλνὲβ, πολλὰ δ' ἄλλα περιστατικὰ ὀλιγώτερον σοβαρὰ ἐπρόκειτο ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταστήσωσι τὴν παρουσίαν του ἀφόρητον. Ἡ ἐξαφάνισις τῶν ἐσόδων τοῦ Ἱδρύματος Συνδρομῆς, ἡ κλοπὴ ἐπιστολῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ Δημαρχείῳ, ἡ κλοπὴ τῆς βενζίνης τοῦ κινητῆρος ὁ ὁποῖος ἐτροφοδότει τὴν πόλιν μὲ ὕδωρ, ἡ κλοπὴ τῶν ἀξιῶν τὰς ὁποίας περιεῖχε τὸ συρτάριον τοῦ γραμματέως τοῦ Εἰρηνοδικείου. Ὅλαι αἱ ἐνδείξεις ἔπειθον ὅτι ὁ Πετιὸ ἦτο ἀναμεμειγμένος εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, δι' ὃ τῷ 1932 ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του. Τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε νὰ ἐκλεγῇ μετά τινας ἡμέρας γενικὸς σύμβουλος.

Τῷ 1933, λόγῳ τῆς διαρκῶς αὐξανομένης κακῆς φήμης ἡ ὁποία ἠπλοῦτο περὶ αὐτοῦ, ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίοις, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κωμαρτὲν ἀριθ. 66.

Ἐν Παρισίοις, ὡς καὶ ἐν Βιλνέβ, ὁ Πετιὸ ἐπρόκειτο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν

Ἀριστερά: Ὁ ἰατρὸς Πετιὸ κατὰ φωτογραφίαν του ληφθεῖσαν τὸν Νοέμβριον 1944.
Δεξιά: Ὁ ἴδιος φωτογραφηθεὶς μετά τι χρονικὸν διάστημα.

ἠνοχλεῖτο ὑπὸ ἠθικῶν προλήψεων, δι' ὃ καὶ τὸν ἐπανευρίσκομεν τῷ 1936 κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῇ βιβλιοπωλείου τῆς Λατινικῆς συνοικίας. Ὁ Πετιὸ προτείνει εἰς τὸν Ἐπιθεωρητήν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε συλλάβει, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἀντὶ 25 φράγκων. Ἐπειδὴ ὁ Ἐπιθεωρητὴς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τίποτε, ὁ Πετιὸ ἐταράχθη ζωηρῶς, ἠπείλησεν ὅτι θὰ τοῦ «σπάσῃ τὰ μοῦτρα» καὶ ἐν τέλει ἐπεκαλέσθη τὸ παλαιὸν διανοητικὸν ἐλάττωμα ὑφ' οὗ εἶχε προσβληθῇ πρό τινων ἐτῶν. Χάρις εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἀπαλλακτικὸν βούλευμα ἔθεσε τέλος εἰς τὸ περιστατικόν. Ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσις ἡ συνταχθεῖσα περὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως ἀξίζει νὰ μνημονευθῇ ἰδιαιτέρως. Ὁ ψυχίατρος Ἀρ. Σεϊγέ, ὁ ὁποῖος τὴν συνέταξε, ἐμφανίζει πράγματι ἐν αὐτῇ ἀξιοπαρατήρητον διορατικότητα. Κατέληγεν ἐν συμπεράσματι οὕτω: Ἐν περιπτώσει νέας κατηγορίας ἡ φυλάκισις αὐτὴ (διότι ὁ Πετιὸ ἀπαλλαγεὶς ἀπὸ τὰ ἐπακόλουθα τῆς διώξεως παρεπέμφθη ἐπί τινα χρόνον εἰς εἰδικὸν ἵδρυμα) δὲν πρέπει νὰ ἐπιδράσῃ κατὰ τρόπον ἀπόλυτον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν εἰδικῶν, οἵτινες θὰ ἐπεφορτίζοντο μὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ οἵτινες θὰ ἔδει ὅπως ἐξετάσωσιν ἐκ νέου, ἀπ' ἀρχῆς καὶ λεπτομερῶς, τὸ πόβλημα τῆς ποινικῆς εὐθύνης τοῦ Πετιό.

Ἐννοεῖ τις διατὶ ὁ Πετιό, ὅτε διὰ τελευταίαν φορὰν ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του, δὲν ἐπεδίωξε νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἰατροῦ Σεϊγέ. Ἂς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ Πετιὸ εἶχε γίνει ἀναπληρωτὴς τοῦ δημοτικοῦ ἰατροῦ τῆς 9ης διοικητικῆς περιφερείας. Ὡς ἐξηκριβώθη ἐκ μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐπωφελεῖτο

τῆς θέσεώς του, ὅπως ἰδιοποιῆται τὰ δελτία ταυτότητος προσώπων τῶν ὁποίων ἐβεβαίωνε τὸν θάνατον. Ὁ Πετιὸ ἐξ ἄλλου εἶχεν εἰδικευθῆ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν τοξικομανῶν, οὕτω δέ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα θεραπειῶν ἀποτοξινώσεως, ἐπεδίδετο εἰς ἐπικερδὲς ἀλλ' ἀθέμιτον ἐμπόριον. Ὡς ἐκ τούτου διεξήχθησαν ἐναντίον του πολυάριθμοι ἀνακρίσεις, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς ποινὰς ἐξευτελιστικάς, πρόστιμον ἢ φυλάκισιν μετ' ἀναστολῆς.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περιγραφῆς τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τοῦ ἀτόμου τούτου, ὑπομιμνήσκομεν τὸ ἑξῆς συγκεκριμένον γεγονός: Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1942, ἀπέθανεν ἄτομον ὀνόματι Ντομινίκ. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχε θέσει ἐντὸς χαρτοφύλακος τοῦ γραφείου του δύο φακέλλους περιέχοντας 27.000 καὶ 47.000 φράγκα. Τὴν ἐσπέραν διεπίστωσε τὴν ἐξαφάνισιν τῶν δύο τούτων φακέλλων καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι μόνον ὁ δημοτικὸς ἰατρὸς εἶχε καθήσει εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Ὁ Πετιὸ ἠρνήθη ἐντόνως ὅτι ὑπεξήρεσεν τοὺς ὡς ἄνω φακέλλους, γενομένης δὲ ἐρεύνης εἰς τὴν οἰκίαν του οὐδὲν θετικὸν στοιχεῖον προέξυψεν ἐξ αὐτῆς. «Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἄνθρωπος».

Εἶναι διδακτικὸν ἐν τέλει ν' ἀναγνώσῃ τις τὰ συμπεράσματα τῶν τριῶν πραγματογνωμόνων ψυχιάτρων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξήτασαν μετὰ τὴν σύλληψίν του.

«Εὐφυὴς καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως, διεστραμμένος καὶ ἀνήθικος, ἀπηλλαγμένος διανοητικῶν διαταραχῶν τῶν ὁποίων ὅλον τὸ ψυχιατρικὸν παρελθὸν εἶναι πλέον ἢ ὕποπτον, δεδομένου ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἢ πολιτικῶν ψυχιάτρων ἐξετάσεις εἶχον πάντοτε διεξαχθῆ κατὰ τὰς ἑκάστοτε δοσοληψίας του μετὰ τῆς δικαιοσύνης. Μέγας καὶ πειστικώτατος ἀπατεών. Αἱ ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι, τὰς ὁποίας δύναταί τις νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὸν (ἀνηθικότης καὶ διαστροφὴ ἐξ ἐνστίκτου), δὲν εἶναι φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ ἐλαφρώσωσι τὴν ποινικήν του εὐθύνην».

Ἡ ὑπόθεσις.

Ἡ περιγραφὴ τῶν προηγηθέντων τῆς ὑποθέσεως γεγονότων ἐφάνη ἴσως ὀλίγον μακρά, ἀλλ' εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμος, ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ ἑρμηνεύσωμεν γεγονότα, νὰ γνωρίζωμεν τὴν νοοτροπίαν τοῦ αὐτουργοῦ αὐτῶν. Πράξεις κατὰ πάντα ὅμοιαι δύνανται νὰ εἶναι τὸ ἔργον ἀτόμου ἀντιθέτου προσωπικότητος, δι' ὃ μία τῶν μεγαλυτέρων δυσκολιῶν τοῦ ἀνακριτοῦ εἶναι ὁ συσχετισμὸς τῆς πράξεως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

Εἶναι ἐμφανὲς ὅτι ὁ Πετιὸ ἐνεσάρκωνε ἀκριβῶς τὸν τύπον τοῦ «ἀνωτέρου» ἐγκληματίου, καθολικῆς ἀνηθικότητος καὶ πλήρους ἀναισθησίας. Ὅλη ἡ ζωή του, πᾶσαι αἱ πράξεις πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἔτεινον, τὸ χρῆμα.

Ὁ τύπος τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν εἶναι εὐτυχῶς πολὺ διαδεδομένος, πάντως ὑφίσταται. Οὐχ ἧττον, εἰς ὁμαλὰς περιόδους, τὰ ἔνστικτα ταῦτα καὶ ἐὰν δὲν καταστέλλωνται ἐν τούτοις περιορίζονται δι' ἱδρυμάτων καὶ νόμων, τῶν ὁποίων ὁ ἐγκληματίας γνωρίζει τὴν αὐστηρότητα. Ἀλλὰ ἐὰν ἡ κοινωνία ὑποστῇ τὴν ἀνατροπὴν ἑνὸς πολέμου καὶ τὰς ἀνωμαλίας μακροχρονίου ἐχθρικῆς κατοχῆς, τότε πρέπει τις νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὡς ἐνδεχομένην καὶ τὴν πλέον ἐγκληματικὴν πρᾶξιν.

Ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀβεβαιότητος, ἔνθα κρύπτονται αἱ σοβαρότεραι πράξεις αἱ σκοποῦσαι τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἐχθροῦ, συμπαρομαρτεῖ πάντοτε πλῆθος ἐνεργειῶν ὀλιγώτερον ἐπαινετῶν, ἃς ὑπαγορεύει ἀποκλειστικῶς τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, ὅπερ ἐπωφελεῖται τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας αἱ ἐνέργειαι αὗται κατεστρώθησαν καὶ ἐπραγματοποιήθησαν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ὑπόθεσις Πετιὸ ἀξίζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ἐμφανίζεται δηλαδὴ οὕτως αὕτη ὡς ἐπακολούθημα τῆς κατοχῆς. Αἱ ἐγκληματικαὶ πράξεις τοῦ ἰατροῦ Πετιὸ κατέστησαν δυναταί, ὡς πρὸς τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, μόνον διότι τὸ Γαλλικὸν ἔθνος εὑρίσκετο ὑπὸ ἰδιαζούσας συνθήκας, ἀνακυψάσας ἐκ τῆς κατοχῆς, καθ' ἃς ὁλόκληραι οἰκογένειαι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξαφανισθῶσι χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἀσχοληθῇ περὶ τῆς τύχης των, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν πολλὰ ἄτομα ἀνέπτυσσον ὅλην των τὴν ἐπιτηδειότητα ἵνα μετακινηθῶσι χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν

ἴχνη, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ συλλήψεις παρὰ τῆς Γερμανικῆς Ἀστυνομίας διεδέχονται ἀλλήλας χωρὶς νὰ καθίσταται δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις τὴν αἰτίαν τῆς συλλήψεως ἢ τὸν τόπον μεταφορᾶς τοῦ συλληφθέντος.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο προφανῶς ἐξαιρετικὴ δι' ἄτομα ἐστερημένα ἠθικῆς, ὁ δὲ Πετιὸ κατενόησε ταχέως τὸ ὄφελος ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀρυσθῇ ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, τῶν πράγματι μοναδικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων συνεταράσσετο ἡ χώρα.

Τὴν 11ην Μαρτίου 1944 (περὶ τὴν 18ην καὶ 30′ ὥραν) ἡ συνοικία ὁδοῦ Λεζυὲρ εἶχε συσκοτισθῇ ὑπὸ πυκνοῦ καπνοῦ, ὁ ὁποῖος διέφυγεν ἐκ τῆς καπνοδόχου μονοκατοικίας τῆς ὁδοῦ Λεζυὲρ 21 καὶ ἀνέδιδε, κατὰ τὴν ἔκφρασιν μάρτυρος, φρικώδη καὶ ἀποκρουστικὴν ὀσμήν.

Ἡ Ἀστυνομία τῆς συνοικίας, εἰδοποιηθεῖσα τηλεφωνικῶς ὑπὸ γείτονος τῆς οἰκίας, ἀπέστειλε δύο ἀστυφύλακας, οἱ ὁποῖοι εὗρον τὴν θύραν κλειστὴν μετὰ πινακίδος εἰδοποιούσης: Ἀπουσιάζει δι' ἕνα μῆνα, ἀπευθυνθῆτε καὶ ἀποστείλατε τὸ ταχυδρομεῖον εἰς τὴν Ὠξὲρ ὁδὸς Λομβαρδῶν ἀριθ. 18.

Ταχέως οἱ ἀστυφύλακες ἐξηκρίβωσαν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ ἰατρὸς Πετιὸ κατοικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κομαρτὲν ἀριθ. 66, τὸν ὁποῖον καὶ εἰδοποίησαν τηλεφωνικῶς περὶ τῆς «πυρκαϊᾶς τῆς καπνοδόχου», ἡ ὁποία εἶχε ἐκραγῇ εἰς τὴν οἰκίαν του. Κάποιος ἀπαντῶν εἰς τὸ τηλέφωνον ἐβεβαίωσεν, «ὅτι θὰ ἔφθανεν ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας». Ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐνεφανίζετο καὶ ὁ καπνὸς ἐξηκολούθει ν' ἀνησυχῇ τοὺς περιοίκους, οἱ ἀστυφύλακες ἀπεφάσισαν νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν Πυροσβεστικὴν Ὑπηρεσίαν. Οἱ πυροσβέσται ἀφιχθέντες μετ' ὀλίγον εἰσεχώρησαν ἐντὸς τῆς οἰκίας ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος, ἀφοῦ ἔθραυσαν τὸν ὑαλοπίνακα παραθύρου. Ταχέως ὅμως ἐπανελθόντες ἤνοιξαν τὴν κυρίαν εἴσοδον, μὴ εὑρίσκοντες λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἔκπληξίν των καὶ ὡδήγησαν τοὺς ἀστυφύλακας πρὸς τὸ ὑπόγειον, ὅπου ἀντίκρυσαν ἀσύνηθες θέαμα.

Τὸ κτίριον ἦτο μία μεγάλη καὶ πολυτελὴς ἀλλ' ἀκατοίκητος κατοικία. Παχὺ στρῶμα κόνεως ἐκάλυπτε τὸ δάπεδον καὶ τὰ διάφορα ἀντικείμενα τὰ ἐστοιβασμένα μᾶλλον, παρὰ τακτοποιημένα, ἐντὸς ἀπεράντου παλαιᾶς αἰθούσης ὑποδοχῆς διακεκοσμημένης μὲ παλαιὰς ἐπιχρύσους ξυλογλυπτικὰς διακοσμήσεις τῶν τοίχων καὶ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς κλίμακος ὁδηγούσης εἰς τοὺς ἄνω ὀρόφους.

Ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ἦσαν ἐγκατεστημένοι δύο λέβητες μετὰ καμίνων: Ὁ εἷς ἐσβεσμένος κατελάμβανε δωμάτιον μετρίων διαστάσεων, ὁ δ' ἕτερος ἐντὸς μικροτέρου χώρου εὑρίσκετο ἐν λειτουργίᾳ τὴν στιγμὴν τῆς εἰσόδου τῶν ἀστυνομικῶν.

Ἐπὶ τοῦ διαδρόμου, μεταξὺ τοῦ μαγειρείου καὶ τοῦ λεβητοστασίου, ἔκειτο ἐκτάδην κεκομμένον ἀνθρώπινον σῶμα.

Ἐπὶ τῶν τελευταίων βαθμίδων τῆς κλίμακος καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ δαπέδου εὑρίσκοντο σωροὶ ὀστῶν καὶ σαρκῶν, ἠδύνατο δέ τις νὰ διακρίνῃ μίαν κεφαλήν, κρανία, βραχίονας, πόδας, χεῖρας, ὑπολείμματα σκελετῶν, θωράκων, πλευρᾶς, δύο σκελετοὺς σχεδὸν ὁλοκλήρους, κλεῖδας τῶν ὤμων καὶ ὀστᾶ σιαγόνων.

Μικρὸς πέλεκυς φέρων κηλῖδας αἵματος ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν λεβήτων, πλησίον ἑνὸς πτύου. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ὑπολειμμάτων τούτων εὑρίσκετο ἐν ἀποσυνθέσει, ὁ δὲ μικρὸς λέβης ὁ ὁποῖος ἐλειτούργει εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον ἦτο πεπληρωμένος σαρκῶν, τῶν ὁποίων ἡ ὀσμὴ προστιθεμένη εἰς τὴν δυσοσμίαν τῶν ἀποσυντιθεμένων, καθίστα τὴν ἀτμόσφαιραν ἀποπνικτικήν.

Ὁ εἷς τῶν ἀστυφυλάκων, ὅστις ἀφρόνως εἶχε παραμείνει εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν λεβήτων, ἐδέησε νὰ ἐξαχθῇ ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ συναδέλφου του καὶ τῶν πυροσβεστῶν.

Ὅτε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς εὐνοήτου ἐκπλήξεως παρῆλθεν, οἱ ἀστυφύλακες εἰδοποίησαν τοὺς προϊσταμένους των καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς ἀφίξεως αὐτῶν, παρέμειναν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔμπροσθεν τῆς κυρίας εἰσόδου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄτομον ἀσθμαῖνον καὶ κάθιδρον ἀφίχθη ἐπὶ ποδη-

λάτου, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ περιπτέρου. Μετέβη εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν καμίνων, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ διαμέρισμα καὶ ἔκλεισεν ἐκ νέου τὴν θύραν χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Κατόπιν ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης θὰ ἀφικνεῖτο ἄνευ ἀναβολῆς καὶ μὲ ἀφέλειαν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς εἰσόδου. Ἐκεῖ ἐπωφεληθεὶς στιγμιαίας ἀπροσεξίας τῶν πυροσβεστῶν καὶ τῶν ἀστυφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἀντήλλασον τὰς ἐντυπώσεις των, ἐξηφανίσθη. Πολὺ ἀργὰ κατέστη γνωστὸν ὅτι τὸ ἄτομον τοῦτο ἦτο ὁ ἰατρὸς Πετιό.

Μετ' ὀλίγον καταφθάσαντες εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, Ὑπαστυνόμοι καὶ πολλοὶ Ἀστυνόμοι προέβησαν παρευθὺς εἰς τὰς πρώτας διαπιστώσεις, βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας.

Αἱ λεπτομερεῖς αὐταὶ διαπιστώσεις ὡδήγησαν ταχέως εἰς μίαν σειρὰν ἐντυπωσιακῶν ἀνακαλύψεων. Τὸ διαμέρισμα τῶν καμίνων, ἔνθα ἀνευρέθησαν τὰ ἀνθρώπινα ὑπολείμματα, κατελάμβανε τὸ ὑπόγειον τῶν βοηθητικῶν διαμερισμάτων, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ πλέον ἀπόκεντρον μέρος τοῦ μεγάρου. Ἐνῷ δὲ τοῦτο ἐφαίνετο ὡς μὴ κατοικούμενον ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἐν τούτοις τὰ βοηθητικὰ διαμερίσματά του εἶχον ὑποστῆ σημαντικὰς διαρρυθμίσεις διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως μικροῦ γραφείου καὶ αἰθούσης ὑποδοχῆς.

Ὄπισθεν τοῦ γραφείου τούτου σκοτεινὸς διάδρομος ὡδήγει εἰς τριγωνικὸν διαμέρισμα, ἄνευ παραθύρου, ὅπερ ἔκλειε διὰ διπλῆς θύρας τῆς ὁποίας ἕκαστον φύλλον ἔφερεν ἓν κλεῖθρον, οὐδεμία λαβὴ εὑρίσκετο τοποθετημένη ἐσωτερικῶς καὶ ἑπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ θέσῃ τις τὰ κλεῖθρα εἰς λειτουργίαν.

Εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ μικροῦ δωματίου, μήκους τριῶν περίπου μέτρων, ἦτο προσηρμοσμένη ψευδὴς δίφυλλος θύρα προσδίδουσα εἰς τὸ διαμέρισμα τὴν ὄψιν ἁπλοῦ διαδρόμου, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς δωματίου ἄνευ ἐξόδου.

Παραπλεύρως τῆς ψευδοῦς θύρας ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κομβίον κώδωνος, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἦτο συνδεδεμένον μὲ κωδωνίσκον.

Ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ὑπῆρχεν ἠλεκτρικὴ λυχνία καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων εὑρίσκοντο τοποθετημένοι εἰς διάφορα ὕψη ὀκτὼ σιδηροῖ κοχλίαι φέροντες κρίκον.

Τέλος ἐφ' ἑνὸς τοίχου καὶ ἐπιτηδείως καλυπτομένη ὑπὸ τοῦ χάρτου ταπετσαρίας ὑπῆρχεν ὀπή, ἥτις ἐπέτρεπε τὴν παρατήρησιν τῶν συμβαινόντων ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος τούτου ἀπό τινος γειτονικοῦ σταύλου.

Οἱ ἐνεργήσαντες τὴν ἀνάκρισιν ἀνεῦρον ἐντὸς τοῦ σταύλου τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ὀπῆς τοῦ παρατηρητηρίου καὶ δύο διακόπτας, οἵτινες ἤλεγχον τὸν φωτισμὸν τοῦ τριγώνου διαμερίσματος καὶ σταύλου.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διαμερίσματος εὑρισκομένου παραπλεύρως τοῦ γκαράζ εὑρίσκετο ἀχρηστευθεὶς βόθρος ἀποχωρητηρίου, περιέχων παχὺ στρῶμα ἀσβέστου.

Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἄνωθεν τοῦ βόθρου, ἐκρέματο τροχαλία ἐφωδιασμένη μὲ ἄλυσιν καὶ μίαν ἁρπάγην.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ γκαράζ σωρὸς ἀσβέστου ἐκάλυπτεν ὑπολείμματα ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὀστᾶ μελῶν, τεμάχια σαρκῶν, τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ μίαν σιαγόνα.

Τοῖχος νεόκτιστος ἀπέκλειεν ὁλοσχερῶς τὰ βοηθητικὰ διαμερίσματα τῆς οἰκοδομῆς ἀπὸ τῶν γειτονικῶν κτιρίων, οὕτως ὥστε οἱ γείτονες δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδουν ἢ νὰ ἀκούσουν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἰατροῦ.

Τέλος, εἶδος πλυντηρίου εὑρισκομένου χαμηλά, εἶχεν θέαν μέσῳ ὑαλοφράκτου ἀνοίγματος πρὸς τὴν αὐλήν, ὅπου κατέληγεν ἡ αἴθουσα τῆς εἰσόδου καὶ τὸ «γκαράζ».

Εἰς τὸ πλυντήριον ὑπῆρχεν ὑπερμεγέθης τράπεζα ἐκ λίθου ἐνθυμίζουσα τὰς ἀνατομικὰς τραπέζας τῶν αἰθουσῶν διδασκαλίας ἐν τοῖς νοσοκομείοις. Εἰς τὸ βάθος τοῦ πλυντηρίου μικρὸν στόμιον συνεκοινώνει μετὰ τῶν ὑπονόμων.

(Συνεχίζεται)

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΑΝΩ ΤΩΝ ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΕΤΩΝ

Ἄρθρον τοῦ κ. Aldo dell'Oro. Δικαστοῦ ἀνηλίκων εἰς Μιλάνον καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μοδένας, δημοσιευθὲν εἰς τὴν International Criminal Police Review (τ. Ἰουλίου 1957, ἀριθ. 109). Μετάφρασις Ἀστυνόμου Β' κ. **Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ**

Κατὰ τὸν Ἰταλικὸν ποινικὸν νόμον, ἕνας νέος ποὺ πέρασε τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του δὲν εἶναι πλέον ἀνήλικος. Δὲν μπορεῖ νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἀνηλίκων· εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ μειωθῇ ἡ ποινή του ὅπως ὅταν πρόκειται περὶ νεαρῶν καὶ δὲν ἐλπίζει—ὅπως θὰ ἤλπιζεν ὁ νεαρὸς—στὴν εἰδικὴ δικαστικὴ συγγνώμη. Ἐπὶ πλέον, δὲν θεωρεῖται ὅτι πρέπει νὰ τύχῃ ἀναστολῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, ἡ ὁποία παρέχεται μερικὲς φορὲς στὰ νεαρὰ πρόσωπα. Ἐν τούτοις, ἡ ἐκλογή, κατὰ πλειονότητα, τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους διὰ πλείστας νομικὰς ἀποδείξεις εἰς μὴ ποινικὰς ὑποθέσεις, ἔχει ἀσκήσει φυσικὰ κάποιαν ἐπίδρασι στὴν ποινικὴν μεταχείρισι τῶν προσώπων ἡλικίας πέραν τοῦ δεκάτου ὀγδόου, κάτω ὅμως τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους.

Καὶ τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἐν προκειμένῳ ἡ νομολογία, ἡ ὁποία ἀπορρίπτει πάντοτε κατηγορηματικῶς κάθε συσταλτικὴ ἑρμηνεία ποὺ ἔχει προταθῇ ἀπὸ τὴν θεωρία καὶ ὑποστηρίζει τὴν δικαιοδοτικὴ ἐξουσία τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἀκόμη καὶ ἐπὶ προσώπων ποὺ ὑπερέβησαν τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀρκεῖ ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν πρᾶξις διεπράχθη πρὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Ἐπὶ πλέον δέ, τὰ πρόσωπα αὐτὰ μποροῦν νὰ παραπέμπωνται σὲ ὁποιοδήποτε ἵδρυμα ἀνηλίκων. Ἑπομένως, κατ' ἀρχήν, ὁ κατηγορούμενος μπορεῖ νὰ εἶναι μεγαλύτερος τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, καὶ νὰ τύχῃ μεταχειρίσεως ἀνηλίκου. Μολονότι εἶναι προφανὲς πῶς εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐλαχίστη ἡ πιθανότης νὰ δικασθοῦν πρόσωπα μεγαλύτερα τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου γιὰ ἀδικήματα ποὺ διέπραξαν πρὶν φθάσουν στὸ δέκατον ὄγδοον, ἐν τούτοις εἶναι γνωστὸ καὶ αὐτό, ὅπως μερικὲς πάρα πολὺ πολύπλοκες καὶ συγκεχυμένες ὑποθέσεις ποὺ συνδέονται μὲ τὴν πολεμικὴ περίοδο. Δὲν εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἀσύνηθες τὸ φαινόμενον νὰ ἔχουμε πρόσωπα ἡλικίας ἀπὸ δέκα ὀκτὼ μέχρι εἴκοσι ἑνὸς ἔτους, τὰ ὁποῖα προσάγονται στὸ δικαστήριο γιὰ ἀδικήματα ποὺ διέπραξαν ὅταν ἦσαν μικρότερα τῶν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν καὶ τυγχάνουν μεταχειρίσεως ἀκριβῶς σὰν νὰ μὴ ἔχουν φθάσει ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Πέραν αὐτοῦ, πρόσωπα τὰ ὁποῖα κατεδικάσθησαν γιὰ ἀδικήματα ποὺ διέπραξαν ὅταν εἶχαν ἡλικίαν μεταξὺ δέκα ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν, δὲν ἀποστέλλονται εἰς σωφρονιστικὰ καταστήματα ἀνηλίκων, ἀλλὰ ἐνηλίκων, ὅπου ἐγκλείονται σὲ εἰδικὰ διαμερίσματα προωρισμένα μόνον διὰ τροφίμους ἡλικίας κάτω τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους, ἐκτὸς ἐὰν ἔχουν τιμωρηθῇ μὲ φυλάκισιν.

Λίαν ἐνδιαφέρων εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐφαρμόζονται τὰ μέτρα ἀσφαλείας σὲ πρόσωπα ἡλικίας μεταξὺ δέκα ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν. Τὰ μέτρα αὐτά, χωρὶς ἀμφιβολία, βασίζονται στὸν ποινικὸ νόμο, ἀφοῦ ἐφαρμόζονται σὲ περιπτώσεις ποὺ ἀναγράφονται στὸν νόμο καὶ ἐφ' ὅσον οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἀναφέρονται στὸν ποινικὸ νόμο. Βέβαιον εἶναι ὅτι μέτρα ἀσφαλείας προωρισμένα εἰδικῶς γιὰ ἀνηλίκους, ὅπως «ὑποδειγματικὲς σχολὲς» καὶ ὑπὸ ἐπιτήρησιν ἐλευθερία, ἐπιβάλλονται μόνον σὲ περιπτώσεις ποὺ τὸ ἀδίκημα—στὸ ὁποῖο καὶ βασίζονται ἀναγκαίως ὅλα τὰ μέτρα ἀσφαλείας—διεπράχθη προτοῦ ὁ δράστης φθάσῃ τὴν ἡλικία τῶν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν. Ἀλλ' ἐὰν ὁ δράστης ἦτο κάτω τῶν δέκα ὀκτὼ, αὐτὰ τὰ μέτρα μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν μέχρι νὰ φθάσῃ τὴν ἡλικία τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σωματικῆς αὐτοῦ

διαπλάσεως ἐπὶ ἡλικίας ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδόου μέχρι καὶ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους. Τὰ ἐπιδιωκτέα μὲ τὴν ἐκτέλεση τῶν μέτρων ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐμμονὴν τῶν ἀντικοινωνικῶν ροπῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ μέτρα δὲν ἔχουν καθωρισμένον χρονικὸν ὅριον, μπορεῖ νὰ πείσῃ τὴν ἁρμοδία Ἀρχὴ—τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἐπίβλεψιν δικαστὴν—νὰ μετατρέψῃ τὰ μέτρα ἀσφαλείας ἀνηλίκων εἰς μέτρα προωρισμένα γιὰ ἐνηλίκους.

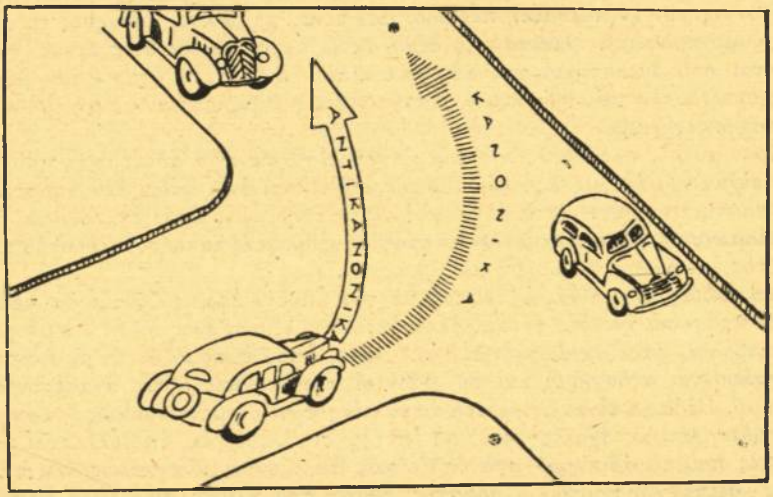
Ἕνεκα τούτου, ὁ Ἰταλικὸς νόμος ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅριον ἡλικίας μικρότερον ἐκείνου ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἐφαρμογὴ τῶν μέτρων ἀσφαλείας καὶ στὸν κανονισμὸ κρατήσεως. Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοῦ τελευταίου τούτου, τὸ ὅριον ἡλικίας εἶναι ὑψηλότερον ἐκείνου τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, δοθέντος ὅτι ἔχει ὁρισθῇ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον.

Πέραν αὐτῶν τῶν ἰδιαιτέρων περιπτώσεων, μὲ τὶς ὁποῖες ἠσχολήθημεν, ἡ ἀπόφασις ποὺ ἐκδίδεται δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πταίστης ἄγει ἡλικίαν ἀπὸ δέκα ὀκτὼ μέχρι εἴκοσι πέντε, ἂν καὶ ὁ δικαστὴς μπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ ἐξετάσῃ τὶς ἀπεριόριστες δυνάμεις ποὺ τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν νόμον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιβλητέαν καταδίκην καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του αὐτὸν τὸν παράγοντα, ὅταν μελετᾷ τὴν προσωπικὴν κατάστασιν τοῦ πταίστου.

Εὐκταῖον εἶναι ἐάν, ὁ βαθμὸς τῆς ἐνοχῆς ποὺ πρέπει νὰ ἀποδοθῇ στοὺς κάτω τῶν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἀνηλίκους, ἐμελετᾶτο ἰδιαιτέρως. Τοῦτο θὰ ἐπετύγχανε νὰ ἐξευρεθῇ ἕνας καλύτερος τρόπος ἐλέγχου τῆς ποινικῆς μεταχειρίσεως τοῦ πταίστου καὶ σὲ σπάνιες περιπτώσεις ποὺ θὰ παρουσιάζοντο, μὲ μιὰ ὡρισμένη ἀλλὰ καὶ νομικῶς καθωρισμένην ἔκθεσιν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπολογισθοῦν οἱ ἐξασφαλιστικοὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου παράγοντες. Αὐτὸ τὸ θέμα ἔφθασε προσφάτως πρὸς μελέτην ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ τὴν νομοθεσίαν ποὺ ἀφορᾷ στὴν ἀνηλικότητα (ἱδρυθεῖσαν ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν κέντρον ἐθνικῆς κοινωνικῆς ἀμύνης καὶ προλήψεως) καὶ πρόκειται συντόμως νὰ ἐκδοθῇ ἐπισταμένη ἀπόφασις ἐπ' αὐτοῦ.

Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ἡ κανονικὴ στροφὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ πέρνεται πάντοτε «ἀνοικτά», δηλαδὴ κατὰ τρόπο ὥστε νὰ μὴ ἀποκλείῃ τὸ δεξιὸ μέρος εἰς τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἀντίθετα. Εἰς τὶς ἀριστερὲς στροφὲς χρειάζεται ἐξαιρετικὴ προσοχή, διότι τὸ αὐτοκίνητο περνάει ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ δρόμου.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΓΚΕΝΑΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυν. Β' κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

Ἡ Ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο «**Τὸ τέλος μιᾶς Ἀγάπης**» τοῦ Ἀμερικανοῦ Συγγραφέως Robert Martin τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε τελευταίως καὶ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία τόσο στὴν Ἀμερική, ὅσο καὶ στὴν Εὐρώπη.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δράστου στηρίζεται σὲ τρία κυρίως βασικὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν.

Ἐκ τούτων, τὰ δύο πρῶτα εἶναι ἁπλαῖ ἐνδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, τὸ τρίτον ὅμως καὶ τὸ σπουδαιότερον, φθάνει τὰ ὅρια τῆς ἀποδείξεως.

*
*

...Ἄρχισε μέσα σ' ἕνα πάρτυ, ὅπως τὰ περισσότερα εἰδύλλια, σὲ μιὰ πόλι τοῦ Μίτσιγκαν, τὸ Τολέδο.

Ἐκεῖ ὁ Νὶκ Πίρσον, ὑπάλληλος μιᾶς ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας, γνώρισε τὴν Ἄννα κι' ἀμέσως τὴν ἀγάπησε.

Δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ 22 χρόνων, μᾶλλον ψηλή, μὲ μαῦρα κοντὰ μαλλιὰ καὶ δύο μεγάλα πράσινα μάτια.

Χόρεψαν ὅσο μποροῦσαν, ἤπιαν, γέλασαν καὶ τέλος βγῆκαν ἔξω στὴ βεράντα, ὅπου, κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν «Κυμάτων τοῦ Δουνάβεως» καὶ τῆς νυχτερινῆς Αὐγουστιάτικης αὔρας, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε...

Δὲν κράτησε ὅμως καὶ πολὺ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ μπῆκαν στὴ μέση τὰ... δολλάρια καὶ τὸ διέλυσαν!

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἡ Ἄννα γνωρίστηκε μὲ τὸν Τζὰκ Πίτ, ἕναν ἄσσο τοῦ ποδοσφαίρου τοῦ Ντητρόϊτ, πολὺ πλούσιο, ὡς καὶ μὲ τὸ δικηγόρο Φρὰνκ τῆς ἰδίας πόλεως, παληὸ φίο τοῦ Νίκ, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε συστήσει στὴν Ἄννα, κι' ἔτσι ἄφησε τὸν Νίκ.

Ἕνα πρωΐ, κατὰ τὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου, ὁ Φρὰνκ ἐπεσκέφθη τὸ Νὶκ στὸ γραφεῖο του:

«Ἡ Ἄννα δὲν σὲ ξεχνάει Νίκ, πάντα μιλάει γιὰ σένα» τοῦ εἶπε παρηγορητικά.

«Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο».

«Δὲν πρέπει νὰ τάχῃς μαζί μου Νίκ, ἔτσι καὶ ἔτσι ἐσὺ τὴν ἔχασες, γιατὶ νὰ » τὴν πάρῃ ὁ ποδοσφαιριστὴς κι' ὄχι ἐγώ;».

«Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς Φράνκ;» τὸν διέκοψε ὁ Νίκ.

«Ἄκου, θέλω μιὰ χάρι ἀπὸ σένα. Ἀπόψε τὸ βράδυ νἄρθουμε μὲ τὴν Ἄν- » να σπίτι σου, ἔτσι γιὰ ἕνα μικροπάρτυ· ἔχω τὸν λόγο μου Νίκ. Ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ » σκοτιστῇς γιὰ τίποτε, ἐγὼ θὰ φέρω ὅ,τι χρειάζεται. Ἔτσι θὰ ἰδῇς καὶ τὴν Ἄν- να».

Ὁ Νίκ, ὁ ὁποῖος ἔμενε μόνος του σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, σκέφτηκε ὅτι δὲν θἄχανε τίποτε ἂν ξανάβλεπε τὴν Ἄννα... ἔτσι ἔδωσε τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ στὸ φίλο του νὰ προετοιμάσῃ τὰ τοῦ πάρτυ.

Κατὰ τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ὁ Νὶκ τελείωσε τὸ γραφεῖο του, πῆρε μαζί του τὴ Μαίρη, μιὰ συνάδελφό του μὲ τὴν ὁποία συχνά, πρὶν γνωρισθῇ μὲ τὴν Ἄννα, ἔβγαιναν ἔξω, καὶ πῆγαν στὸ σπίτι του. Ὁ φίλος του δὲν εἶχε πάει ἀκόμη, πλήν, πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, βρῆκε δύο πακέττα μὲ διάφορα τρόφιμα καὶ ποτά, ποὺ εἶχε φέρει ὁ Δικηγόρος γιὰ τὸ πάρτυ.

Ἡ Μαίρη, γιὰ πρώτη φορὰ ἔμπαινε στὸ διαμέρισμα τοῦ Νὶκ. Δύο ὡραιότατες κουρτίνες ποὺ κρεμόνταν στὸ παράθυρο τῆς σάλας, τῆς ἔκαμαν ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ὁ Νὶκ θυμήθηκε πὼς τὶς εἶχε ἀγοράσει τὸ περασμένο φθινόπωρο μαζὶ μὲ τὴν Ἄννα. Ἐπίσης ἕνα θαυμάσιο βάζο πάνω στὸ τζάκι, ἦτανε δῶρο τῆς Ἄννας. Τὸ μόνο ἐνθύμιο ποὺ τοῦ εἶχε μείνει ἀπὸ κεῖνο τὸ εἰδύλλιο.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα:

Ἡ Ἄννα χαμογέλασε μόλις εἶδε τὸ Νὶκ.

«Πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω Νὶκ» εἶπε καὶ τούσφιξε τὸ χέρι.

Τὸ μπλὲ φόρεμα ποὺ φοροῦσε τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ γοητευτικὴ ἀπ' ὅ,τι ἦταν. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της καὶ φαινόταν σὰν ν' ἀναπολοῦσε τὶς ὧρες ποὺ κάποτε εἶχε περάσει ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Νὶκ.

Πέρασαν στὸ σαλόνι, ὅπου ὁ Νὶκ παρουσίασε τὴ Μαίρη στοὺς προσκεκλημένους του καὶ μετὰ τοὺς ἄφησε καὶ πῆγε στὴ κουζίνα. Ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπέστρεψε μὲ τὰ ποτά, ἡ Ἄννα ὀρθὴ περιεργάζετο ἕνα μαχαίρι, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα κουτὶ «ψαρικῆς» ποὺ ἦταν πάνω στὸ τραπέζι.

«Ἔδειχνα στὸ Φρὰνκ καὶ στὴ Μαίρη τὸ μαχαίρι μὲ τ' ὄνομά σου Νὶκ. Εἶναι » πολὺ ὡραῖο... ἀλλ' ἀπαίσιο. Εἶναι τόσο κοφτερό, ποὺ μὲ τρομάζει...».

«Τόχω γιὰ ψάρεμα Ἄννα... δὲν θυμᾶσαι;..» εἶπε ὁ Νὶκ καὶ πῆρε τὸ μαχαίρι, τὸ ὁποῖον ἔβαλε στὴ θέσι του καὶ τὸ κουτὶ μέσα στὴ σιφονιέρα.

Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Δικηγόρου μὲ τὴν Ἄννα, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ὁ Φρὰνκ ἀνήγγειλε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πάρτυ, ἦταν τὸ κύριο θέμα τῆς βραδυᾶς. Ἄλλωστε αὐτὸς ἦταν καὶ ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Φρὰνκ ἐζήτησε αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι στὸ διαμέρισμα τοῦ φίλου του. Ἔτσι ἐξέλειπε καὶ ἡ τελευταία ἐλπὶς γιὰ τὸν Νὶκ ὅτι θὰ ξανάσμιγε μὲ τὴν Ἄννα.

***

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε χωρὶς ὁ Νὶκ νὰ μάθῃ τί ἀπέγιναν οἱ... φίλοι του. Οὔτε καὶ ἐνδιαφέρθηκε πολύ. Μιὰ φορὰ τελεφώνησε στὸ γραφεῖο τοῦ Δικηγόρου, καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε πάει ταξίδι. Ἡ Μαίρη ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μετατεθῇ σ' ἕνα Παράρτημα τῆς Ἑταιρίας, ἔξω ἀπὸ τὸ Τολέδο καὶ σπάνια τὴν ἔβλεπε, ἄλλωστε κι' αὐτὴ εἶχεν ἀλλάξει σημαντικὰ μετὰ ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, γιατὶ ἔβλεπε πὼς ὁ Νὶκ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἄννας.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ Νὶκ πῆγε στὴν Ἰνδιάνα γιὰ δουλειὲς τῆς Ἑταιρίας, ὅπου κάθησε δύο περίπου βδομάδες. Ἐκεῖ μιὰ μέρα ἔκπληκτος διάβασε στὶς ἐφημερίδες τοὺς γάμους τοῦ πλουσίου ποδοσφαιριστοῦ μὲ τὴν Ἄννα, τὴν τυχερὴ «Στακτοπούτα» ὅπως τὴν ὠνόμαζαν. Οἱ νεόνυμφοι μετὰ τὸ γάμο ἔφυγαν γιὰ τὸ Ἀκαποῦλκο κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πήγαιναν στὰ βόρεια τοῦ Μίτσιγκαν νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του βρῆκε ἕνα σημείωμα τοῦ Φράνκ. Τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν πάρῃ στὸ τηλέφωνο. Ἦταν Παρασκευή.

«Τί ἔγινες Νὶκ; μιὰ βδομάδα ψάχνω νὰ σὲ βρῶ. Ἔ; ἱκανοποιήθηκες τώρα;».

«Ὄχι Φράνκ, γιὰ μένα τὸ ἴδιο εἶναι...».

«Δὲ μοῦ λές, τὶ θἄλεγες γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχή; Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι Νὶκ, ἀλλὰ καὶ γιὰ σένα δὲν θἄταν ἄσχημο».

«Καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ ποῦ;».

«Κάπου γιὰ ψάρεμα... πᾶμε στὸν κόλπο τοῦ Ζαγκενάου; Εἶναι καμμιὰ τρια-

» κοσαριὰ χιλιόμετρα ἀπ' ἐδῶ, γιὰ σένα 400... δὲν ἔχει ὅμως σημασία, εἶναι ὡραῖο » μέρος, ὅ,τι πρέπει γιὰ ψάρεμα... ἐκεῖ ἔχομε καὶ σπίτι, εἶναι ἑνὸς πελάτου μου, » ὁ ὁποῖος εὐχαρίστως μᾶς τὸ παραχωρεῖ· λοιπόν;».

Ὁ Νὶκ σκέφθηκε... Τὴν ἄδειά του, βέβαια, τὴν εἶχε πάρει, ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ λείψῃ 4—5 μέρες, μετὰ μάλιστα ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες τῆς Ἰνδιάνας. Ἡ Ἑταιρία δὲν θἄχε ἀντίρρησι. Εἶχε κι' αὐτὸς ἀνάγκη λίγης ξεγνοιασιᾶς.

«Ἐν τάξει Φράνκ, αὔριο κι' ὅλας. Θὰ πάρωμε τίποτε μαζί μας;».

«Τρόφιμα σὲ κονσέρβες, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει τίποτε».

«Νὰ περάσω κατὰ τὸ μεσημέρι νὰ σὲ πάρω;».

«Ἄκουσε Νίκ. Αὔριο εἶμαι προσκεκλημένος στὰ ἐγκαίνια ἑνὸς Κέντρου ποὺ » ἀνοίγει ὁ Χάρυ Τόμψον· εἶναι ὁ πελάτης ποὖχει τὸ σπίτι. Νομίζω πὼς θἄταν » καλύτερα νὰ πᾷς ἐσὺ πρῶτα νὰ τακτοποιήσῃς ἐκεῖ τὰ πράγματα. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι » τὸ σπίτι εἶναι ἀκατοίκητο ἀπὸ τὸν Αὔγουστο».

«Ἐσὺ δὲν μπορεῖς ν' ἀποφύγῃς αὐτὰ τὰ... ἐγκαίνια;» ρώτησε ὁ Νίκ.

«Ὁ Τόμψον εἶναι ὁ καλύτερός μου πελάτης Νίκ... Πῶς μπορῶ;.. Θἄρθω » τὴν Κυριακή, ἀπ' ἐδῶ. Θέλω 5 ὧρες... Τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ θὰ τὄβργς κάτω » ἀπὸ τὴν πόρτα».

Ὁ Νὶκ θυμήθηκε. Ὁ Τόμψον ἦτο ἕνας πρώην γκάγκστερ τοῦ Ντητρόϊτ, ποὺ τώρα εἶχε κέντρα διασκεδάσεως πολὺ πλούσια.

«Καλὰ Φράνκ, θὰ φύγω αὔριο· καλὴ ἀντάμωσι» εἶπε Νὶκ κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Τὴν ἑπομένη τὸ μεσημέρι ξεκίνησε μὲ τὸ νέο του αὐτοκίνητο, μιὰ καινούργια Μέρκουρυ. Πῆρε μαζί του διάφορα τρόφιμα, οὐΐσκι, τζὶν καὶ τὸ κιβώτιο ψαρικῆς. Κατὰ τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα ἔφθασε στὸ Ντίρ, τελευταῖο χωριὸ τοῦ Ζαγκενάου, 5—6 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ θἄμεναν καὶ σταμάτησε νὰ βάλῃ βενζίνη. Ἐκεῖ εἶδε, ὅτι στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν ὁ φάκελλος μὲ τὶς ἐκθέσεις τὸν ὁποῖον εἶχε ξεχάσει νὰ παραδώσῃ στὴν Ἑταιρία. Τὸν πῆρε καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ταχυδρομεῖο.

«Θὰ φύγῃ σήμερα; εἶναι ἐπεῖγον», ρώτησε.

«Δυστυχῶς ὄχι» ἀπήντησε ὁ ὑπάλληλος, «μόνον μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, στὶς » 3,50′ τὸ πρωῒ ἔρχεται ἐδῶ τὸ τραῖνο καὶ φεύγει ἀμέσως».

Ὁ Νὶκ παρέδωσε τὸ φάκελλο, εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

Κατὰ τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ Τόμψον. Βρισκότανε ἀπομονωμένο μέσα στὸ δάσος, στὸ πιὸ στενὸ σημεῖο τοῦ κόλπου, κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ τρία μεγάλα ἐπιπλωμένα δωμάτια, καὶ μιὰ βεράντα ποὺ ἔβλεπε στὴ θάλασσα. Παραπλεύρως ὑπῆρχεν ἕνα ὑπόστεγο μὲ δύο βάρκες.

Μετέφερε τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ κιβώτιο τῆς ψαρικῆς, τὰ ὁποῖα ἀπέθεσε πάνω σ ἕνα πάγκο, ἔξω στὴ βεράντα, κι' ἔπειτα ἀσχολήθηκε μὲ τὴν τακτοποίησι τοῦ σπιτιοῦ.

Καίτοι τὸ σπίτι δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλο, εἶδε κι' ἔπαθε ὥσπου νὰ τὸ φέρῃ σὲ κάποιο λογαριασμό. Στὸ τέλος ἄναψε τὸ τζάκι, κι' ἀφοῦ δείπνησε, ξάπλωσε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ ἕνα περιοδικό. Σὲ λίγο τὸν πῆρε ὁ ὕπνος...

Ὅταν ξύπνησε κύτταξε τὸ ρολόϊ του, ἦταν 10.10′. Σηκώθηκε καὶ βγῆκε στὴ βεράντα. Τὸ κρύο ἦταν τσουχτερὸ κι' ὁ ἀέρας εἶχε τὸ ἄρωμα τοῦ πεύκου καὶ τῆς θάλασσας. Στὴν ἀπέναντι μεριὰ τῆς ὄχθης, πάνω ἀπ' τὴν τεράστια σκοτεινὴ σιλουέττα ποὺ σχημάτιζε τὸ δάσος, πρόβαλε τὸ φεγγάρι. Ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ πῆγε πρὸς τὸ ὑπόστεγο ὅπου ἦσαν οἱ βάρκες. Ξαφνικὰ σταμάτησε... κάτι εἶχε ἀκούσει... νὰ ἦταν ἀλήθεια ἄρα γε, ἢ ἔβλεπε ὄνειρο;.. Γύρισε πρὸς τὴ θάλασσα... ἀφουγκράστηκε. Ἀνάμεσα στὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων «διέκρινε» καθαρὰ τὴν ἀπαλὴ χαρούμενη

μελῳδία τῶν «Κυμάτων τοῦ Δουνάβεως», τοῦ γοητευτικοῦ βάλς κείνης τῆς Αὐγουστιάτικης νύχτας πού πρωτογνώρισε τὴν Ἄννα! Ἀνάλαφρη σὰν πνοὴ ἀνέμου ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς μεγάλης λίμνης. Σταματοῦσε γιὰ λίγο... καὶ πάλιν ἄρχιζε, ὁ ἴδιος σκοπός, ἡ ἴδια τρελλὴ μελῳδία... ἕνα δυνατὸ μυρμήγκιασμα αἰσθάνθηκε σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

Κύτταξε μὲ προσοχὴ πρὸς τὸ μέρος, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ ἦχος. Ἀνάμεσα στὸ δάσος εἶδεν ἕνα φῶς νὰ τρεμοσβύνῃ. Ὑπελόγισε ὅτι σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο εἶχεν ἰδῆ καὶ τὴν ἡμέρα ἕνα σπίτι.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, ἔσυρε μιὰ βάρκα ἀπὸ τὴν καλύβα, μπῆκε μέσα, πῆρε στὰ χέρια του τὰ κουπιὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἀπέναντι ὄχθη. Ἡ μουσικὴ τώρα ἀκουγόταν καθαρά...

Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο σπίτι στὸ μέρος ἐκεῖνο, παρὰ μιὰ μεγάλη βίλλα μονόροφη, μέσα στὸ δάσος. Πλησίασε μὲ προσοχή. Ἡ ἐξώπορτα καὶ τὸ δεξιὸ παράθυρο ἦταν φωτισμένα. Ἀνέβηκε στὴ βεράντα καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἕνα τζάκι ἔκαιγε καὶ μιὰ μεγάλη λάμπα πετρελαίου κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Σὲ λίγο ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς βεράντας ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

«Ποιὸς εἶναι;».

«Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλ' αὐτὴ ἡ μουσικὴ μὲ τράβηξε πρὸς τὰ ἐδῶ... δὲν φαντα-»ζόμουνα πὼς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ κατοικοῦν ἄνθρωποι σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μένω ἀπέναντι »καὶ...» εἶπε ὁ Νὶκ γρήγορα...

Μιὰ σκιὰ φάνηκε νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος του. Ἦταν ἡ Ἄννα Μπράουν, τώρα Ἄννα Πίτ!

Ἔμειναν κι' οἱ δυό τους σὰν ἀπολιθωμένοι...

«Ἄννα... ἐσύ;».

«Νὶκ... πῶς;... πῶς βρέθηκες ἐδῶ... τέτοια ὥρα... σ' αὐτὸ τὸ μέρος;». Φοροῦσε μιὰ γκρίζα ρόμπα. Τὰ μαῦρα της μαλλιὰ ἦσαν ὅπως πάντα κοντά, τὰ μεγάλα της μάτια κύτταζαν ἐκστατικά...

«Πῶς τὸ μάντεψες ὅτι σὲ χρειάζομαι Νὶκ;».

«Μὲ χρειάζεσαι;».

«Εἶμαι τόσο ἔρημη... καὶ σ' ἔχω ἀνάγκη Νὶκ... χρειάζομαι ἕναν ἄνθρωπο...».

«Κι' ὁ ἄνδρας σου;» ρώτησε μὲ ἀπορία.

«Μέσα εἶναι μεθυσμένος... πῶς τὄμαθες ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ;».

«Μὴν νομίσῃς πὼς σὲ πέρνω ἀπὸ πίσω Ἄννα. Ἦρθα γιὰ ψάρεμα, σήμερα, μένω ἀπέναντι. Τὸ πρωῒ θἄρθῃ κι' ὁ Φράνκ».

«Ὁ Φράνκ;» ἐπανάλαβε μὲ κάποια δυσπιστία, «μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο!.. » δὲν εἶναι ὅμως σωστό...».

«Ἐπειδὴ τὸν γέλασες;».

«Μὲ συγχωρεῖς Νὶκ, ἐγὼ τὸν ἐκτιμῶ καὶ δὲν θἄθελα νὰ τὸν δυσαρεστήσω. » Ἀλλὰ ξέρεις, μοῦ ζήτησε νὰ πᾶμε στὸ... Κεντάκι νὰ παντρευτοῦμε, χωρὶς νὰ μοῦ » ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους· αὐτὸ μὲ ξένισε. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Τζὰκ μοῦ ζητοῦσε » ν' ἀποφασίσω... δὲν περίμενε ἄλλο. Ἐπροτίμησα τὸ Τζάκ. Βρίσκεις τίποτε τὸ » μεμπτὸ σ' αὐτό;».

«Ἀπεναντίας, τὰ... δολλάρια πάντα κερδίζουν...» ἀπάντησε ξερά.

«Ὄχι Νὶκ... δὲν εἶναι ἔτσι... ὁ καλύτερος εἶσαι ἐσύ· τὸ ξέρεις καλά, ἀλλά...».

«Ἀλλὰ... ναί· τὰ 10 ἑκατομμύρια δολλάρια...».

«Ἴσως κι' αὐτὰ νἄχουν κάποια σημασία γιὰ μιὰ γυναῖκα φτωχὴ σὰν καὶ » μένα».

«Πιθανόν», ἀπήντησε ὁ Νὶκ καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ. «Καληνύχτα Ἄννα».

«Κάτσε λίγο Νὶκ... φοβᾶμαι τόσο πολὺ ἀπόψε... τὸ δάσος... τὸ Τζάκ... καλὰ-» καλὰ δὲν ξέρει... μεῖνε σὲ παρακαλῶ». (Συνεχίζεται)

Ἀπελπισία—Ἐλπίδα

Ὁ ἀπελπισμένος ἄνθρωπος μοιάζει σὰν τὸν κατάδικο κάποιας θεοσκότεινης φυλακῆς, ποὺ καταδικάστηκε στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν ἢ σὲ ἰσόβια κάθειρξη. Κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, ἀπογοητευμένος γιὰ τὸ κάθε ζήτημα, τὰ βλέπει ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινά. Δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει τίποτα στὴ ζωὴ ποὺ νὰ τοῦ προξενῇ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Στὴν ψυχή του θρόνιασε ἡ ἀπογοήτευση, φώλιασε τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο κακό, γίνηκε δοῦλος του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ δεσμά του. Σὰν τὸν κατάδικο, περιμένει τὴν ὥρα τῆς ἀπολυτρώσεώς του ἀπ' τὴν ἄχαρη καὶ γεμάτη ἀντιξοότητες ζωή. Ἡ ψυχή του εἶναι βαρειά. Κάθε ἀτυχία του τὴ νοιώθει σὰν θλιβερὸ τραγούδι, προμήνυμα κάποιας καινούργιας του δυστυχίας. Νοιώθει τὸν ἑαυτό του ἀνίκανο νὰ ὑποφέρῃ τὰ πλήγματα ἀπ' τὴ ζωή. Ὁ πόνος ἔχει κουρελιάσει τὴν ψυχή του. Σαράβαλο πραγματικὸ τῆς θλίψεώς του, νοιώθει τὸ βάρος της ἀβάστακτο. Οἱ δυνάμεις του ἔχουν παραλύσει, γιατὶ μέσα στὸν ὁλοκάθαρο καὶ ἔναστρο οὐρανὸ τῶν ἄλλων, δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανένα ἀστέρι ἱκανὸ νὰ λάμψῃ καὶ γι' αὐτόν. Ἔχει καταδικάσει τὴ ζωή του, μόνος του, μὲ τὴ θέλησή του, νὰ ζῇ μέσα σ' ἕνα ἀτέλειωτο σκοτάδι ἀπελπισίας, χωρὶς κανένα φωτεινὸ σημάδι γιὰ παρηγοριά.

Γι' αὐτὸν ὅλα ἔχουν τελειώσει. Ὁ οὐρανὸς τῶν ἐλπίδων του γίνηκε κατάμαυρος καὶ ὥρα τὴν ὥρα περιμένει τὴν ἄγρια μπόρα, ποὺ θὰ σκορπίσῃ μακρυά του τὰ ἀπομεινάρια ἀπ' τὶς φτωχές του ἀκόμη ἐλπίδες. Αἰσθάνεται τὸ ξέσπασμα αὐτῆς τῆς θλιβερῆς καταιγίδας σὰν κλάμμα τῆς ἴδιας του ψυχῆς γιὰ τὸ ὀλέθριο ξεγύμνωμά της. Κάποτε νοιώθει τὴ θέληση νὰ ἀποτινάξῃ τὰ δεσμά του. Ζητάει νὰ σπάσῃ κάθε δεσμὸ ποὺ τὸν κρατάει κοντὰ στὴ διαρκῆ ἀπελπισία. Θέλει νἄχε φτερὰ νὰ πετάξῃ μακρυά, πολὺ μακρυά, ζητῶντας λίγη χαρά. Κι' ὅμως τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ. Εἶναι τόσο μαῦρος καὶ συννεφιασμένος ὁ οὐρανὸς τῆς ζωῆς του, ποὺ κανένας ἥλιος μ' ὅση κι' ἂν ἔχῃ δύναμι, δὲν μπορεῖ νὰ στείλῃ τὶς ἀχτῖδες του σ' αὐτόν, νὰ τὸν φωτίσῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο. Εἶναι τῆς μοίρας του ἡ θέλησι γιὰ πάντα νὰ κλαίῃ τὴ διαρκῆ του ἀπελπισία...

Ἀντίθετα συμβαίνει μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ποτέ του δὲν ἔννοιωσε τὸ ἄγχος τῆς ἀπελπισίας. Ὅλος ἐλπίδα καὶ ψυχραιμία ἀντιμετωπίζει γελαστὸς τὶς πιὸ δύσκολες κακοτοπιὲς τῆς ζωῆς. Ποτέ του δὲν κατσουφιάζει, δὲν μελαγχολεῖ, δὲν ἀπογοητεύεται. Βλέπει κατάμουτρα τὴ ζωὴ σ' ὅλη της τὴν κυνικότητα καὶ σ' ὅλο της τὸ πλάτος. Ἡ ἐλπίδα, ἐλαφριὰ-ἐλαφριά, σὰν φύσημα ζέφυρου, σὰν ἄγγελος, γρήγορη σὰν ἀστραπή, τοῦ δίνει ἀντοχή, καρτερικότητα. Στὴ μέση τοῦ προσώπου τῆς ἐλπίδας λάμπουν δυὸ ὁλόμαυρα ἀστέρια, ποὺ τὰ σκεπάζουν πλούσια μαλλιά, λαμπρὰ σὰν τὸν ἥλιο. Στὰ κρινοδάκτυλά της κρατάει ἕνα δοχεῖο μ' ἕνα θαυμάσιο ποτό, βάλσαμο γιὰ τὸν κάθε πόνο. Κρατάει παράλληλα κι' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ αἰθέρια λουλούδια, ἕτοιμη νὰ τὰ προσφέρῃ στὴν κάθε θλιμμένη ψυχή, στὸν κάθε λυπημένο. Ἡ μόνη της δουλειὰ εἶναι πῶς θὰ δείξῃ στὸ ναυαγὸ ἕνα ἀκύμαντο λιμανάκι, πῶς θὰ ἀποκαλύψῃ ἕνα ἀστεράκι μιᾶς μελλοντικῆς εὐτυχίας, σὲ μιὰ ἀπελπισμένη ὕπαρξι. Φτερουγίζει παρήγορα στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Εἶναι τόση ἡ καλωσύνη της, ποὺ κι' αὐτὸν τὸν τάφο μᾶς τὸν παρουσιάζει ὄμορφο καὶ ἥσυχο, σὰν ἕνα ποθητὸ λιμάνι, ὕστερα ἀπὸ ἄγρια θαλασσοταραχή. Ἀντάμα της τρέχουν ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Πίστις, στὰ οὐράνια παλάτια.

Ἡ ἐλπίδα γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο εἶναι ἡ σανίδα σωτηρίας. Τοῦ δίνει τὸ θάρρος καὶ τὴ θέληση νὰ προχωρήσῃ μπροστά, χωρὶς ἐπιφυλάξεις, ἀδιάφορος ἀπ' τὶς ἀτυχίες καὶ τὶς ἀποτυχίες. Γιὰ τὸν γεμᾶτο ἐλπίδα θνητό, ἡ ζωὴ εἶν' ὡραία, ἔχει περιεχόμενο. Γιὰ τὸν ἀπελπισμένο εἶναι ἄχαρη, ἀηδιαστική, κούφια, ψεύτικο στολίδι. Ὁ ἀπελπισμένος δέχεται σὰν φυσικὲς τὶς ἀτυχίες, δὲν ἀντιστέκεται σ' αὐτές, ἐνῷ ἀντί-

Δίκαια δράσας συμμάχου τεύξει Θεοῦ

Ὑπὸ κ. Ι. ΡΑ· Ι·ΚΟΥ, Ὑπαστυνόμου Β΄

Ἐπὶ τῆς προχείρου σχεδίας, δι' ἧς ταξιδεύομεν εἰς τὸ ἄγνωστον, ἀντὶ μὲ τὸ ἀγωνιῶδες βλέμμα ἡμῶν νὰ ζητῶμεν νὰ εὕρωμεν μίαν ἤρεμον ἀκτὴν εἰς τὸ ἀπροσμέτρητον βάθος τοῦ ἀπείρου, καλύτερον θὰ ἦτο νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς πτωχῆς σχεδίας, ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἡμῶν καὶ τῶν δυστυχισμένων συμπλωτήρων, τῶν συνανθρώπων.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀκόμη ἐννοήσει τὸν ἑαυτόν του, δὲν δύναται νὰ δαμάσῃ τὸν ἐγωϊσμόν του καὶ κατὰ τὴν ὑπερφίαλον ὑπεροψίαν του, δὲν δύναται νὰ χαλιναγωγήσῃ τὰ πάθη του. Οἱ ἄνθρωποι ἀναπεταννύουν τὰ λευκὰ ἱστία τῆς λέμβου των καὶ κωπηλατοῦν διὰ νὰ ἀνεύρωσι μακρὰν τῆς Εὐτυχίας τὴν νῆσον.

Τὸ πλοῖον ἐξερχόμενον τοῦ λιμένος διὰ πολλῶν ἡμερῶν ταξείδιον ἔχει μικροτέραν ἀνάγκην πιλότου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἣν ἔχει πᾶς ἄνθρωπος τοῦ Μεγάλου Φίλου, τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς αὐτὸν τὸν αἰώνιον φίλον, εἴμεθα μόνοι εἰς τὴν ζωήν, ὡραῖον καὶ ὁλόχρυσον πλαίσιον ἄνευ εἰκόνος, κόσμος χωρὶς ἥλιον, νὺξ ἄναστρος, ζωὴ δίχως περιεχόμενον, σῶμα χωρὶς ζωήν, ὁδοιπόρος χωρὶς σκοπόν, καρδία χωρὶς Εὐτυχίαν.

Ἡ πορεία τοῦ πλοίου οὐδέποτε εἶναι εὐθύγραμμος. Τὸ κῦμα καὶ ὁ ἄνεμος τὴν κάμνουν τεθλασμένην. Ὁ Κυβερνήτης ὅμως εἶναι ἀτάραχος. Μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον ὑψηλὰ καὶ ἐμπρός, ζῇ τὴν χαράν, τὴν δύναμιν, τὴν ὡραιότητα τοῦ ἀγῶνος. Ὅταν τὰ κύματα σαρώνουσι τὸ κατάστρωμα, εἶναι σταθερός, πιστὸς καὶ ἀτρόμητος. Τὰ κύματα τὸν λούουν, ὁ ἄνεμος τὸν ἐμπνέει, ἡ ἀντίστασις τὸν χαλυβδώνει. Αὐτὸ εἶναι νίκη contra torrentem (ἐναντίον τοῦ ρεύματος).

«Δίκαια δράσας συμμάχου τεύξει Θεοῦ». Ὁποῖον τῷ ὄντι τὸ ὑψηλὸν περιεχόμενον, ὁποία ἡ ἀνεκτίμητος καὶ ὑπερτάτη σημασία, ὁποῖον τὸ κάλλος καὶ ἡ θεία πνευματικὴ ἀνάτασις ! Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐνεργήσωμεν τοῖς πᾶσι ἐν δικαίῳ, ἀναμφισβητήτως θὰ ἀποκτήσωμεν ὡς τὸν καλύτερον σύμμαχον τὸν Θεόν. Ἐὰν ἡ ζωὴ ἡμῶν διέρχεται ἐν μέσῳ δικαίων καὶ ἐναρέτων πράξεων, ἐὰν αὐτὴ αὕτη ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ὕπαρξις ἡμῶν ἔχῃ ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἐν δικαίῳ συμπεριφορὰν ἡμῶν, ἔχομεν ὡς βοηθὸν καὶ ὑπέρμαχον τῆς πάσης ἐκδηλώσεως, τὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντός, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς Θεόν.

Πότε ὅμως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι πράττομεν ἐν δικαίῳ, ὅτι ἡ ζωὴ ἡμῶν διέρχεται ἐν δικαιοσύνῃ; Ἐὰν θελήσωμεν νὰ κρίνωμεν ἁπάσας τὰς ἕως τώρα ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἡμῶν, θὰ δυνηθῶμεν εὐκόλως νὰ διαχωρίσωμεν τὰς δικαίας καὶ ἀδίκους πράξεις ἡμῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰς πράξεις τῆς ὁσημέραι ζωῆς ὁμοίως δυνάμεθα νὰ διαχωρίσωμεν.

Ἐφ' ὅσον ὅμως τοιαύτη καὶ τοσαύτη εἶναι ἡ ἀξία τῆς ἐν δικαιοσύνῃ δράσεως ἡμῶν, τυγχάνει ἀναγκαῖον ὅπως συγχρονίσωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἀπαίτησιν, ἐὰν βεβαίως ἐπιθυμῶμεν νὰ ἔχωμεν ὡς φίλον καὶ σύμμαχον, τὸν Θεόν. Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι μία τῶν μεγαλυτέρων ἀρετῶν καὶ ἀποτελεῖ τὸν φωτεινὸν ἥλιον διὰ πάντα ὑγιῶς σκεπτόμενον. Διὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐν

θετα ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐλπίδας τὶς δέχεται κι' αὐτὸς σὰν φυσικές, ἀλλὰ ἀντιστέκεται, μάχεται, δὲν ἀπογοητεύεται. Κάθε δυσκολία εἶναι γι' αὐτὸν ἀφορμὴ πιὸ ἐντατικοῦ ἀγῶνα. Ἀγωνίζεται, ὑποφέρει ἴσως, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀπελπίζεται. Ξέρει πὼς κάπου μακρυὰ θὰ βρῇ τὴν ὅασι στὴν ἔρημο, θὰ βρῇ τὴ δικαίωσή του στοὺς ἀγῶνες, θὰ νικήσῃ. Ἀπελπισία εἶναι χαμός, ἐλπίδα εἶναι ζωή.

Γιάννης Λευτοκαρυᾶς (Ι.Δ.Ρ.)

δικαίῳ ἐν γένει δράσεως ἡμῶν, τίθεται φραγμὸς εἰς τὰς ἀτασθαλίας τῆς ψυχῆς, ἀναγνωρίζεται πασιφανῶς τὸ δίκαιον, ἀπονέμεται τοῦτο τῷ δικαιούχῳ, ἀποκαθίσταται ἡ διασαλευθεῖσα τάξις, βασιλεύει ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἡ εἰρήνη.

Τὸ δίκαιον καὶ αἱ ἐν δικαίῳ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀνυψώνουν τοῦτον εἰς ὑψηλὰ πνευματικὰ ἐπίπεδα, τὸν πλησιάζουν πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι ὁ τηλαυγὴς φάρος καὶ ὁ ἀπαστράπτων ἥλιος τοῦ ἀληθῶς πεπολιτισμένου ἀνθρώπου καὶ μόνον ἄνθρωποι πνευματικῶς κατώτεροι εἶναι δυνατὸν νὰ παραγνωρίσωσι τὴν τοιαύτην ἀνωτέραν σημασίαν του. Διὰ τῆς δικαίας ἡμῶν δράσεως, οἱ ὁρίζοντες φωτίζονται, οἱ οὐρανοὶ μειδιοῦν εἰς τὸ φῶς, αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων διαστίζουν εἰς τὸ διαφανὲς διάστημα, αἱ αὖραι φέρουσι τὴν ἀναστάσιμον εὐωδίαν τῶν κρίνων.

Διὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ δικαίου ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι καθίστανται φίλοι καὶ σύμμαχοι τοῦ Θεοῦ. Ἀναδεικνύονται εἰς ἀληθῶς γνησίους χριστιανούς, τηροῦντες πρὸς τοῦτο τὴν πλέον ἀρίστην καὶ ἀνεκτίμητον ἐντολὴν τοῦ Θεανθρώπου. Ὡς χριστιανοὶ δὲ εἶναι οἱ ἀστέρες οἱ ὁλόφωτοι, οἵτινες ἀείποτε θὰ σελαγίζωσι ἐν τῷ ἐπιβλητικῷ καὶ ζοφερῷ ἀγνώστῳ σκότει, ὅπερ καλύπτει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι αἱ χελιδόνες τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀνοίξεως. Μὲ τὰ χαρμόσυνα πτερυγίσματά των σπαθίζουν τὸν γλαυκὸν οὐρανὸν τῆς ἀνοίξεως καὶ προαναγγέλλουν τὴν ἀτέρμονα ἄνοιξιν ἥτις ἀρχομένη ἐντεῦθεν, συνεχίζεται ἐν τῇ ἀθανασίᾳ. Ἐλεύθερον τὸ πτερύγισμά των καὶ τὸ κελάδημα των, εἶναι ἕνας ὕμνος εἰς τὸ Φῶς, ἓν ἀσίγητον Ἀλληλούϊα πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός.

Ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι τὸ ὁλικὸν ἐξαγόμενον τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀποτελουσῶν αὐτὴν στιγμῶν. Ἂς φεισθῶμεν τῶν στιγμῶν τούτων, δρῶντες ἐν δικαίῳ, ὡς οἱ χρυσοχόοι φείδονται τῶν ψηγμάτων τῶν χρυσοῦ καὶ κάμνουν οὕτω ἐκ τοῦ ἀθροίσματός των ὄγκους οὐχὶ εὐκαταφρονήτους. Ἡ δικαιοσύνη ἐν τῇ εὐρείᾳ ἐννοίᾳ αὐτῆς εἶναι ἡ ἀρετὴ ἐκείνη, ἥτις ἀναβιβάζει πνευματικῶς πάντα ἄνθρωπον, παρέχει τὴν πλέον πολύτιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῇ ἀνελίξει τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, παρέχουσα ὡσαύτως καὶ τὴν νηνεμίαν τῆς συνειδήσεως. Ἀναντιρρήτως οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν, ὅτι ὁ ἄδικος καὶ πανοῦργος, ὁ ὀλετὴρ καὶ ἀπεχθής, εἶναι δυνατὸν νὰ αἰσθάνωνται ἥρεμον καὶ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν των. Αἱ ἐν δικαίῳ πράξεις τῶν ἀνθρώπων χαρακτηρίζουν τούτους ὡς λογικὰ ὄντα καὶ μόνον ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ τοῦ ὀλέθρου, τῆς βίας καὶ τοῦ μίσους, εἶναι δυνατὸν νὰ παραγνωρίσωσι τὴν ὑπέροχον ἀξίαν τῆς ἐν δικαίῳ δράσεως τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεὶς ἀγὼν καὶ οὐδεμία θυσία δύνανται νὰ ἔχωσι τῷ ὄντι ἱστορικὴν σημασίαν, ἂν ὑπῆρξαν ἀποτέλεσμα ἀδίκων καὶ ἀπεχθῶν ἐνεργειῶν. Μόνον ἡ δικαία καὶ τιμία νίκη εἶναι ἐκείνη ἥτις δὲν παρέρχεται τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ὑφίσταται αἰωνίως παρέχουσα τοῖς ἐπιγενεστέροις λαμπρὸν πρὸς μίμησιν παράδειγμα. Ἂν φυλλομετρήσωμεν δι' ὀλίγον τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν, ἐκπληκτοι θὰ σταθῶμεν πρὸ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων γεγονότων, ἅτινα ὕστερον ἀπὸ τριάκοντα αἰῶνας οὐ μόνον δὲν ἐλησμονήθησαν ἀλλὰ παραμένουν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Λαῶν ὡς τὰ φωτεινὰ μετέωρα τῶν ἱερωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἀγώνων, ὡς τηλαυγεῖς φάροι τῶν πνευματικῶν ἀνατάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ τρισένδοξος Ἑλληνικὴ ἱστορία βρίθει τοιούτων σημαντικῶν γεγονότων, διότι ἀνέκαθεν οἱ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἦσαν ἀποτέλεσμα τοῦ Ἔρωτος τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν. Ἀείποτε ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ὁ γρανιτώδης βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίβησαν τὰ κύματα τῆς βίας καὶ τῶν ἀδίκων κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεων. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἰσέτι παραλείψωμεν τὴν τόσον ἀειθαλῆ καὶ αἰώνιον ἱστορίαν τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος καὶ θελήσωμεν νὰ περιορισθῶμεν ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων, θὰ ἴδωμεν ὁποίαν τῷ ὄντι σημασίαν κατέχει εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἐλευθέρων λαῶν τὸ αἴσθημα τοῦ δικαίου. Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀνάγκην τῆς ἐν δικαίῳ δράσεως τῶν ἀτόμων καὶ γενικῶς τῶν Λαῶν, ἵδρυσαν πρὸς τοῦτο διαφόρους Ὀργανισμούς, οἵτινες ἔχουσιν ὡς κύριον σκοπὸν τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ

τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαίων αἰτημάτων τῶν Κρατῶν—Μελῶν. Ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ὅτι οὐχὶ σπανίως παραγνωρίζονται πασιφανῆ δίκαια αἰτήματα τῶν μικρῶν λαῶν ἐκ μέρους τῶν ἰσχυρῶν τοιούτων, οἱ ὡς ἄνω Ὀργανισμοὶ παραμένουν ὡς τὸ πλέον χαρακτηριστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐν δικαίῳ δράσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἱστορία, ὁ πλέον ἀψευδὴς οὗτος μάρτυς, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ σημειώσῃ διὰ μελανῶν σημείων τὴν τοιαύτην τῶν ἰσχυρῶν διαγωγήν, οὐχ ἧττον ὅμως καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ὕπαρξις τῶν Διεθνῶν Ὀργανισμῶν θὰ τεθῇ ἐν τῇ ἀφανείᾳ, ὡς ἐγένετο καὶ παλαιότερον.

Εἶναι λοιπὸν ἐπάναγκες ὅπως οἱ πάντες δρῶμεν ἐν δικαίῳ καὶ πράττωμεν δίκαια, διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι στοιχειώδης ὑποχρέωσις πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ἀντιθέτως πράττοντες ἀπομακρυνόμεθα τοῦ Οὐρανίου Πατρός. Ἂς μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι ἡ Χριστιανικὴ πίστις καὶ θρησκεία ἐν γένει δαμάζει καὶ τὸν μᾶλλον ἀτίθασσον χαρακτῆρα, καταστέλλει καὶ τὰ πλέον ἰσχυρὰ πάθη. Κατευνάζει τὰς ἐξάψεις, μαλάσσει τὰς καρδίας, ἐξημερώνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λύκους μεταβάλλει εἰς ἀρνία.

Ἵνα ὅμως ἐπιτύχωμεν καὶ ἀποκτήσωμεν ὡς αἰώνιον φίλον καὶ σύμμαχον τὸν Θεόν, ἀναγκαῖον τυγχάνει πλέοντες ἐπὶ τῆς πτωχῆς σχεδίας, νὰ στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς τοὺς συνανθρώπους ἡμῶν, πρὸς τοὺς συμπλωτῆρας, βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω ἐπιτελῶμεν μίαν τῶν κυριωτέρων ὑποχρεώσεων ἡμῶν. Μόνον ἐὰν πράξωμεν δίκαια καὶ δυνηθῶμεν νὰ ἑρμηνεύσωμεν καὶ ἐννοήσωμεν τὸν ἑαυτὸν ἡμῶν, τότε μόνον εἶναι πιθανὸν νὰ ἀνεύρωμεν καλύτερον τρόπον διακυβερνήσεως καὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων. Ὅταν γίνωμεν περισσότερον ἄνθρωποι καὶ ὀλιγώτερον θηρία, ὅταν γίνωμεν τελειότεροι καὶ ἀποβάλωμεν τὰ ἄγρια ἔνστικτα, ἅτινα καλύπτονται κάτω τοῦ ψευδοῦς πολιτισμοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν σκοτεινὸν καὶ πρόστυχον καὶ χυδαῖον πολλάκις ἐγωϊσμὸν ἡμῶν, τότε πιθανὸν ν' ἀνεύρωμεν ἐντὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν τὴν ἥρεμον ἀκτήν, ἣν τώρα ἀγωνιωδῶς ἀναζητῶμεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀπείρου.

Δίκαια πράττοντες καὶ ἐν δικαίῳ διερχόμενοι τὴν ζωὴν ἡμῶν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ τύχωμεν τῆς μεγάλης συμμαχίας τοῦ Δημιουργοῦ. Μὲ τοιαῦτα δὲ χριστιανικὰ ἰδανικὰ ἂς προχωρήσωμεν εἰς τὴν ζωὴν ὑπερηφάνως καὶ ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσωμεν. Τὰ χριστιανικὰ ἰδανικὰ δὲν φυλλορροοῦν ποτέ. Εἶναι ἡ ἱερὰ φλὸξ ἥτις πυρπολεῖ πάντα ταπεινὸν ἐνδοιασμόν. Ἐμπνέει εἰς τοὺς ἀγῶνας. Δημιουργεῖ τὰς ἐξάρσεις τῆς ψυχῆς. Ἀνοικοδομεῖ τὴν Εὐτυχίαν.

Πορευθῶμεν λοιπὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς, δρῶντες δίκαια καὶ τὸ **«δίκαια δράσας συμμάχου τεύξει Θεοῦ»**, ἂς ἀποτελῇ τὸ φωτεινὸν ἄστρον πάσης ἡμῶν ἐνεργείας. Συνεχίσωμεν τοὺς ἱεροὺς καὶ δικαίους τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἀγῶνας, ἵνα οὕτω ἴδωσι τὸ Φῶς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὰ ἄλλα τέκνα τῆς Πατρίδος ἡμῶν καὶ πεισθῶσιν οἱ ἰσχυροὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταπνίγωνται τὰ δίκαια αἰτήματα τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων. Ἀκολουθήσωμεν τὴν λεωφόρον τῶν πεπρωμένων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχοντες ὡς σῆμα κατατεθὲν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαίων ἡμῶν, ἂς κάμνωμεν τὴν Ἑλλάδα μεγάλην, ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ τὴν Β. Ἤπειρον καὶ Ρωμυλίαν θὰ ἐξικνῆται μέχρι τῆς μεγαλονήσου καὶ μαρτυρικῆς σήμερον Κύπρου.

Τὸ τετράστιχον τοῦ ποιητοῦ Ἀθάνα ἂς εἶναι δι' ἡμᾶς ὁ φωτεινὸς ἥλιος τῶν δικαίων αἰτημάτων ἡμῶν, ὡς Ἑλλήνων :

«Μὲ τὸ ἀστραφτερό σου ὁπλίσου δίκηο,
χτύπησε τὴ βία θαρρετή,
κάλλιο νἄχης θάνατο ἀντρίκειο
παρὰ νὰ ζῇς δίχως ἀρετή».

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

.....

.....

Τότε;... Γιατὶ λοιπὸν ζοῦν;... Γιὰ ποιὸ σκοπό;... Γιὰ ποιὸ ἰδανικό;...

...Μά, τὴν ἴδια νύκτα, αὐτὴν τὴν ὥρα, στὸ Καρριὲρ ἢ ἀλλοῦ, ἄλλα παιδιὰ συζητοῦν εὔθυμα στὰ ζεστὰ παραπήγματά τους... Δὲν ἔχουν βέβαια ξεχωριστὰ καθένα τους δικό τους σπίτι, ὅμως ἔχει ἡ Ὁμάδα ἕνα γιὰ ὅλους... Κι' αὐτὸ τὰ κάνει εὐτυχισμένα...

...Τὴν ἴδια ἐτούτη νύκτα ὁ κύριος Προβὶνς πηγαινοέρχεται μέσα στὸ γραφεῖο του σκεφτικός... ὁ κύριος Λαμὺ βγάζει γιὰ μία στιγμὴ τὰ γυαλιά του γιὰ νὰ ξεκουράσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν φακέλλων... Ὅλοι οἱ κύριοι Προβίνς, ὅλοι οἱ κύριοι Λαμὺ τοῦ κόσμου, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν στὰ παιδιὰ καὶ τ' ἀγαποῦν σὰν δικά τους, ἀγρυπνοῦν... Καὶ ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ ἐπίσης στέκει ἄγρυπνη, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὶ νὰ κάνῃ. Ἔκλεισε τὸ βιβλίο της, ἔσβυσε τὸ ραδιόφωνό της, τακτοποίησε τὰ γράμματά της... Καὶ τώρα δὲν ἔχει διάθεση γιὰ τίποτα... Δὲν μπορεῖ οὔτε καὶ νὰ προσευχηθῇ... Ἡ σκέψη της ἀνήσυχη πετᾷ κοντὰ σ' ἕνα μικρό, ξανθὸ ἀγόρι, ὄρθιο σ' ἕνα καταφύγιο...

Ναί...Συλλογίζεται τὸν Μάρκ...

Καὶ ξαφνικὰ τρέμει... Εἶναι ἡ στιγμὴ τῆς νύχτας ποὺ τὸ ἑτοιμοθάνατο φθινόπωρο ἁπλώνει πιὰ τὸ κοκκαλιασμένο χέρι του πρὸς τὸν χειμώνα... Κι' ἕνα ρίγος διαπερνᾷ τὴ φύση ὅλη...

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ σηκώνεται, βγαίνει ἀπ' τὸ δωμάτιό της, διευθύνεται πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ Μάρκ, παίρνει ἀπ' ἐκεῖ τὰ ροῦχά του καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴ σκάλα... Στὸ διάβα της πολλὰ παιδιὰ σηκώνονται τρομαγμένα...

«...Τί;... Τὶ συμβαίνει;...».

Τὰ ξανακοιμίζει χωρὶς νὰ πῇ λέξη...

Ὁδηγεῖ μὲ καλωσύνη καὶ πάλι τὸν Βελοῦδο στὸ κρεβάτι του, γιατὶ περπατᾷ κοιμισμένος καὶ γελᾷ... (Ἴσως νὰ ὀνειρεύεται τὴν Ὀντέτ!). Πάρα κάτω ὁ Ὀλάφ, ἀπ' τὸ κρεβάτι του, τὴν παρακολουθεῖ μὲ μισόκλειστα μάτια... Μόλις ξύπνησε καὶ τρομαγμένος βλέπει ὅτι ἔχει βρέξει τὰ σκεπάσματά του... Τρέμει ἀπ' τὸ κρῦο, ἀπ' τὴν ντροπὴ καὶ τὸ φόβο... Κουλουριάζεται ὅπως ὁ σκύλος πάνω στὸ λερωμένο κρυῶνα του... Δὲν προσπαθεῖ νὰ ξανακοιμηθῇ... Δὲν ἔχει ὄρεξη νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀγαπημένο του ὄνειρο...

Φοβᾶται... Νοιώθει σὰν νικημένος... Νοιώθει τόση ταπείνωση!!! Στὸ μεταξὺ ἡ Φρασουὰζ ἀπομακρύνεται κατεβαίνοντας τὴ σκάλλα... Φτάνει στὸ καταφύγιο, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βλέπει τὸν Μάρκ ὄρθιο στὴν ἴδια θέση, σὰν ἄγαλμα πείσματος.

Στὸ στόμα της φτάνουν λόγια καλωσύνης:

«...Κρυώνεις... Σκεπάσου μικρέ μου!!!...».

Γυρίζει ὁ Μὰρκ ξαφνιασμένος...

«...Τί;...» ρωτᾶ μὲ βραχνιασμένη φωνὴ «... εἶναι ἀλήθεια; Δὲν κοιμώσαστε λοιπόν; Κι' αὐτὸ γιὰ χάρη μου;...».

—«Μά... στὸ εἶπα, Μάρκ...Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἀφοῦ δὲν κοιμᾶσαι κι' ἐσύ...».

Ὁ Μὰρκ τινάζεται, βγάζοντας ἕνα ἄναρθρο ἐπιφώνημα, καὶ ὁρμᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ καταφύγιο...

Ἀνεβαίνει ἀναστενάζοντας τὴ σκάλλα, διασχίζει τὸν κοιτῶνα, ξεστρώνει τὸ κρεβάτι του μὲ ἄτακτες κινήσεις καὶ τρυπώνει κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω... Δαγκώνει τὴν κουβέρτα γιὰ νὰ κρατηθῇ, νὰ μὴν ξεφωνήσῃ, νὰ μὴν κλάψῃ... Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει... Καὶ ξεσπᾶ σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα...

Κι' ὅταν, λίγο ὕστερα, ἔρχεται ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ νὰ τοῦ χαϊδέψῃ τὸ αὐτί, σὰν δεῖγμα συμμαχίας, δὲν βλέπει παρὰ ἕνα βουνὸ ἀπὸ ξανθὰ μαλλιά, κι' ἀκούει, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς, τὴν τσακισμένη φωνή του νὰ ψιθυρίζῃ:

«...Μὲ κατακτήσατε... Μὲ κατακτήσατε!... Μὲ κατακτήσατε Ἀρχηγέ... Ἀλήθεια σᾶς λέω... Μὲ κατακτήσατε!!!...».

.....

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ ΜΑΣ

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε πολὺ ἀργά... Χλωμός, σὰν ἄρρωστος στὴν ἀνάρρωση, καὶ περήφανος, σὰν παραμυθένιος Βασιλιᾶς, ἔκανε τὸν γῦρο τῆς Ἐπικρατείας του ἀγνώριστος...

Ὁ Ὀκτώβριος εἶχε περάσει ἀπὸ ἐδῶ, καὶ σὰν αἰχμάλωτοι μὲ πυρρόχρωμα κουρέλια τὰ δέντρα, γυμνωμένα ἀπ' τὰ φύλλα τους, μαστιγωμένα ἀπ' τὴν βροχή, δαρμένα ἀπ' τὸν ἄνεμο, περίμεναν τὰ πάθη τοῦ Νοεμβρίου...

Τὰ πουλιὰ εἶχαν φύγει ἢ σώπαιναν...

Μερικὰ φύλλα ἔτρεμαν ἀπ' τὸν ἀγέρα, σὰν ὑπολείμματα σοβαντίσματος στοὺς τοίχους ἑνὸς καμμένου σπιτιοῦ...

Τὰ ἄλλα φύλλα, τὰ πεσμένα πάνω στὴν βρεγμένη γῆ, δὲν ἔτριζαν πιὰ κάτω ἀπ' τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων...

Ὁλόγυρα ἡ φύση ἦταν ἀποκαμωμένη... Τὴν εἶχε χρυσώσει ἡ Ἄνοιξη, ὕστερα τὴν ἔψησε τὸ καλοκαίρι, μετὰ τὸ φθινόπωρο τὴν ξεγύμνωσε καὶ τώρα ὁ χειμώνας πέφτει ἐπάνω της γιὰ νὰ τὴν κουρελιάσῃ, καθὼς ὁ ἥλιος ἀποτραβιέται στὸ βάθος τοῦ λερωμένου Οὐρανοῦ, ρίχνοντας στὸ χῶμα τὶς χλωμὲς σκιὲς τῶν γυμνῶν δένδρων...

Μιὰ ὕστερη ἡλιαχτίδα διέσχισε τὸ τζάμι τῆς Αἰθούσης Διδασκαλίας καὶ ἦρθε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸν καθρέφτη τῆς τσέπης τοῦ Ντογκανό, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ τὴν αἰχμαλωτίσῃ... Σχηματίστηκεν ἔτσι μιὰ κηλίδα φωτὸς ποὺ κουνιόταν 'δῶ κι' ἐκεῖ πάνω στὸν μαυροπίνακα, ὅπου ὁ δάσκαλος ἔγραφε μὲ τὴν κιμωλία...

Δὲν εἶπε τίποτα, μὰ ἀπ' τὴν κίνηση τῶν φαρδειῶν ὤμων του, κατάλαβαν τὰ παιδιὰ ὅτι γελοῦσε...

Ξαφνικὰ ὅμως γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν... Ἡ ἡλιαχτίδα παιχνίδισε πάνω στὸ ἰνδιάνικο πρόσωπό του, φωτίζοντας τόνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ μαῦρα ἴσα μαλλιά του πρῶτα, τὰ μάγουλά του ὕστερα, τὰ διπλωμένα μάτια του μετὰ καὶ τέλος τὴν μύτη του ποὺ ἔμοιαζε μὲ ράμφος ἀετοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ὅλο τὸ τερνεραὶ τὸν φώναζε : Τομαβάκ...

«...Ντογκανά...» φώναξε «...ἔλα λοιπὸν νὰ ἐξηγήσῃς τὸ σύστημά σου στὸν πίνακα!!!».

Ὁ Ντογκανὰ σηκώθηκε φοβισμένος καὶ μὲ ἀργὰ βήματα διέσχισε τὴν τάξη... τόσο ἀργὰ καὶ ἄνετα ὥστε νόμιζες ὅτι περπατοῦσε μὲ τὶς κάλτσες...

Καθὼς περνοῦσε ἀνάμεσα στὰ θρανία ἀκουγότανε νὰ κτυποῦν μέσα στὴν τσέπη του ὁ καθρέπτης καὶ ἡ φυσαρμόνικά του...

Σὰν ἔφτασε μπροστὰ στὸν πίνακα ἔβγαλε τὸν καθρέπτη, ξαναασχμαλώτισε τὴν ἡλιακτίδα καὶ ἐξήγησε τὴν ἀντανάκλαση τοῦ ἥλιου μὲ γωνίες, ἀκτῖνες καὶ διακεκομμένες γραμμές, γράφοντας συγχρόνως στὸν πίνακα μὲ κιμωλίες διαφόρων χρωμάτων...

—«Βλέπεις Ντογκανὰ» παρετήρησε ὁ δάσκαλος ὅταν τὸ παιδὶ σταμάτησε «ἂν δὲν εἶχες κάνει ἡλιθιότητες δὲν θὰ εἴχαμε μάθει ὅλα αὐτά... Σ' εὐχαριστῶ πολύ... Κάθισε Τώρα...».

Τὸ ἀγόρι κατακόκκινο ξαναγύρισε στὸ θρανίο του, ἐνῷ ὁ «Τομαβὰκ» τὸν κύτταζε χαμογελῶντας μὲ σοβαρότητα...

Αὐτὸς ἦταν ὁ δικός του τρόπος μαθήματος καὶ ἐπιπλήξεως, καὶ οἱ μαθηταί του λάτρευαν τὸν παράξενο αὐτὸν δάσκαλο, ὁ ὁποῖος ἔμοιαζε μὲ ἀρχηγὸ Ἐρυθροδέρμων Σιοῦ...

«...Καὶ τώρα μιὰ ὑπαγόρευση...» εἶπεν ὁ δάσκαλος «πᾶρτε ὅλοι τὸ τετράδιό σας τῶν Γαλλικῶν... Μά, δὲν μοῦ λὲς Σελεστὲν δὲν κοιμήθηκες ἀπόψε;...».

Ὁ Σελεστέν, ποὺ τὸν φώναζαν «αἰχμάλωτο ἀερόστατο» μετακίνησε μὲ κόπο τὸ χοντρό του κεφάλι ἀπ' τὸ ἕνα χέρι στὸ ἄλλο καὶ ἀπάντησε μὲ τὴν διαπεραστικὴ φωνή του :

«Μάλιστα, κύριε, κοιμήθηκα... Καὶ μάλιστα κοιμήθηκα μακαρίως...».

Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια... ἀλλὰ ὁ Σελεστὲν τοὺς περιφρονεῖ καὶ ξαναβυθίζεται πάλιστὸν ὕπνο, ἐνῷ ὁ δάσκαλος συνεχίζει :

—«Ὑπαγορεύω... Προσέξατε... Ἀρχίζουμε... «Τὰ πουλιὰ τῶν δασῶν μας» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ μαθήματος... Γράφετε λοιπόν... «Τὰ πουλιὰ τῶν δασῶν μας...» γράψατε;... ὡραῖα!.. «Εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ζωηρά». Τελεία. «Τρυφερὰ καὶ ἄγρια» κόμμα «ὁριστικὰ καὶ ἐν τούτοις πιστὰ» κόμμα, «ἱκανά»... Γιὰ ποιὰ μιλᾶμε τώρα Ἀλὲν Ρομπέρ; Ποιὰ εἶναι ἱκανά;...».

—«Μά... τά... τὰ πουλιὰ τῶν δασῶν μας, κύριε...».

—«Ἔχει καλῶς... Εἶναι λοιπὸν «ἱκανά». Σὲ ποιὸν ἀριθμὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπίθετο, φορτὼ Μάρκ;...».

—«Στὸν πληθυντικό, κύριε...».

—«Σύμφωνοι... Συνεχίζω τώρα... Γράφτε... Ἕτοιμοι; Λοιπόν: «ἱκανὰ ν' ἀφοσιώνωνται στοὺς συντρόφους τους...». Ἔχουν φυσικὰ πολλοὺς συντρόφους... Ἔτσι δὲν εἶναι; Πάρα κάτω τώρα... «ὅπως καὶ νὰ φέρωνται μὲ πολλὴ σκληρότητα πρὸς τοὺς ἐχθρούς τους» κόμμα. Προσέξετε πῶς θὰ χωρίσετε τὴ λέξη : «ἐχ-θρούς»... Πάει καλά. Προχωροῦμε «Τὰ πουλιὰ τῶν δασῶν μας»...

—Τάκ!... Τάκ!... Τάκ!...

Κάτι ἀκούγεται νὰ κτυπᾷ τὸ τζάμι καὶ εἴκοσι κεφάλια γυρίζουν μαζὶ πρῶτα πρὸς τὸ παράθυρο κι' ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὴν ψευδαίσθηση ὅτι θὰ δοῦν ἐκεῖ ἕνα πουλὶ τῶν δασῶν νὰ κτυπᾷ μὲ τὸ ράμφος του τὸ τζάμι... Ὅμως ἀπογοητεύονται... Γιατὶ βλέπουν ἐκεῖ τὸν Μπουφαλλὸ μὲ τὸ γυμνὸ μέτωπό του, τὴν σπασμένη μύτη του, τὰ χρυσᾶ του δόντια, ποὺ κτυπᾷ τὸ τζάμι μὲ διπλωμένο τὸ μεσαῖο δάκτυλο...

—«Μιὰ στιγμὴ παιδιὰ» λέει ὁ δάσκαλος καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν Μπουφαλλό...

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελαν τὰ παιδιά... Ἀφήνουν τὴν πέννα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὀλάφ, ποὺ λερώνει μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσα του, σὰν νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἡ πικρὴ γεῦσις τῆς μελάνης...

Καθένας ρίχνεται στὴν ἀγαπημένη του ἀσχολία...

(Συνεχίζεται)

Τὰ καινούργια παπούτσια

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου, κ. Δ. ΣΧΟΙΝΗ

Ἦταν πρωΐ ἀκόμη, γύρω στὶς 9 καὶ τὰ μαγαζιὰ δὲν εἶχαν μεγάλη κίνηση. Σχεδὸν καθόλου.

Τὴν ὥρα αὐτή, ἕνας καλοντυμένος νεαρός, μέχρι 22 ἐτῶν, σταμάτησε γιὰ λίγο μπρὸς ἀπ' ἕνα ὑποδηματοποιεῖο, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν παράξενη ρεκλάμα ποὺ εἶχε στὴ βιτρίνα του ὁ παπουτσής.

«Ὅποιος φοράει τὰ παπούτσια μου, φοράει παληὰ παπούτσια».

Παράξενη ρεκλάμα στ' ἀλήθεια!!!

Καὶ ὁ νεαρὸς μπῆκε στὸ μαγαζί. Ρώτησε τὸν ὑποδηματοποιό, ἕνα παχουλὸ καὶ πρόσχαρο μεσόκοπο.

—Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ παράξενη διαφήμιση, κύριε;

«Καὶ μοῦ τὸ ζητᾶτε; ἔκανε ἔκπληκτος ὁ ὑποδηματοποιός. Εἶναι ἀλήθεια, » συνέχισε, ὅτι μὲ τὰ μεταχειρισμένα παπούτσια, περπατᾷ κανεὶς πολὺ καλλίτερα » παρὰ μὲ τὰ καινούργια. Ἔτσι δὲν εἶναι; Δὲν ἔχετε ἀντιληφθῆ ποτὲ τὴ σπουδὴ καὶ » τὴν ἀνησυχία τῶν μελλονύμφων ποὺ ὁδηγοῦνται στὴν Ἐκκλησία καὶ τῶν καλεσμέ- » νων ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν;Ὅλοι νομίζουν πὼς εἶναι ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Μὰ δὲν εἶναι » αὐτό. Ἡ αἰτία βρίσκεται στὰ παπούτσια, ποὺ ἄλλοι περισσότερο, ἄλλοι λιγώτερο, » ὅλοι ἔχουν καινούργια καὶ τοὺς στενεύουν. Ἀλλ' ὅμως, ὅποιος φοράει τὰ δικά μου » παπούτσια, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πιστεύει ὅτι τὰ φοράει ἀπὸ μῆνες».

—Μοῦ ἐγγυᾶσθε ὅτι θὰ μπορῶ λοιπὸν νὰ περπατῶ γρήγορα δίχως νὰ ὑποφέρω;

—Μὰ θὰ μπορεῖτε νὰ τρέχετε ἀγαπητὲ κύριε!!!

Ὁ πελάτης πείσθηκε ἔπειτα ἀπ' αὐτά. Διάλεξε ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀκριβά. Τὰ φόρεσε καὶ πῆγε νὰ τὰ θαυμάσῃ μπρὸς στὸν καθρέφτη, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴν εἴσοδο.

—Ἔχετε δίκηο—εἶπε—δὲν τὰ αἰσθάνομαι καθόλου. Πόσα θέλετε;

—Γιὰ σᾶς κύριέ μου, τριακόσιες δραχμές.

Ὁ νεαρός, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πορτοφόλι. Μὰ δὲν ἀποτέλειωσε τὴν χειρονομία του, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή, στὸ κατάστημα μπῆκε ἕνας ἄγνωστος καὶ κατάφερε ἕνα χαστούκι, ὄχι καὶ τόσο δυνατό, στὸν πελάτη, φωνάζοντας:

«Ἐπὶ τέλους, σὲ βρῆκα παληάνθρωπε». Καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.

Ὁ νεαρός, συνῆθε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ φώναξε πρὸς τὸ μέρος του γεμᾶτος ἀγανάκτηση.

—Ἄνανδρε, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτό! Πέταξε στὸν ὑποδηματοποιὸ ἕνα «θὰ γυρίσω ἀμέσως» καὶ ἄρχισε νὰ καταδιώκῃ τὸν ὑβριστή.

Ὁ ὑποδηματοποιός, ὁ παχουλὸς καὶ πρόσχαρος μεσόκοπος, βγῆκε στὴν πόρτα τρίβοντας τὰ χέρια του καὶ φώναξε προστατευτικὰ στὸν πελάτη του ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέχῃ.

—Μὲ τὰ παπούτσια μου ποὺ φορᾶτε, θὰ τὸν προφθάσετε.

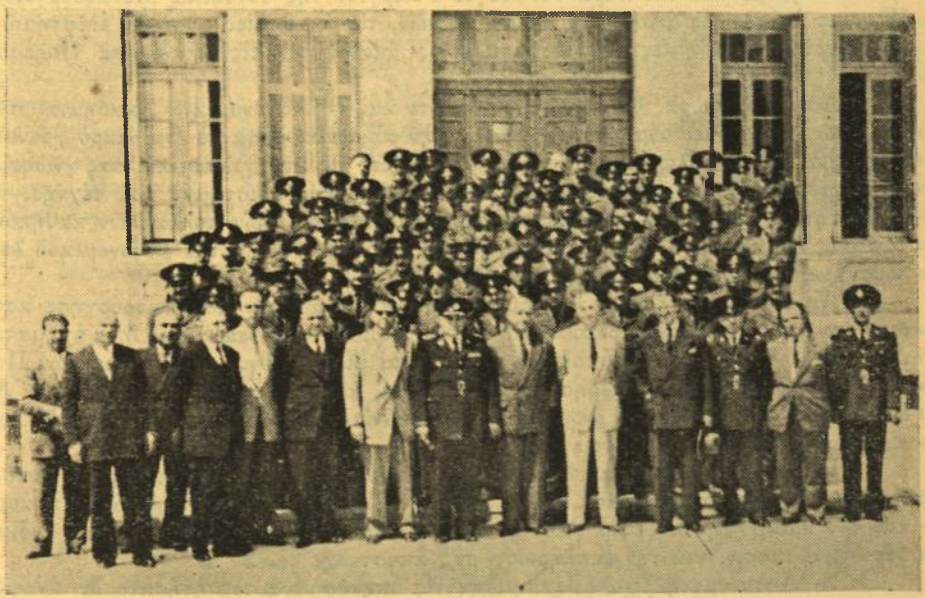
Πράγματι, ὁ νεαρὸς πρόφτασε τὸν φίλο του στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Καὶ ἐξαφανίστηκαν γρήγορα γελῶντας. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ ὑποδηματοποιός, μὲ τὴν παράξενη ρεκλάμα, περιμένει ἀκόμη τὸ νεαρὸ νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ καινούργια παπούτσια καὶ νὰ πάρῃ τὰ δικά του τὰ παληά.

Δ. ΣΧΟΙΝΗΣ

ΛΗΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΗΜ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὴν 11ην ὥραν τῆς 26-4-57 στὴν μεγάλη Αἴθουσα τῆς Σχολῆς ἔλαβε χώραν τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Τμήματος Δημοσίας Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ὁποίων εἴχαμε γράψει σὲ προηγούμενον τεῦχος. Τὰ μαθήματα τοῦ Εἰδικοῦ αὐτοῦ Τμήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξεπαιδεύθησαν 50 περίπου ἀστυνομικοί, ἐδίδαξαν καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ ἀξιωματικοί. Ἰδιαιτέρως ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἡ συμβολή, εἰς τὴν μετεκπαίδευσιν τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ κ. Τζὶμ Λιούϊς, μέλους τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὸ μεγαλύτερον βάρος τῆς διδασκαλίας. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ κ. Λιούϊς ἐδίδασκεν διὰ διερμηνέως, κατώρθωσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς προσδοκίας ὅλων, λόγῳ τῆς βαθείας γνώσεώς του περὶ τὰ θέματα τῆς Τροχαίας καὶ τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων.

Γιὰ ὅλη τὴν ὕλη ἡ ὁποία ἐδιδάχθη γύρω ἀπὸ τὰ παραπάνω θέματα ἐπηκολούθησαν καὶ πρακτικὲς ἀσκήσεις. Ἐκτὸς τοῦ μαθήματος, σχετικῶς μὲ τὶς ἐνέργειες ἐπὶ τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων καὶ τῆς κυκλοφορίας γενικώτερον (παροχὴ βοηθείας εἰς παθόντας—συλλογὴ πληροφοριῶν ἐκ μαρτύρων—ἀποκατάστασις κυκλοφορίας—σύνταξις σχεδιαγράμματος κλπ.), οἱ μετεκπαιδευθέντες ἐδιδάχθησαν καὶ ἄλλα μαθήματα συναφῆ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν αὔριον θ' ἀναλάβουν.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Κόκκινος μετὰ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ κ. Ν. Νέρη, τοῦ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, τῶν μελῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ.κ. Θ. Μπράουν, Τ. Λιούϊς καὶ Π. Ἄλλες, τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν κ. κ. Ν. Σπυροπούλου καὶ Π. Συνοδινοῦ, ὡς καὶ τῶν παρακολουθησάντων τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς ἀστυνομικῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων, ὡμίλησεν πρὸς

τοὺς προσκεκλημένους καὶ τοὺς μαθητὰς ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Κύριοι

«Ἡ περίοδος τῆς μετεκπαιδεύσεώς σας ἔληξεν.

«Σήμερα ἤλθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε ὅλους τοὺς κ.κ. καθηγητάς σας, » ποὺ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ προθυμία προσέφεραν τὶς ὑπηρεσίες των, στὴν Α΄ σειρὰ » τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀκαδημίας.

«Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης.

«Σεῖς ἀποτελεῖτε ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων » τὴν Α΄ σειρὰ φοιτητῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀκαδημίας.

» Καὶ ἂς μὴ σᾶς φανῇ ὁ τίτλος «Ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία» πομ- » πώδης ἢ ἀδόκιμος. Εἶναι τίτλος καθαρὰ Ἑλληνικός, ποὺ σημαίνει τὸν τόπο, καὶ » κατὰ συνεκδοχὴν τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα συνέρχονται γιὰ νὰ μελετή- » σουν καὶ συζητήσουν πάνω σὲ διάφορα θέματα, ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν.

«Ἔτσι ἔχουμε τὶς Πλατωνικὲς Ἀκαδημίες (φιλοσοφικὲς δηλαδὴ ἀκαδημίες) » καὶ ὅλοι ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζετε τὴν περίφημη Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος, ποὺ τὰ » ἐρείπιά της βρίσκονται παρὰ τὸν Ἅγιο Γεώργιον τῆς συνοικίας Μεταξουργείου. » Ἔχουμε ἐπίσης τὶς ἀκαδημίες καλῶν τεχνῶν, τὶς ἀκαδημίες φυσικῶν ἐπιστημῶν, » τὶς ἰατρικὲς ἀκαδημίες, τὶς στρατιωτικὲς ἀκαδημίες, τὶς ἀκαδημίες Πολέμου » κ.λ.π.

«Ἀσφαλῶς τώρα, θὰ ἔχετε πεισθῆ ὅτι καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία, ποὺ » γιὰ πρώτη φορὰ λειτούργησε σᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία, μέσα σὲ ἕνα μικρὸ χρονικὸ » διάστημα, τῶν 5 μόλις ἑβδομάδων, νὰ πλουτίσετε τὶς ἐπαγγελματικές σας γνώσεις, » νὰ ἐνημερωθῆτε ἐπὶ τῶν ἐξελίξεων τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης, νὰ » καταστῆτε μ' ἕνα λόγο ἱκανώτεροι κατὰ τὴν ἐνάσκησι τῶν πολλαπλῶν καθηκόν- » των σας καὶ τέλος νὰ θερμάνετε τὴν πίστη σας στὰ ἰδανικὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ λει- » τουργήματος, τὸ ὁποῖον ἐπαξίως ἀσκεῖτε.

«Ἂς εὐχηθοῦμε ὅπως, ἡ ἀστυνομικὴ αὐτὴ ἀκαδημία ποὺ λειτούργησε κατ' » ἀνάγκην γιὰ νὰ σᾶς προπαρασκευάσῃ στὸ νὰ χειρισθῆτε τὰ νέα αὐτοκίνητα ὀχήματα, » Δημοσίας Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα τὸ εὐγενὲς καὶ φίλον Ἔθνος τῶν Ἡνωμένων Πο- » λιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐδώρησε στὴν Ἑλλάδα, καταστῇ μόνιμος θεσμὸς τοῦ Ἀ- » στυνομικοῦ Σώματος, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς κοινωνίας τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων » καὶ τῶν κατ' ἰδίαν μελῶν του.

«Ἰδιαίτεραι εὐχαριστίαι ἀνήκουν εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυ- » νομικῆς Ἀποστολῆς καὶ κατὰ πρῶτο λόγο στὸν Ἀρχηγὸ ταύτης κ. Θεόδ. Μπράουν » καὶ τὸν καθηγητὴν κ. Τζὶμ Λιούϊς, οἱ ὁποῖοι ἠργάσθησαν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδια- » φέρον καὶ πίστιν, γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς των.

«Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολή, ἐκτιμῶσα τὶς ὑπηρεσίες αὐτὲς ἠτήσατο δι' ἀναφο- » ρᾶς της, ὅπως ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ μετάλλιον Ἀστυνομικῆς Ἀξίας, εἰς ἀνά- » μνησιν καὶ ἐπιβράβευσιν τῶν ὑπηρεσιῶν των πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ » τὴν Δημοσίαν Ἀσφάλειαν τῆς Χώρας.

«Εἶναι πεποίθησις πλέον ὅλων ὅτι ἡ Ἀστυνομικὴ αὐτὴ Ἀκαδημία θὰ ἀπο- » δώσῃ ἐξαιρέτους καρποὺς καὶ τοῦτο θ' ἀποδειχθῇ ὅταν, μετ' ὀλίγον χρόνον, ἀνα- » λάβητε ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας στὰ νέα μηχανοκίνητα μέσα καὶ μὲ τὸ νέο συγχρονι- » σμένο ἐπιστημονικὸ σύστημα ποὺ ἐδιδάχθητε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Τζὶμ Λιούϊς.

«Ἤδη σᾶς προπέμπουμε μὲ χαρὰ καὶ εὐχόμεθα εἰς ὅλους σας καλὴ ἐπιτυχία»

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν του ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης ἐπέδωκεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη εἰδικὰ ἀναμνηστικὰ τῆς Σχολῆς, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχεν τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν νὰ φιλοτεχνήσῃ. Τὰ ἀναμνηστικὰ

αὐτὰ τῆς Σχολῆς φέρουν τὸ Σῆμα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐπάργυρον, τοποθετημένον ἐντὸς βελουδίνου κυτίου μπλὲ χρώματος. Ὁ κ. Διοικητὴς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀναμνηστικῶν αὐτῶν τῆς Σχολῆς, ἐπληροφόρησεν τοὺς παρευρισκομένους ὅτι ἔχει ἤδη προτείνει ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ ὅπως ἀπονεμηθοῦν εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀποστολῆς Μετάλλια «**Ἀστυνομικῆς Ἀξίας**» διὰ τὰς προσφερθείσας ὑπὸ τούτων ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, τὰ ὁποῖα Μετάλλια καὶ θὰ ἐπιδοθοῦν ἐν καιρῷ εἰς εἰδικὴν τελετήν.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Θ. Μπράουν, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ηὐχαρίστησεν τὸν κ. Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τὸν κ. Διοικητὴν τῶν Σχολῶν, διὰ τὴν προσγενομένην εἰς τὰ μέλη τῆς Ἀποστολῆς τιμητικὴν διάκρισιν, ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς μαθητάς, πρὸς τοὺς ὁποίους ὑπέμνησεν τὴν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνουν εἰς τὴν νεοϊδρυθεῖσαν ὑπηρεσίαν. Περαίνων ὁ κ. Μπράουν τὸν λόγον του εἶπεν ὅτι: «ἀπὸ τὴν ἀρίστην συμπεριφοράν σας καὶ τὴν ἀπόδοσίν σας » θὰ κριθῇ τὸ μέλλον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς. Τώρα δὲ στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ ἀφοσιω- » θῆτε ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς αὐτήν, διότι, ἂς μὴ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶναι » τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, ἡ ἐπιτυχία δὲ ἡ δική σας θὰ εἶναι καὶ δική μας ἐπιτυχία εἰς » τὸν τομέα αὐτόν».

Κατὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικόλαος Κόκκινος, τὰ μέλη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς κ.κ. Θεόδωρος Μπράουν, Τζὶμ Λιούϊς καὶ Π. Ἄλλες, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Νικόλαος Νέρης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α΄ κ.κ. Σπυρόπουλος Νικόλαος καὶ Συνοδινὸς Παναγιώτης, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Λυκούσης Παναγιώτης, Μανδρούκας Χρῆστος, Γαλανόπουλος Θεράπων, Γιαννόπουλος Βασίλειος, Σκλαβοῦνος Ἰωάννης, Μπακῆς Κωνσταντῖνος, Γιαννούλης Κωνσταντῖνος καὶ ἅπαντες οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἐπηκολούθησε μικρὰ δεξίωσις.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: 'Αρβανίτης Κωνσταντῖνος, Τζινιέρης Χρῆστος, Χατζηχρῆστος Νικόλαος, Καρωνιάτης 'Ιωάννης, Κοφινάκος Δῆμος καὶ Καδὰς 'Ιωάννης.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Φαράζογλου Θεόδωρος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας οἱ ἀστυφύλακες: Καταβάτης Δαναγιώτης, Κρόκος Γεώργιος καὶ Χοῦνος Γεώργιος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Παλάτης Παναγιώτης.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' τάξεως, κατ' ἀρχαιότητα, ὁ 'Αστυνόμος Α' τάξεως κ. Κουκουλαδάκης 'Αντώνιος.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως οἱ κάτωθι 'Αστυνόμοι Β' τάξεως:

α) Κατ' ἐκλογὴν κ. Στόκας Κωνσταντῖνος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα κ. Δρυλλεράκης 'Εμμανουήλ.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως οἱ κάτωθι 'Υπαστυνόμοι Α' τάξεως:

α) Κατ' ἐκλογὴν κ. Σκουληκάρης Γεώργιος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα κ. Νοδαράκης Κλέαρχος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Κορωνάκον Διονύσιον, διότι ὡς Διοικητὴς τῆς 'Υποδ/νσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας Πειραιῶς κατηύθυνε μετὰ δεξιότητος τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν ἀσχοληθέντων μὲ τὴν ἀνακάλυψιν δικτύου παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ γενικῶς διὰ τῶν ὁδηγιῶν του περὶ τὸν χειρισμὸν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τῶν ὑπευθύνων τοῦ δικτύου μετὰ τῶν κυριωτέρων στελεχῶν του. 'Ωσαύτως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Ταβουλάρην Νικόλαον καὶ τοὺς 'Αστυνόμους κ.κ. Κατσάρην Κωνσταντῖνον καὶ Μπαρδόπουλον Δημήτριον, διότι ἐργασθέντες μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον, προθυμίαν, ἐνδιαφέρον καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑπ' ὄψιν ὑποθέσεως, ἤτοι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν δικτύου παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ σύλληψιν τῶν ὑπευθύνων τοῦ δικτύου. 'Επίσης διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 'Αστυνόμον Β' κ. Παπαναστασίου Νικόλαον, 'Ανθυπαστυνόμον κ. Καλονάρον Παναγιώτην, 'Αρχιφύλακας: Μποῦτον Σωτήριον καὶ Στεφανῆν Παναγιώτην καὶ 'Αστυφύλακας: 'Ανδριτσόπουλον Γεώργιον, 'Αγγελόπουλον Παναγιώτην, Γιαννόπουλον Γεώργιον, Κορκότζελον 'Ηλίαν, Κοτίνην Νικόλαον, Κυριακάκην Θεόδωρον, Λεμπέσην Γεώργιον, Μουκάκον Βασίλειον, Μαρκαντώνην 'Αντώνιον, Μαρκάκην

Δημήτριον, Παπαδημητρίου Φίλιππον, Φαρσάρην Ἐλευθέριον, Φωτεινὸν Ἀνδρέαν, Χριστοδουλόπουλον Φώτιον καὶ Ἀγγελόπουλον Βασίλειον.

***

ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

—Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπενεμήθησαν παράσημα εἰς τοὺς κάτωθι ἀξιωματικούς:

Α'. Ὁ Χρυσοῦς Σταυρὸς τοῦ Β' Τάγματος τοῦ Φοίνικος.

Εἰς τοὺς Ὑγειονομικοὺς Ἀξ/κοὺς Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Κλεπετσάνην Δημήτριον Ἀνδρεόπουλον Ἀνάργυρον καὶ Κουτσούρην Γεώργιον, Ἀστυκτηνίατρον κ. Κοφίναν Ἠλίαν, Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Καργιοπούλην Παναγιώτην, Δρυλλεράκην Ἐμμανουὴλ καὶ Ἀστυνόμους Β' κ.κ. Ἀνδρώνην Δημήτριον, Κάκον Σπυρίδωνα, Ἰατρόπουλον Ἠλίαν, Σέτταν Γεώργιον, Παπακώσταν Κινσταντῖνον, Σταματόπουλον Ἀλκιβιάδην, Σηφάκην Πέτρον, Ἀνδρεόπουλον Ἄγγελον, Καρανάσον Βασίλειον, Δημητρίου Ἀθανάσιον, Ἀλεξανδρῆν Γεώργιον, Σακελλαρόπουλον Δημήτριον, Πουρναρόπουλον Ἰωάννην, Ἀνδρινόπουλον Ἀναστάσιον, Σισμάνην Ἀθανάσιον, Ἀρβανίτην Βασίλειον, Λυμπέρην Γεώργιον, Σταθόπουλον Κωνσταντῖνον, Μπούραν Ἠλίαν καὶ Διακουμῆν Ἠλίαν.

Β'. Ὁ Χρυσοῦς Σταυρὸς τοῦ Β' Τάγματος τοῦ Γεωργίου.

Εἰς τοὺς Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Κεφαλᾶν Ἰωάννην, Ἀνδρεόπουλον Κωνσταντῖνον, Παπαγιάννην Γεώργιον, Καφαράκην Ἀθανάσιον, Βούλγαρην Μιχαήλ, Βαλσαμίδην Βασίλειον, Μπογιατζόπουλον Εὐθύμιον, Χρυσανθόπουλον Ἀνδρέαν, Ἀναστασόπουλον Γεώργιον, Κανέλλον Γεώργιον, Τουζένην Κωνσταντῖνον, Διαβάτην Εὐάγγελον, Βασιλόπουλον Χαρίλαον, Γάτσην Ἰωάννην, Γιαννόπουλον Δημήτριον, Δουβάραν Δημήτριον, Ἀνδρεόπουλον Ἠλίαν, Λυμπερόπουλον Παναγιώτην, Μόρον Δημήτριον, Γιαννόπουλον Ἀνδρέαν, Χανδρινὸν Δημοσθένην, Ζέρβαν Νικόλαον, Γεωργίου Στέργιον, Παναγούλιαν Γεώργιον, Τσάδαρην Δημήτριον, Μπιτούνην Νικόλαον, Σπυριούνην Κυριάκον, Ἀναγνωστόπουλον Παναγιώτην, Μουστακούνην Κωνσταντῖνον. Ὑγειονομικοὺς ἀξιωματικοὺς Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Γριτσόπουλον Γεώργιον, Κιούπην Νικόλαον, Λάϊον Κυριαζῆν, Ἀστυκτηνιάτρους Ἀστυνόμους Α' κ.κ. Δουμένην Χρῆστον, Δασκαλόπουλον Γεώργιον καὶ Δημοτάκην Ἰωάννην, Τμηματάρχας Α' κ.κ. Τσιρῖκον Ἀναστάσιον καὶ Δημητριάδην Φωκίωνα καὶ Ἀστυνόμους Β' κ.κ. Ρηγόπουλον Κανέλλον, Θᾶνον Παναγιώτην, Μπούραν Παῦλον καὶ Στόκαν Κωνσταντῖνον.

***

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 6257 Φ. 251/1 καὶ 6255 Φ. 250/1 ἀπὸ 1 Μαΐου διαταγῶν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων προεκηρύχθησαν εἰσιτήριοι ἐξετάσεις διὰ 60 δοκίμους τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως καὶ 120 δοκίμους τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων. Οἱ ὑποψήφιοι τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων θὰ ἐξετασθῶσιν εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν τὴν Κυριακὴν 31 Αὐγούστου 1958, οἱ δὲ τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων τὴν Κυριακὴν 21 Σεπτεμβρίου 1958.

Ἡ ὕλη ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ὑποψήφιοι ληφθεῖσα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Σχολῆς ἐκδοθέντων βιβλίων θὰ κοινοποιηθῇ προσεχῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας δι' ἐγκυκλίου τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ φοίτησις θὰ εἶναι 16μηνος διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως καὶ 9μηνος διὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΔΟΚΙΜΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Τὴν 1ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. παρουσιάσθησαν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ἀστυφυλάκων 200 ὑποψήφιοι δι' ἐκπαίδευσιν εἰς αὐτήν. Τὴν 17/4/58 ἐγένετο εἰς τὸ Παράρτημα Ν. Φιλαδελφείας τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ἁγιασμὸς καὶ ἔναρξις τῶν μαθημάτων. Πρὸς τοὺς δοκίμους ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς ὑψήθη τὸ «καλῶς ἦλθαν» εἰς τὴν Σχολήν.

***

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΟΚΙΜΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Πέρασε μῆνας καὶ πλέον ἀφ' ὅτου ἐμεῖς, οἱ χθεσινοὶ πολῖται, κατετάχθημεν εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν μεγάλην αὐτὴν οἰκογένεια τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Τὸ ὄνειρό μας ἔγινε πραγματικότης, ἔπειτα ἀπὸ διαρκῆ ἀγωνία τοῦ ἂν θὰ εἴμαστε ἄξιοι νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν τάξιν αὐτή. Ἡ φιλοδοξία μας ἐνσαρκοῦται καὶ ἀτενίζομεν τὸ μέλλον μὲ αἰσιοδοξίαν γιὰ ὅ,τι κάθε ἕνας ἀπὸ μᾶς ἐσκέπτετο.

Καὶ νὰ πού τώρα, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ αὐτή, ἐμεῖς, τὰ νέα της μέλη, δίδομε τὸ παρὸν ἀπὸ τὸν ἀχώριστον σύντροφον, συζητητὴν καὶ πολύτιμον συνεργάτην, τὸ περιοδικό μας καὶ διὰ τῶν στηλῶν αὐτοῦ ἀπευθύνομεν τὸν πιὸ ἀγνὸ χαιρετισμό, στὸν Σεβαστό μας Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας, στὸν κ. Διευθυντή, Ὑποδιευθυντή, τῆς Σχολῆς μας καὶ στοὺς Ἀξιωματικοὺς τῆς Σχολῆς καὶ σ' ὅλους τοὺς αὐριανοὺς συναδέλφους μας, τοὺς ὁποίους παρακαλοῦμεν βαθύτατα, ὅπως μεθαύριον, τότε ποὺ κι' ἐμεῖς θὰ εἴμαστε εἰς θέσιν νὰ ἀντιπροσωπεύομεν τὸν τίτλον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, νὰ μᾶς συμπαρασταθοῦν στὸ δύσκολον κατ' ἀρχὴν ἔργο μας, νὰ μᾶς γίνουν διδάσκαλοι, στὴν προσπάθεια τὴν ὁποία ἀπὸ κοινοῦ θὰ φέρωμεν εἰς πέρας ὥστε κι' ἐμεῖς, ἄλλοτε, νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν πρᾶξιν τους σ' ἄλλους, ποὺ θὰ συνεχίζουν τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ μ ε γ ά λ ο υ ο ἰ κ ο δ ο μ ή μ α τ ο ς τῆς Ἀστυνομίας μας. Ἔτσι, καταρτισμένοι ἐμεῖς οἱ ἀποφοιτοῦντες ἀπὸ τὴν Σχολὴν Δοκίμων Ἀστυφυλάκων ἐν καιρῷ καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια ποὺ καθ' ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ διαθέτῃ καὶ μὲ τὴν συμπαράστασι ὑμῶν τῶν ἀρχαιοτέρων συναδέλφων στὴν ἐκτέλεση τῆς ὑπηρεσίας μας, νὰ ἀποβῶμεν ἄξιοι γιὰ τὸ ἱερὸ Κρατικὸ λειτούργημα ποὺ θὰ μᾶς ἀνατεθῇ ἀπὸ τὴν Πατρίδα.

Γι' αὐτὸ καὶ πάλι ἀπευθύνουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὸν θερμό μας χαιρετισμὸ πρὸς ὅλους ὑμᾶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ἀστυνομικὴν οἰκογένειαν, ὑποσχόμενοι ὅτι ἐκπαιδευόμενοι πλήρως θὰ καταστῶμεν ἄξιοι νὰ φέρωμεν τὸν τίτλον τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, γιὰ τὴν ἀνύψωσί της καὶ τὴν συνέχισιν τῆς ἱστορίας της.

***

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Πρὸς τὸν Διοικητὴν τῶν Σχολῶν Ἀστυν. Δ/ντὴν Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτην ἀπεστάλη ἡ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1958 εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινωφελοῦς Ὀργανώσεως «Λάϊονς» κ. Π. Ξανθοπούλου, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Κύριε Διοικητά,

Λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς μου μὲ ἐμπόδισαν νὰ σᾶς ἀποστείλω ἐνωρίτερον τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενῆ φιλοξενίαν σας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Ἐπιτρέψατέ μου, παρακαλῶ Κύριε Διοικητά, ὅπως ἐκφράσω, ἔστω καὶ καθυστερημένος, τόσον πρὸς Ὑμᾶς ὅσον καὶ πρὸς τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ Δοκίμους

τῆς ὑφ' Ὑμᾶς Σχολῆς, τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καθὼς καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τόσον τῆς συζύγου μου καὶ ἐμοῦ, ὅσον καὶ τῶν ξένων ἐκλεκτῶν ἐπισκεπτῶν μας.

Πιστεύσατέ μου, εἴμεθα ἀπολύτως ὑπερήφανοι διότι οἱ ξένοι ἐπισκέπται μας ἀντελήφθησαν ἰδίοις ὄμμασι τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν πολιτισμοῦ καὶ προόδου ὅστις διέπει τὰ ἔργα καὶ ἐπιτεύγματα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς Σχολῆς.

Παρακαλῶ ὅπως δεχθῆτε ὁμοῦ μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μας καὶ τὰ θερμά μας συγχαρητήρια διὰ τὸ ἀθόρυβον, ἀλλὰ βαρυσήμαντον ἔργον Ὑμῶν καὶ τῶν ὑφ' Ὑμᾶς ἀξιωματικῶν.

Εὐχόμενος πᾶσαν εὐδοκίμησιν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον σας καὶ εὐόδωσιν τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν σας, παρακαλῶ Ὑμᾶς ὅπως δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς Ὑμᾶς ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεως καὶ τιμῆς μεθ' ἧς διατελῶ

Π. Α. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος «LIONS CLUB» Ἀθηνῶν

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πάντα διδακτική, ἁπαλὴ κι' εὐχάριστη, ἔχει πιὰ καθιερωθῆ σὰν ἐκπομπὴ ποιότητος, ἁρμονίας καὶ λογοτεχνικῆς ἀρτιότητος. Γι' αὐτὸ κάθε βδομάδα ὁ κύκλος τῶν ἀκροατῶν της αὐξάνει.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 16/4/58 ἦταν ἀφιερωμένη στὸ Πάσχα μὲ σκίτσα ἀπ' τὴν θρησκευτικὴ ζωὴ καὶ τὰ πασχαλινὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς πατρίδος μας. Μὲ ὁμορφη μουσικὴ ὑπόκρουση, μετεδόθησαν Χριστιανικὰ καὶ Ἐθνικὰ συνθήματα τὰ ὁποῖα ἰδιαιτέρως συνεκίνησαν τὶς καρδιὲς τῶν ἀκροατῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ ποικιλία τραγουδιῶν γιὰ κάθε γοῦστο, δημοτικῶν, λαϊκῶν, μοντέρνων καὶ παληῶν. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη ἐπίσης καὶ ἀπόσπασμα Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 23/4/1958 ἐπανελήφθη ἡ ἀξέχαστη ραδιοφωνικὴ ἐπιτυχία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου: «Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ» ποὺ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σκόρπισε ρίγη συγκινήσεως καὶ θαυμάστηκε γιὰ τὸ ἄψογο λογοτεχνικὸ στύλ, τὴν ποικιλία τῶν ρυθμῶν καὶ τὴν ἐπιτυχημένη ραδιοσκηνοθεσία της. Τὸ κείμενο αὐτό, πλούσιο σὲ εἰκόνες σπάνιας λογοτεχνικῆς ὁμορφιᾶς καὶ δεμένο σ' ἕνα ὑπόροχο σύνολο, θεωρήθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ζωντανὰ Ἐθνικὰ ντοκουμέντα τῆς νεώτερης Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

(Δίσκοι: Ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Mick Petrovas– Canada : Ἐλάβομεν τὴν συνδρομήν σας ἐκ 3 δολλαρίων καὶ ἀνανεώσαμεν αὐτὴν μέχρι καὶ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. Εὐχαριστοῦμεν.